ΜΝΗΜΗ ROBERT BRASILLACH

οι Ιδέες είναι αλεξίσφαιρες...

ΑΝΑΚΤΗΣΗ

52 ΣΕΛΙΔΕΣ
3,50 €
ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΕΥΧΟΣ 3 ΕΤΟΣ 1
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ -ΜΑΡΤΙΟΣ 2017
www.anaktisi-mag.gr

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΚΑΡΛ ΠΟΛΑΤΣΕΚ

ΟΙ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ ΣΤΑ ΓΗΠΕΔΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΟΑΣ Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ

ΦΥΣΗ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΜΑΖΑΣ

Η ΚΛΟΠΗ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΟ 1941

Κωνσταντίνος **ΦΡΕΑΡΙΤΗΣ**

Αχιλλεύς **ΛΕΒΕΝΤΗΣ**

Sir Oswald **MOSLEY**

ΙΔΕΑΠΟΛΙΣ
ΜΙΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

ΙΤΑΛΙΑ ΤΑ ΜΟΛΥΒΕΝΙΑ ΧΡΟΝΙΑ

Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΜΑΧΩΝ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ GABRIELE ADINOLFI

ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

εκδόσεις ΛΟΓΧΗ ΝΕΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ

Για πρώτη φορά στα ελληνικά εκδίδονται οι αναμνήσεις του Γκαίμπελς από τα χρόνια των αγώνων για την κατάκτηση της εξουσίας, και συγκεκριμένα, από την εποχή που δίνονταν οι μάχες- πολιτικά και κυριολεκτικά- για την κατάκτηση του Βερολίνου.

«...ο συγγραφέας ανακαλύπτει ένα καινούριο κόσμο περισσότερο σύνθετο, περισσότερο ρεαλιστικό και περισσότερο ασταθή από εκείνο που είχε γνωρίσει μέσα από τα βιβλία του. Από τη ησυχία και την ηρεμία ενός αναγνωστηρίου, ή της σύνταξης του περιοδικού στους πολύβουους δρόμους και πλατείες όπου ο κόσμος ουρλιάζει το θυμό και την απόγνωσή του για τη ποιότητα ζωή που τον επέβαλαν οι πολιτικοί του και ζητά να εξαγοράσει την ελπίδα με κάθε θυσία...»

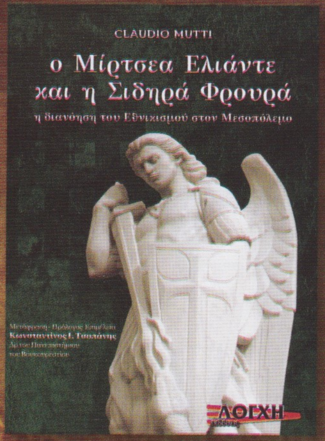
από τον πρόλογο του Θεόδωρου Μανιάτη

ΕΠΙΣΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ

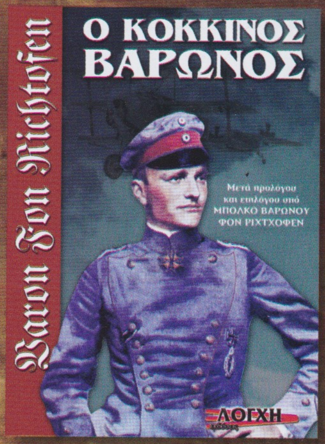
ΑΝΤΙΜΟΝΤΕΡΝΙΣΜΟΣ

Ο ΜΙΡΤΣΕΑ ΕΛΙΑΝΤΕ ΚΑΙ Η ΣΙΔΗΡΑ ΦΡΟΥΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΑΡΩΝΟΣ

τα βιβλία αυτά μπορείτε να τα βρείτε στο: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΛΟΓΧΗ EKDOSEISLOGXI

βιβλιοπωλείο ΛΟΓΧΗ, Πινδάρου 12, 2ος όροφος, Αθήνα τηλ. 210 3611590 **www.logxi.com**

ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΠΙΛΟΓΕΣ

EDITORIAL

του Άγγελου Δημητρίου

Οι προτεραιότητες που τίθενται από την «κοινωνική και πολιτική ζωή», η «περιρρέουσα ατμόσφαιρα», κάθε άλλο παρά συμβαδίζει με εκείνα που αυτό εδώ το περιοδικό προκρίνει.

Όμως, όσα από εδώ προβάλλονται, δίνουν ένα άλλο στίγμα, αυτό μιας αγωνιστικής αισιοδοξίας, που δεν κινείται μόνο στον περίκλειστο χώρο του μυαλού του καθενός από εμάς, αλλά βιώνεται σαν μια κοινή προσπάθεια, σαν ένα πλαίσιο που μας περιέχει αναζωογοντικά και μας απομακρύνει από την χθαμαλή πραγματικότητα, σε έναν κοινό πνευματικό τόπο.

Είμαστε λοιπόν, μαζί με εσάς, στον «δικό μας κόσμο», που ενέχει πολύ περισσότερη ζωντάνια, συγκινήσεις, πλούσια βιώματα, αλήθεια και αυθεντικότητα, εμπειρίες και ευλογίες, από την τρέχουσα κοινή συγκυρία που θέλει στανικά να μας περικλείσει στην μέγγενή της.

Δεν χτίζουμε έναν φαντασιωτικό πύργο, δεν οικοδομούμε ένα αυτάρεσκο στάσιμο περιθώριο. Αλλά φροντίζουμε να εκφράσουμε, να καταδείξουμε, να φωνάξουμε προς τα έξω, την δική μας οπτική, όσα εμάς ακουμπούν και ζεσταίνουν, εκείνα που εμάς διατηρούν κραταιούς και εξελίξιμους, ζωντανούς.

Ένα νέο έτος ξεκίνησε, τα πολιτικά μηνύματα που έρχονται δεν είναι και τα καλύτερα, ο τόπος μας είναι κολλημένος σε έναν βάλτο. Κι ό, τι βαλτώνει και σε κρατάει μέσα του, σε κάνει να ασφυκτιάς. Κάνει την ζωή σου στεγνή και ακτέριστη, άνοστη, γυμνή.

Το περιοδικό αυτό- κάθε του τεύχος- έχει ταυτόχρονα μια επικαιρική αξία, μιλάει στις σημερινές ανάγκες, παρέχει προτάσεις και παραστάσεις ανταποκρινόμενες στους καιρούς μας, αλλά ακόμα, αναζητά την ψίχα των εποχών, των ιδεών και των πραγμάτων, προσπαθεί να επικεντρώνεται και να εστιάζει σε όψεις που πάντα θα είναι ωφέλιμες και συνεγερτικές.

Πάντα κινούμαστε επάνω στον άξονα της ελληνικότητας και του Παραδοσιακού- Επαναστατικού τρόπου θέασης του κόσμου, της Ιστορίας, της σημερινής ζωής. Και έτσι θέλουμε να συνεχίσουμε.

ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΟ 3ο ΤΕΥΧΟΣ...

...περιηγηθήκαμε στο κέντρο των Αθηνών στην στοά Σπύρου Σπυρομήλιου που περατώθηκε το 1939. Το όνομά της το πήρε προς τιμήν του Έλληνα Συνταγματάρχη της Ελληνικής Βασιλικής Χωροφυλακής...

Ο Σπυρομήλιος γεννήθηκε το 1864 στην θήβα, σύμφωνα με άλλους ιστορικούς στην Χειμάρρα, και καταγόταν από ιστορική οικογένεια της αλύτρωτης αυτής πατρίδας της Βορείου Ηπείρου. Κατετάγη στο Σώμα της Ελληνικής Βασιλικής Χωροφυλακής όπου σύντομα προήχθη σε αξιωματικός.

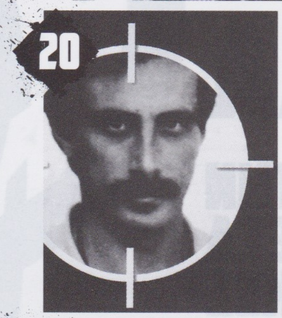
Υπήρξε μέλος της Εθνικής Εταιρείας και στον πόλεμο του 1897 ζήτησε και εστάλη από την οργάνωση επικεφαλής εθελοντικού σώματος για να πολεμήσει στην τότε τουρκοκρατούμενη Ήπειρο. Στον Μακεδονικό Αγώνα συμμετείχε στο «Μακεδονικό Κομιτάτο» και οργάνωσε την στρατολόγηση εθελοντών από την Κρήτη. Τοποθετήθηκε ελληνικό προξενείο θεσσαλονίκης σαν κλητήρας με το ψευδώνυμο Σουρής και αργότερα ανέλαβε τον συντονισμό των ένοπλων σωμάτων των Κρητικών Παπαμαλέκου και Κατσίγαρη. Το 1905 επικεφαλής Σώματος εθελοντών με το ψευδώνυμο Αθάλης Μπούας αποβιβάστηκε στις ακτές της Πιερίας και ενώθηκε με το Σώμα του Κωνσταντίνου Μαζαράκη.

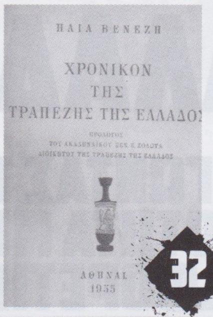
Το 1906 έγινε από τα ιδρυτικά στελέχη της «Ηπειρωτικής Εταιρείας» της οποίας ηγείτο ο Παναγιώτης Δαγκλής και κατά την διάρκεια των Βαλκανικών Πολέμων επικεφαλής Σώματος εθελοντών απελευθέρωσε τα Φιλιατά.

Όταν μετά την λήξη των Βαλκανικών Πολέμων η Ελλάδα υποχρεώθηκε να εγκαταλείψει την Βόρειο Ήπειρο αρνήθηκε να υποχωρήσει από την Χειμάρρα και κήρυξε την αυτονομία της δίνοντας σκληρές και ηρωϊκές μάχες με τους Αλβανούς. Το 1915, τον Μάϊο εξελέγη βουλευτής Αργυροκάστρου στο ελληνικό κοινοβούλιο και συνέχισε να ασχολείται με το Βορειοηπειρωτικό ζήτημα.

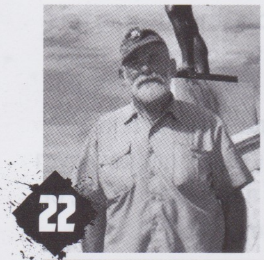
Απεβίωσε στην Αθήνα στις 19 Μαΐου του 1930 όπου κηδεύτηκε με κάθε επισημότητα. Επιθυμία του ήταν να ταφεί στην γη της Χειμάρρας, όμως το αίτημα της Ελληνικής κυβέρνησης δεν έγινε δεκτό από τους Αλβανούς.

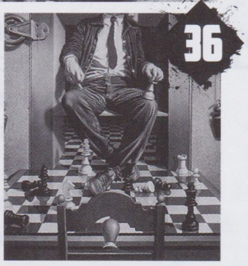

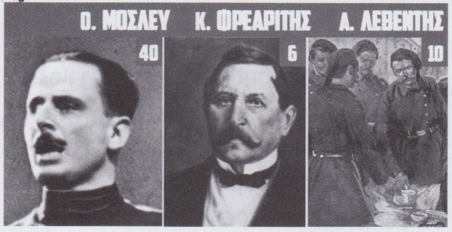

περιεχόμενα

Πινδάρου 12, Αθήνα 2ος όροφος τηλ. 2103611590 fax 2117801821
info@logxi.com
εκδόσεις **Λόγχη** εποπτεία της ύλης είχε ο **Άγγελος Δημητρίου** σχεδιασμός **DtP88**
επικοινωνία: www.anaktisi-mag.gr
κείμενα - συνεργασίες info@anaktisi-mag.gr

για το τεύχος αυτό συνέβαλαν οι: Μιχάλης Τάντης, Ευριπίδης Ρηγόπουλος, Γεώργιος Καραμαδούκης, Ιάκωβος Δελλής, Δημήτρης Ζαφειρόπουλος, Γεώργιος Κουρκούτας, Ν. Αγαπηνός, Χριστόφορος Βασιλικός, Αλέξης Φωκάς, Γιάννης Δράκος, Ιωάννης Λαζάρου, Κωνσταντίνος Μανιάτης παρέμβαση **ΑΓ-ΑΝΑΚΤΗΣΗ**: το Αντίδοτο

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΜΕΣΩ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ ΣΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΤΥΠΟΥ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΙ ΣΕ ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΑ ΣΗΜΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ: βιβλιοπωλείο **ΛΟΓΧΗ** (Πινδάρου 12), βιβλιοπωλείο **ΠΕΛΑΣΓΟΣ** (Χαρ. Τρικούπη 14), βιβλιοπωλείο **ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ** (Μαυρομιχάλη 86), πάγκος εφημερίδων Χαρ. Τρικούπη και Ακαδημίας.
ΣΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΝ (Ερμού 61) **ΔΕΣΜΟΙ ΕΛΛΗΝΩΝ** (Πασσαλίδη 29)
ΣΤΟ ΒΟΛΟ βιβλιοπωλείο **ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ** (Ανθίμου Γαζή 121)

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΚΤΗΣΗ

Οι αιώνιες Θερμοπύλες

του **Μιχάλη Τάντη**

Στη πρώτη μας παρουσία στις σελίδες της «Ανάκτησης», είχαμε ασχοληθεί με δυο μεγάλες προσωπικότητες του Ελληνισμού και τονίσαμε τις ομοιότητες τους αλλά και της πολιτικής τους ιστορίας. Ο Ιωάννης Καποδίστριας και ο Ιωάννης Μεταξάς ως κυβερνήτες, έχουν συνδέσει τα ονόματά τους με σπουδαίες στιγμές της ιστορίας μας και δεν είναι οι μόνοι.

Αν οι ηγέτες χαράζουν τη πορεία, οι πολεμιστές είναι εκείνοι που γράφουν την ιστορία. Στη περίπτωση του **Βασιλιά Λεωνίδα της Σπάρτης** ισχύουν και τα δυο, καθώς όντας βασιλιάς αποφάσισε να μη δώσει «γη και ύδωρ» στους Πέρσες , ενώ στις **Θερμοπύλες** πολέμησε και σκοτώθηκε όπως και οι υπόλοιποι Σπαρτιάτες, δηλαδή ως ένδοξος Έλληνας μαχητής.

Λίγα χιλιόμετρα από τις Θερμοπύλες μετά από αιώνες, ένας απλός άνθρωπος χωρίς κάποιο αξίωμα έπραξε ακριβώς το ίδιο. Ήταν στην **Αλαμάνα,** όταν ο **Αθανάσιος Διάκος** θέλησε να επαναλάβει την γενναία στάση των Σπαρτιατών, κλείστηκε στο γεφύρι της Αλαμάνας πολεμώντας τους εχθρούς του Έθνους. Η γενναιότητα αυτών των Ανδρών καθίσταται αυταπόδεικτη αλλά δεν είναι το μόνο που τους ενώνει. Ήταν ο εχθρός από το ίδιο σημείο του ορίζοντα που θέλησε να υποδουλώσει το Έθνος και να κυριεύσει στα δοξασμένα χώματα της Ελλάδας. Και στις δυο περιπτώσεις οι Ήρωές μας, δέχθηκαν προσφορές να απαρνηθούν τη καταγωγή και τη Πίστη τους και σε ανταπόδοση θα ανταμείβονταν με πλούτη και τίτλους. Τα μεγαλεία που τους προσφέρθηκαν αλλά και η απειλή του θανάτου τους άφησαν παγερά αδιάφορους. Ο μικρός στρατός που είχαν για να αντιμετωπίσουν τους εξ Ανατολής αντιπάλους τους δεν τους προβλημάτισε. Οι μάχες που έδωσαν στα χώματα της Φθιώτιδας έμειναν στην ιστορία, δίνοντας στις επόμενες γενιές τον ορισμό του θάρρους και του ανδρισμού. Με αδιάφορη προς τον θάνατο ορμητικότητα πολέμησαν και ήταν αυτοί που έμειναν στην ιστορία. Ο θάνατος του Λεωνίδα στο πεδίο της μάχης διαφέρει από την κτηνωδία που γνώρισε ο Διάκος, τον οποίον αφού έπιασαν να πολεμά με σπασμένο το σπαθί του, τον βασάνισαν με πολλούς τρόπους (ακόμη και με καυτό λάδι), και τον ανασκολόπισαν.

Το νεκρό κορμί του Διάκου στήθηκε στη γέφυρα της Αλαμάνας ανασκολοπισμένο για να παραδειγματίσει τους επαναστατημένους Έλληνες, ενώ παρόμοια ήταν εξέλιξη με τη σωρό του Λεωνίδα. Ο Ξέρξης διέταξε να κοπεί το κεφάλι του νεκρού αντιπάλου του και να καρφωθεί σε ένα κοντάρι, για τον ίδιο λόγο. Ολοκληρώνοντας, αντί να συνεχίσουμε να γράφουμε τιμητικά λόγια για τον Λεωνίδα και τον Διάκο, θα αφήσουμε την ιστορία και τη τέχνη να γράψουν τον επίλογο του άρθρου μας. ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ είπε ο Λεωνίδας δίνοντας τον ορισμό του λακωνικού λόγου, στις προτάσεις των Περσών. Η παράδοση αποδίδει τα λόγια του Διάκου όταν και σε εκείνον είπαν να τουρκέψει:

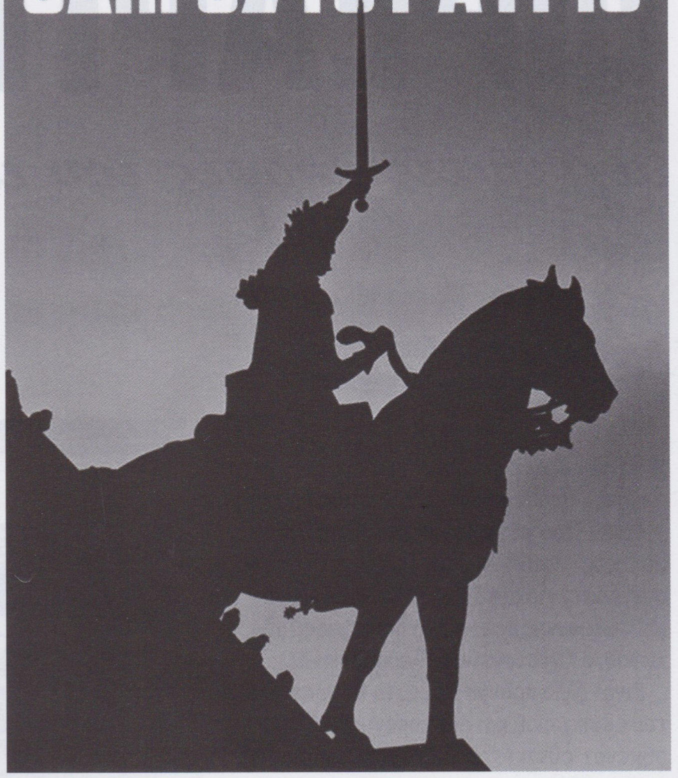
«Πάτε κι εσείς κ' η πίστις σας μουρτάτες να χαθείτε.
Εγώ Γραικός γεννήθηκα, Γραικός θέλ' αποθάνω...»

σε κάθε τεύχος, θα φιλοξενείται η στήλη του **Λάβαρου 21,** της **πρωτοβουλίας για την τίμηση των 200 χρόνων από την έναρξη του Αγώνα,** που συμπληρώνονται το 2021.

επισκεφτείτε την ιστοσελίδα: **www.lavaro21.gr**

ΟΙ ΙΔΕΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΑΥΡΙΟ

Σε μια εποχή που όλες οι αξίες και οι θεσμοί ισοπεδώνονται και διαστρέφονται, οι Νέοι Εθνικιστές αντιστεκόμαστε. Τα κόμματα και τα παρακλάδια τους δεν έχουν να προσφέρουν τίποτε απολύτως, παρά μόνο φροντίζουν για τη δική τους βολή και επιβολή. Επειδή όμως είμαστε Έλληνες και δε μπορούμε να υποταχθούμε στον αξιακό, ηθικό, ψυχολογικό πόλεμο που μας κάνουν, επιλέγουμε την εναντίωση.

Οι νέοι άνθρωποι επιθυμούμε να δώσουμε ένα νέο ορίζοντα στην βιωματική και καθημερινή εφαρμογή των αξιών του Έθνους μας. Η ιδεολογία του ενδόξου παρελθόντος μας, με τη ματιά του Νέου, προσαρμοσμένο στο σύγχρονο τρόπο ζωής.

Δεν μένουμε μόνο στο παρελθόν, ορίζουμε το μέλλον.

Δραστηριοποιήσου, μην μένεις ανενεργός, η απάθεια είναι υποδούλωση! Ξεκίνησε από σήμερα να φτιάχνεις το μέλλον, εμείς αυτό θα προσπαθήσουμε και σε θέλουμε μαζί μας.

Δημιουργούμε πυρήνες αντίστασης μέσω των εκδόσεων, ακτιβισμού, πολύπλευρης ενημέρωσης, εισαγωγής των Ιδεών μας στην κοινωνία. Οι Νέοι Έλληνες που θέλουν κάτι άλλο από αυτό που προσέφεραν άλλοι πριν από αυτήν, οφείλουν να ενεργοποιηθούν. Οι Ιδέες δεν ανήκουν σε ορισμένους μόνον, ανήκουν σε όλους όσους σκέφτονται και λειτουργούν Εθνικά. Τα ονόματά μας είναι Δραγούμης, Γιαννόπουλος και Συκουτρής.

Μην μένεις αμέτοχος, δράσε! Δημιουργηθήκαμε από τις Ιδέες του παρελθόντος και ανήκουμε στο Μέλλον!

Κωνσταντίνος ΦΡΕΑΡΙΤΗΣ

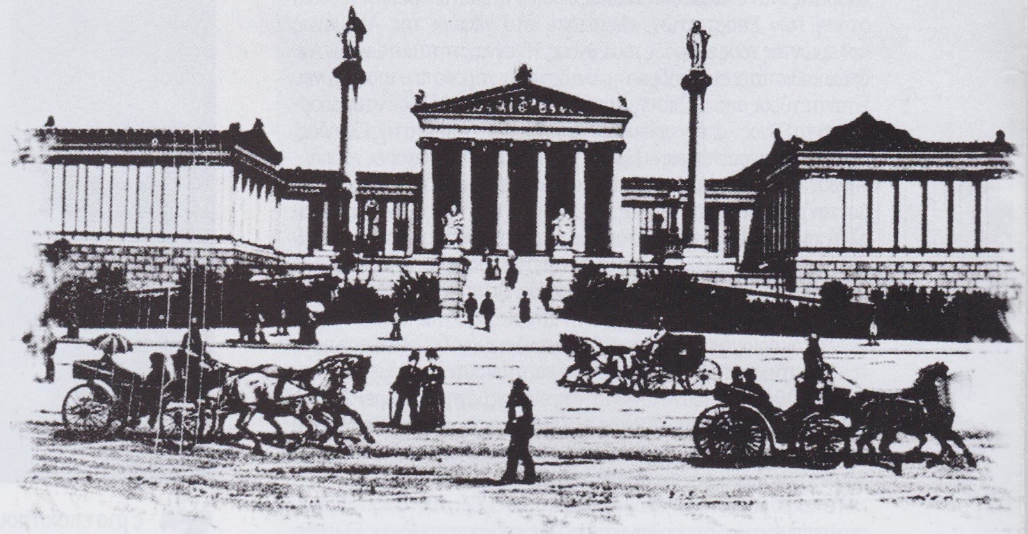
άγνωστες μορφές του ελληνικού εθνικισμού

του **Γεώργιου Καραμαδούκη**

Έχουμε συνηθίσει να εντάσσουμε στους κόλπους της διανοήσεως του εθνικισμού συνήθως πνευματικές φυσιογνωμίες που έχουν συγγράψει για αυτόν, όπως ο Ίων **Δραγούμης**, ο **Ιωάννης Βεζανής**, ο **Δημήτριος Τσάκωνας**, ο **Κωνσταντίνος Πλεύρης** και άλλοι.

Είναι άλλο πράγμα όμως, οι θεωρητικοί του εθνικισμού και άλλο πράγμα οι διανοούμενοι εθνικιστές. Δηλαδή υπάρχουν προσωπικότητες, οι οποίες δεν αναλύουν τον εθνικισμό ως κοσμοθεωρία, αλλά δρουν και γράφουν υπέρ του έθνους, όπως για παράδειγμα ο Περικλής Γιαννόπουλος.

Μέσα λοιπόν σε αυτό το πλαίσιο της μάχης υπέρ των εθνικών ιδεών και δικαίων συναντούμε σπουδαίες φυσιογνωμίες, οι οποίες είναι άγνωστες στο εθνικιστικό κόσμο. Αυτό αποτελεί ένα λάθος των σύγχρονων θεωρητικών του εθνικισμού, οι οποίοι επιμένουν κυρίως στην προβολή σκληρών προτύπων (Μεταξάς, Παπαδόπουλος) και μένουν στις γνωστές θεωρητικές φυσιογνωμίες, τις οποίες ήδη ανέφερα και οι οποίες έχουν κατά κόρον παρουσιασθεί.

Η περίπτωση του Κωνσταντίνου Φρεαρίτη είναι χαρακτηριστική ενός Έλληνα διανοούμενου που παρότι υπήρξε ελληνοκεντρικός και πρόσφερε πολλά μέσα από την ζωή του, έχει μείνει ξεχασμένος.

Τα χρόνια της πνευματικής και ηθικής κατάρτισης

Ένας λοιπόν άγνωστος διανοούμενος εθνικιστής υπήρξε ο καθηγητής της Νομικής Σχολής Κωνσταντίνος Φρεαρίτης. Ο Φρεαρίτης γεννήθηκε το 1819 στην Κωνσταντινούπολη. Ο πατήρ του Γεώργιος Φρεαρίτης υπήρξε τραπεζίτης στην Πόλη και μέλος της Φιλικής Εταιρείας. Μετά τον απαγχονισμό του πατριάρχου, στον οποίο υπήρξε αυτόπτης μάρτυς, κατέφυγε με την οικογένεια του στην Ζάκυνθο για να γλυτώσει από την σφαγή. Μάλιστα αφού εξασφάλισε την οικογένειά του, κατήλθε εις Πελοπόννησο και έλαβε μέρος στην Επανάσταση, λαμβάνοντας μετάλλιο για τους αγώνες του.

Ο **Κωνσταντίνος Φρεαρίτης** υπήρξε πολύγλωσσος –γνώριζε αγγλικά, ιταλικά και γαλλικά– και τελείωσε με άριστα το εν Ζακύνθω Γυμνάσιο το 1832. Μετά από μια μικρή παραμονή της οικογενείας στον Πόρο, η Αθήνα γίνεται η τελική έδρα εγκαταστάσεώς της το 1836. Εκεί θα διοριστεί ο δάσκαλος της ελληνικής και γαλλικής γλώσσης στην σχολή του ιεραποστόλου Ιωνά Κινγκ.

Στις 28 Αυγούστου του 1839 αναχωρεί ως υπότροφος της κυβερνήσεως στην Βόννη για να σπουδάσει νομική και πολιτική επιστήμη. Τις νομικές του σπουδές τις συμπλήρωσε στο πανεπιστήμιο της Χαϊλδεβέρης και το 1843 ανακηρύσσεται με βαθμό άριστα διδάκτωρ του δικαίου. Την ίδια χρονιά μεταβαίνει στην Σορβόννη, όπου για ένα εξάμηνο παρακολουθεί παραδόσεις διασημοτάτων καθηγητών.

Η σταδιοδρομία του στην Ελλάδα

Ύστερα από την ολοκλήρωση των σπουδών του κατέρχεται στην Ελλάδα. Αφού διορίσθηκε αρχικώς ως δικηγόρος και υφηγητής του ρωμαϊκού δικαίου, τον Νοέμβριο του 1847 γίνεται πλέον τακτικός καθηγητής. Αργότερα θα διδάξει και εκ-

κλησιαστικό δίκαιο. Το 1849 θα διοριστεί πρόεδρος του Αρείου Πάγου. Πέραν τούτων, το 1846 ως μέλος επιστημονικής επιτροπής, του ανετέθη να περιπλεύσει την Μικρά Ασία δια του πολεμικού πλοίου Λουδοβίκος και να συντάξει έκθεση περί της φυσικής και πολιτικής καταστάσεως του ελληνισμού, όπερ και εγένετο.

Ο Φρεαρίτης διετέλεσε τρεις φορές κοσμήτωρ της Νομικής Σχολής και μια φορά πρύτανης του Πανεπιστημίου κατά το έτος 1863-64. Κατά την πρυτανεία του μέσω του υπουργείου εξωτερικών θα απευθυνθεί στους ομογενείς δια εγκυκλίου και θα καταφέρει να αποκομίσει 28.000 δρχ. της εποχής. Σε αυτά θα προστεθεί η καταβολή 139.700 δρχ. του ευεργέτη Δημητρίου Μπερναδάκη και θα ξεκινήσουν τα έργα αποκαταστάσεως του Πανεπιστημίου, υπό την επίβλεψη των αρχιτεκτόνων Αθανασίου Θεοφιλά και Λυσσάνδρου Καυταντζόγλου. Χρημάτισε επίσης έφορος της εθνικής βιβλιοθήκης και του νομισματικού μουσείου (1866), βασιλικός επίτροπος στην Εθνική Τράπεζα (1869) και στην Ιερά Σύνοδο της Ελλάδος (1875).

Οι πατριωτικές ιδέες και η εθνική προσφορά

Ο εθνικισμός του Φρεαρίτη όμως δεν συνίσταται μόνο στην πρωτοβουλία ιδρύσεως της πανεπιστημιακής φάλαγγος, αλλά και στις εθνικές τους θέσεις, τους φλογερούς εθνικούς του λόγους και την δράση του. Σε συζητήσεις που διεξάγονται στο Πανεπιστήμιο εκείνη την εποχή για την δυτική ή ανατολική προέλευση των Ελλήνων ο Φρεαρίτης αποφαίνεται: *«Η Ελλάδα δεν είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο, είναι καθαρά καθαρωτάτη Ελλάς, και τον πολιτισμόν αυτής οφείλει εξ αυτής της Ελλάδος λαμβάνειν».*

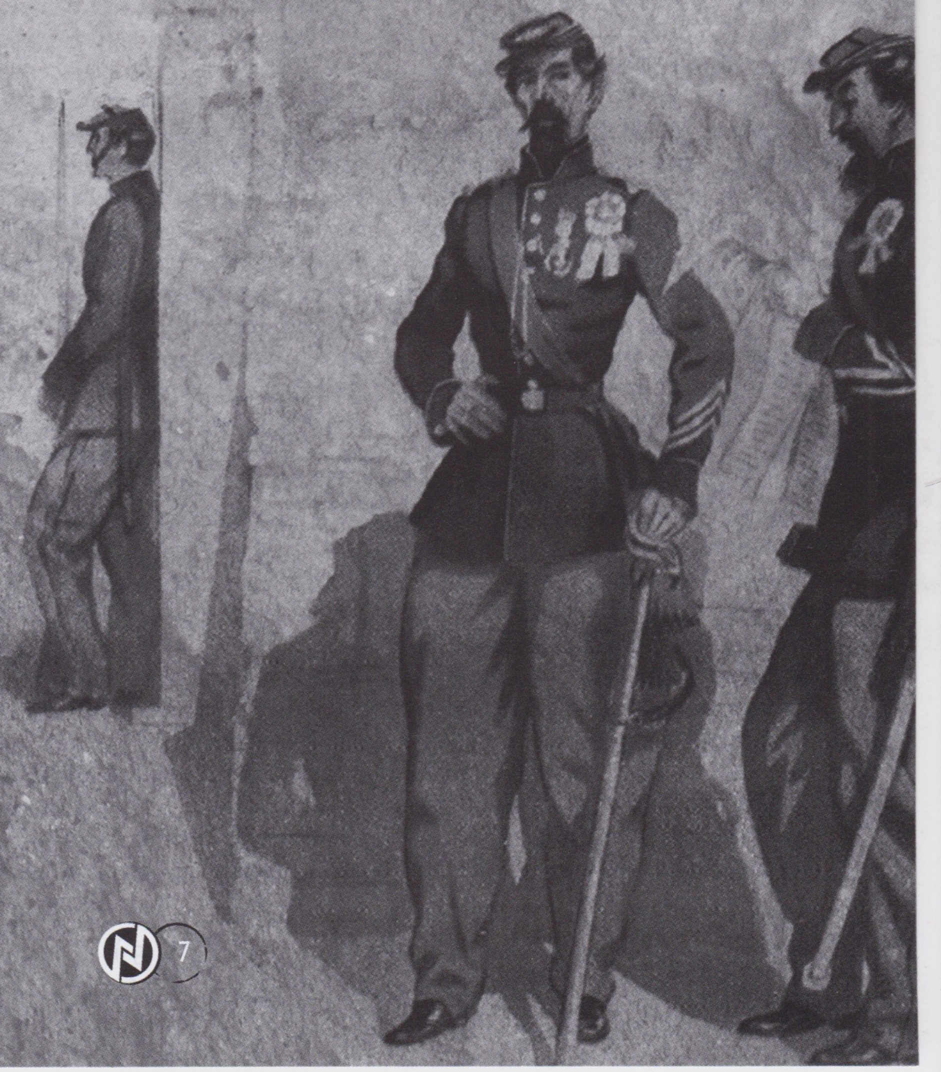
Ο Φρεαρίτης ηγήθηκε της οργανώσεως Εθνικός Δεσμός, και διετέλεσε και πρόεδρος της Επί των Προσφύγων Κρητών Κεντρικής Επιτροπής καθώς υποστήριζε τόσο τον αγώνα για την προσάρτηση της Ηπείρου και της Θεσσαλίας όσο και της Κρήτης στην Ελλάδα. Για τις υπηρεσίες που πρόσφερε στους εκ Κρήτης πρόσφυγες, 32 Κρήτες οπλαρχηγοί απέστειλαν σε αυτόν ευχαριστήριο επιστολή για τους άοκνους αγώνες του. Μάλιστα ο Φρεαρίτης απέτρεψε την εκδίωξη των Κρητών προσφύγων από την Αθήνα υπό τον φόβο του τύφου. Ο τιτάνιος αυτός αγών περιθάλψεως εξήντλησε και τον ίδιο με αποτέλεσμα να φθάσει στα πρόθυρα του θανάτου.

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΦΑΛΑΓΓΑΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ
ΣΤΑ ΧΝΑΡΙΑ ΤΩΝ ΙΕΡΟΛΟΧΙΤΩΝ

Ο Κωνσταντίνος Φρεαρίτης υπήρξε ο εμπνευστής της πανεπιστημιακής φάλαγγος. Μετά την έξωση του Όθωνος αποφασίστηκε να δημιουργηθεί φάλαγγα φοιτητών για την διασφάλιση της δημοσίας τάξεως την οποία διοικούσαν καθηγητές του Πανεπιστημίου ως λοχαγοί.

Η φάλαγγα αυτή αποτέλεσε στρατιωτικό σώμα και είχε ως γενικό διοικητή των αξιωματικό του πεζικού Ιωάννη Ζουμπούλη.

Στην φάλαγγα κατετάγησαν αρχικώς 613 φοιτητές και ήταν οργανωμένη σε πέντε λόχους που αργότερα έγιναν έξι. Ένας από τους λοχαγούς της ήταν ο Κωνσταντίνος Φρεαρίτης. Σταδιακά ο αριθμός της ξεπέρασε του χίλιους. Η φάλαγγα συμμετείχε στις ασκήσεις και στις παρατάξεις της εθνοφυλακής Αθηνών – Πειραιώς. Οι φοιτητές ήταν εξοπλισμένοι και φορούσαν στολή με εθνόσημο. Έτσι ο Φρεαρίτης μαζί με τους λοιπούς καθηγητές του Πανεπιστημίου προσέδωσαν στους φοιτητές και την ιδιότητα του στρατιώτη και τους κατέδειξαν τον αγωνιστικό τρόπο ζωής. Η πανεπιστημιακή φάλαγγα θύμισε κατά κάποιον τρόπο τον Ιερό Λόχο του Υψηλάντη και προκαλούσε με τις παρελάσεις και τις περιπολίες της εθνική ανάταση.

Την χρονιά μάλιστα της Κρητικής Επαναστάσεως του 1866 έγινε μέλος μιας εθνικής δεκαπενταμελούς επιτροπής με την επωνυμία **«Εταιρεία για τον σχηματισμό εθνικού στόλου»**, της οποίας πρόεδρος ήταν ο εγγονός του γέρου του Μοριά και συνονόματός του Θεόδωρος Κολοκοτρώνης. Πόροι της εταιρείας αυτής ήταν οι δωρεές διαφόρων πλουσίων Ελλήνων, τόσο της ημεδαπής όσο και των ομογενών του εξωτερικού, καθώς και οι πρόσοδοι του «Λαχείου Εθνικού Στόλου» που πρωτοκαθιερώθηκε το 1871.

Οι πύρινοι λόγοι του τόσο στα Προπύλαια του Πανεπιστημίου τον Οκτώβριο του 1880 όσο και του Απριλίου του 1881 στο Πεδίο του Άρεως, συγκίνησαν πλήθος φοιτητών, αλλά και γενικότερα Αθηναίων πολιτών πάνω στα ζητήματα των εδαφικών διεκδικήσεων της Ελλάδος από την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Ο Φρεαρίτης στους πατριωτικούς λόγους ανέφερε πως μέσα στα σύνορα της Ελλάδος περιλαμβάνονται η Θεσσαλία, η Ήπειρος, η Μακεδονία, η νησιωτική Ελλάς μετά της Κρήτης και την Μικρά Ασία. Αυτοί οι λόγοι του και η εν γένει πατριωτική του δράση στάθηκε αιτία προστριβών και οδήγησαν μέχρι και την απόλυσή του από το Πανεπιστήμιο, στο οποίο, όμως, θα επανέλθει αργότερα.

Η πανεπιστημιακή φάλαγγα ήταν επιφορτισμένη με την διατήρηση της δημόσιας τάξης. Εμπνευστής της ήταν ο Φρεαρίτης που διετέλεσε και λοχαγός της.

Η προσήλωση στην Μεγάλη Ελλάδα

Ως ηγέτης της εθνικιστικής οργανώσεως Εθνικός Δεσμός σε λόγο του στην σχολή Καραμάνου το 1881 με αφορμή την επέτειο της 25ης Μαρτίου θα διατυπώσει για άλλη μια φορά το αίτημα της πολεμικής συγκρούσεως με την Τουρκία προς κατάληψη της Θεσσαλίας και της Ηπείρου κατακεραυνώνοντας την μέχρι τότε στάση της Ευρώπης: «Αλλά ότι η σοφή και μεγάλη Ευρώπη παρέλειψε, τούτο εντός ολίγου πράττει η μικρά το μέγεθος Ελλάς, την Ευρώπη δια των πραγμάτων διδάσκουσα, ότι εν τω ελληνοτουρκικώ αγώνι δεν πρόκειται περί μέρους γης μάλλον η ήττον μεγάλου, δεν πρόκειται περί τμήματος τινός Θεσσαλίας ή Ηπειρωτικής, αλλά περί Θεσσαλών και κυρίως Ηπειρωτών δεδουλομένων, ους οφείλωμεν ημείς αυτών ελεύθερων αδελφοί από της δουλείας να απαλλάξουμεν, μετά, ή άνευ της Ευρώπης».

Στον ίδιο λόγο ο Φρεαρίτης διακηρύττει: *«Δεν υπάρχει πρώτον, μηδέ υπήρξε ποτέ μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων, είπομεν και λέγομεν έτι, αληθής ειρήνη, διότι μεταξύ τυράννων και δούλων πραγματική ειρήνη είναι και αδύνατος και ανύπαρκτος». Στον λόγο αυτό κατηγορηματικά δηλώνει: «Ο Εθνικός Δεσμός εξ αρχής ήδη εζήτησε τον πόλεμο και τον πόλεμο εξακολουθεί να ζητεί».*

Στην τελευταία αγόρευσή του ως αρχηγού του Εθνικού Δεσμού στις 26 Απριλίου του 1881 προτείνει την προσωρινή διάλυσή του και την μελλοντική του επανασυγκρότηση αναφέροντας: «Ουδέν ευχάριστο έχω πλέον να ανακοινώσω υμίν ως προς το εθνικόν μέγα ζήτημα. Εθνικόν ζήτημα σήμερα δεν υπάρχει. Η κυβέρνησις πρωτιμοτέρα εθεώρησε την άτιμον ειρήνην αντί του ενδόξου πολέμου [...] Ο Εθνικός δεσμός απ' αρχής μέχρι σήμερον έμεινε πιστός εις το πρόγραμμά του, δια λόγου, δια γραφής, δια συλλαλητηρίων, ευκόσμως να εξηγήρει το δημόσιο φρόνημα και να υποστηρίζη δια αυτού πάσαν του τόπου εθνική κυβέρνηση, απέναντι των πιέσεων της λεγομένης εξωτερικής πολιτικής».

Τελικώς όπως γνωρίζουμε από την ιστορία, η Ελλάς κατάφερε αναιμάκτως να ενσωματώσει την Θεσσαλία και κομμάτι της Άρτας το 1881. Ο Κουμουνδούρος χρησιμοποίησε αυτές τις εσωτερικές πιέσεις που δεχόταν στα διεθνή φόρα. Χωρίς να θέλει να διαταράξει τις σχέσεις του με τις μεγάλες δυνάμεις ανέφερε πως δεν θα μπορούσε να αποτρέψει σχηματιζόμενα αντάρτικα σώματα προς κατάληψη των εν λόγω περιοχών. Παρά ταύτα δέχθηκε κριτική από την αντιπολίτευση ότι θα έπρεπε να κινηθεί πολεμικώς, καθώς αποκλείστηκαν κομμάτια της Ηπείρου από το ελληνικό βασίλειο.

Σύγκρουση με τα συμφέροντα, για το εθνικό καλό

Ο Φρεαρίτης όμως, αντιμετώπισε τις αιρετικές θρησκευτικές ιδέες που έφερε το βουλγαρικό σχίσμα και τις διώξεις των Ελλήνων κληρικών αρθρογραφώντας στην εφημερίδα Η Ηχώ της Ορθοδοξίας. Δούλεψε δηλαδή για την διατήρηση της εθνικής μας ενότητος υπερασπιζόμενος την ελληνική ορθοδοξία και την απόκρουση του βουλγαρικού εθνικισμού δια του θρησκευτικού σχίσματος. Λάτρης του αρχαίου πνεύματος μετάφρασε την ιστορία του γερμανού ιστορικού Ντρόιζεν για τον Μέγα Αλέξανδρο και συνέγραψε το έργο Περί της εσωτερικής και εξωτερικής Αριστοτελείου φιλοσοφίας. Μάλιστα την χρονιά που πέθανε, σε ηλικία δηλαδή 83 ετών είχε ταξιδέψει στις Συρακούσες, που τόσο τις θαύμασε, ώστε έλεγε: «Καθήκον παντός Έλληνος ευπορούντος είναι να επισκεφθεί τας Συρακούσας, την εστίαν ταύτην του πνεύματος και της δυνάμεως του αρχαίου ελληνισμού».

Πέραν της αποπομπής του από το Πανεπιστήμιο για τις πολιτικές ιδέες του θα γνωρίσει και την αντιπαλότητα των κομμάτων αργότερα, όταν θα κατέλθει ως υποψήφιος δήμαρχος στην Αθήνα δυο φορές την μια το 1883 και την άλλη το 1891. Ο ίδιος δεν επιζητούσε ως επαίτης τις ψήφους των πολιτών, αλλά επιθυμούσε αυτοί να ψηφίσουν δίχως τους επηρεασμούς των κομματικών μηχανισμών. Δυστυχώς όμως ο κοινοβουλευτισμός από την ίδρυσή του έως σήμερα καταπνίγει τους αρίστους και εξυπηρετεί τους κομματικούς μανδαρίνους. Έτσι ο Φρεαρίτης απέτυχε να εκλεγεί δήμαρχος.

Ένας αριστοκράτης του πνεύματος

Ο Κωνσταντίνος Φρεαρίτης θα αφήσει την τελευταία του πνοή στις 13 Δεκεμβρίου του 1902 στην Αθήνα. Μάλιστα λίγο καιρό πριν είχε ξεκινήσει να συγγράφει τα απομνημονεύματά του, αλλά οι άρρωστοι οφθαλμοί του δεν του επέτρεψαν την ολοκλήρωσή τους. Ο τότε πρύτανης Νεοκλής Καζάζης ο οποίος υπήρξε και αυτός εκπρόσωπος του ελληνικού εθνικισμού, κατά την λογοδοσία του ως πρύτανης, θα εξάρει το έργο του Φρεαρίτη και ιδιαιτέρως την φιλοπατρία του. Η εφη-

μερίδα Σκριπ της 14 ης Δεκεμβρίου θα κάνει ολόκληρο αφιέρωμα για το πρόσωπό του με τίτλο: Εις Έλλην με υπέροχη δράση. Κωνσταντίνος Φρεαρίτης, πώς υπηρέτησε την Ελλάδα.

Στοιχεία για τον χαρακτήρα του μαθαίνουμε πέραν των βιογραφιών του και από διάφορα ανέκδοτα που δημοσίευσε η εφημερίδα Σκριπ. Μια μέρα συζητούσε με κάποιους αντιφρονούντες. Θύμωσε τόσο πολύ που έβγαλε πιστόλι και τους είπε: «ή σκοτωθείτε μόνοι σας ή σκοτώστε με». Άλλοτε πάλι τσακώθηκε με τον πατέρα του επιτελάρχη Σαπουντζάκη τον προκάλεσε σε μονομαχία. Επειδή εκείνος δεν δέχθηκε όταν τον συνάντησε μια μέρα του ξήλωσε τα γαλόνια.

Ο Κωνσταντίνος Φρεαρίτης ως άνθρωπος λοιπόν υπήρξε τολμηρός, αγωνιστής, ρήτωρ, οργίλος και γενναίος. Διέθετε δηλαδή χαρακτηριστικά ηρωικής ζωής που εντάσσονται στην κοσμοθεωρία του εθνικισμού. Ηγούνταν της πανεπιστημιακής φάλαγγος καβάλα στο άλογό του στις διάφορες τελετές προκαλώντας ενθουσιασμό. Πώς να συγκρίνει κανείς αυτούς τους καθηγητές και αυτήν την νεολαία με την σημερινή; Τέτοιες μορφές του εθνικισμού παραμένουν έως σήμερα άγνωστες, διότι δεν συμφέρει το πολιτικό κατεστημένο να τις αναδείξει.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 15 ♦ ΕΞΑΜΗΝΟΣ ΔΡ. 8
ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΤΗΝ 1 ΚΑΙ 16 ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΙΝΕ ΔΕ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ
ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: "ΣΚΡΙΠ" ΑΘΗΝΑΣ
Τιμή έκάστου φύλλου λεπτά 5

ΣΚΡΙΠ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20 ♦ ΕΞΑΜΗΝΟΣ ΦΡ. 10
ΑΓΓΕΛΙΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ ΚΑΤ' ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ
ΑΙ ΑΝΩΝΥΜΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΔΕΝ ΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ ΥΠ' ΟΨΙΝ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ ΤΟΥ "ΣΚΡΙΠ" 172
Τά χειρόγραφα δέν άποδίδονται

ΑΘΗΝΑΙ, Σάββατον 14 Δεκεμβρίου 1902 | Γραφεία: Οδός Αιόλου άριθ. 120 | ΕΤΟΣ Ζ'.—Περίοδος Β'.—Αριθμός 2633

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΣΥΣΚΕΨΙΣ ΤΩΝ ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΙΚΩΝ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ

Ο ΑΓΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΝ

Ο ΑΡΑΜΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕΤ' ΑΥΤΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΦΡΕΑΡΙΤΗΣ

Ο ΑΡΑΜΙΣ

ΕΙΣ ΕΛΛΗΝ ΜΕ ΥΠΕΡΟΧΟΝ ΔΡΑΣΙΝ

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤ. ΦΡΕΑΡΙΤΗΣ

ΠΩΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Η ζωή του Φρεαρίτη αναλώθηκε στην υπηρέτηση των εθνικών ιδανικών και στην χαλύβδωση του πνευματικού φορτίου της Νέας Ελλάδας.

Αχιλλεύς ΛΕΒΕΝΤΗΣ

άγνωστες μορφές του ελληνικού εθνικισμού

του **Ιάκωβου Δελλή**

Η «γνωριμία» μου με τον Αχιλλέως Λεβέντη, έγινε σε ένα παλατοβιβλιοπωλείο όπου τυχαία συνάντησα ένα αντίτυπο ενός βιβλίου του. Από εκεί άρχισα να κάνω μια μικρή έρευνα γύρω από την ζωή και το έργο του.

Τα ελάχιστα βιογραφικά στοιχεία που έχουμε στην διάθεση μας και ο μικρός όγκος του έργου του – μόλις τρία βιβλία και λίγα ποιήματα- κάνουν αυτόν τον συγγραφέα αρκετά αινιγματικό και τον καθιστούν έτσι περισσότερο ενδιαφέροντα χαρακτήρα.

Λίγα είναι τα βιογραφικά στοιχεία του Αχιλλεώς Λεβέντη που έχουμε στην διάθεσή μας, ωστόσο γνωρίζουμε ότι υπηρέτησε στον Ελληνικό Στρατό ως ανθυπολοχαγός Πυροβολικού

Η σκιά που απομένει απ' την ζωή του

Δεν γνωρίζουμε πολλά ακριβή στοιχεία και βέβαια δεν μας έχει μείνει η μορφή του. Τα λίγα γεγονότα που μας έχουν διασωθεί από την ζωή του, παρέχονται από τον φίλο του Στέφανο Ξένο στην μυθιστορηματική αυτοβιογραφία του **«Η κιβδηλεία, ήτοι Μία αληθής ιστορία των ημερών μας»** (Λονδίνο 1859- 1860).

Γεννήθηκε περί το 1821 κάπου μεταξύ Μολδαβίας -όπου ο πατέρας του μετέβη ήδη από το 1805 για να σταδιοδρομήσει στο ρωσικό προξενείο του Ιασίου- και Ελλάδας, όπου ο πατέρας του επέστρεψε μετά την έκρηξη της Ελληνικής Επανάστασης. Ο πατέρας του λοιπόν υπήρξε ο γνωστός Φιλικός Γεώργιος Λεβέντης (1790-1847). Το έτος του θανάτου του Αχιλλέως Λεβέντη δεν μας είναι γνωστό.

Γνωρίζουμε επίσης ότι υπήρξε φοιτητής στην Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων και το 1845 κατείχε τον βαθμό του ανθυπολοχαγού του πυροβολικού. Σκεφτόταν τότε να μεταβεί από την Αθήνα στην Μολδαβία προς αναζήτηση καλύτερης τύχης.

Το βραχύσωμο αλλά χαρακτηριστικό έργο του

Το λογοτεχνικό έργο του περιλαμβάνει το βουκολικό μυθιστόρημα **«Η Τασσώ»** που εκδόθηκε στην Αθήνα το 1858 και μερικά δημοσιευμένα ποιήματα, τέσσερα τον αριθμό, στο περιοδικό Βρετανικό Αστήρ τα έτη 1860, 1861.

Επίσης συνέγραψε δύο κείμενα ιδεολογικοπολιτικού περιεχομένου: το **«Εθνικοπολιτική Ελλάς του 1865»** που εκδόθηκε στο Γαλάτσιτης Ρουμανίας το 1865 και το **«Περί του δημοσίου των Ελλήνων χρέους του 1824 και 1824 και περί νέου δανείου»** εκδοθέν το 1865 στην Αθήνα και το ίδιο έτος μεταφρασμένο στην γαλλική γλώσσα. Από αυτά τα δύο τελευταία έργα φαίνεται

και ο εθνικιστικός προσανατολισμός του συγγραφέα.

Στο έργο του είναι διάχυτος ο προβληματισμός για το μέλλον της πατρίδας του και χαρακτηρίζεται από τις κοινωνικοπολιτικές προεκτάσεις που τρέφουν οι ανησυχίες του.

Το πεζογράφημα «Η Τασσώ», γραμμένο στην καθαρεύουσα, αποτελεί το πρώτο νεοελληνικό ψυχογραφικό αφήγημα και έτσι ο Λεβέντης παρουσιάζεται σαν πρόδρομος του Γεωργίου Βιζυηνού και κατατάσσεται στην λογοτεχνική παραγωγή της ρομαντικής περιόδου, ενώ κινείται στα πρότυπα του «Λουκή Λάρα» του Δημητρίου Βικέλα.

Το έργο αυτό είχε λησμονηθεί τελείως και μόλις το 1969 επανανακαλύφθηκε από τον Γεώργιο Βαλέτα και του αποδόθηκε η λογοτεχνική του αξία, χωρίς να καταστεί ωστόσο μέχρι σήμερα κτήμα από το ευρύ κοινό. Μέσω ενός άρτια δομημένου ψυχολογικού ρεαλισμού καταφέρνει να αναπαραστήσει ζωντανά τους χαρακτήρες των ηρώων του.

Στο βίβλίο αυτό ο Λεβέντης εκφράζει την πικρία του για την ανθελληνική στάση των Μεγάλων Δυνάμεων μετά τον αγώνα του '21 με κυριότερη περίπτωση τα γεγονότα του Κριμαϊκού Πολέμου (1854- 1856). Παράλληλα διακρίνεται ο ψόγος απέναντι στον πνευματικό κόσμο της Δύσης.

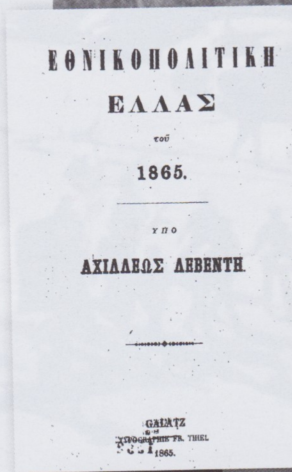
Η Εθνικοπολιτική Ελλάς

Στο βιβλίο «Εθνικοπολιτική Ελλάς» επιχειρείται μια επισκόπηση τον πολιτικών πραγμάτων που αφορούν τον Ελληνισμό, υπό πρίσμα σαφώς εθνικιστικό. Θίγονται ζητήματα όπως το πολιτειακό, η Μεγάλη Ιδέα και οι Αλύτρωτες Πατρίδες, η αποδέσμευση της χώρας από τον ξένο παράγοντα, αλλά και ο χαρακτήρας τού Έλληνα και η «φύση» του Ελληνικού Έθνους.

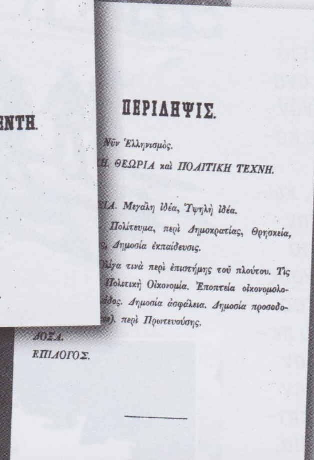
Ο Λεβέντης είναι κατηγορηματικός: «Η ηθική λοιπόν διάπλασις και η αυστηρά του νόμου εφαρμογή, η μεν διδάσκουσα, η δε τιμωρούσα, δύνανται να καταστήσωσι τον Έλληνα, αληθώς πρωτότυπον της ανθρωπίνου υπάρξεως».

Πρόκειται για ένα θερμό μανιφέστο υπέρ της εθνικής ανεξαρτησίας, τυπικής και ουσιαστικής. Μέσα σε αυτό παρελαύνουν όλοι οι αιώνες της ελληνικής ιστορίας και γίνεται προσπάθεια υπεράσπισης και κατοχύρωσης των εθνικών συμφερόντων.

Υποστηρίζει την απόλυτη Μοναρχία, την

ΕΘΝΙΚΟΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΕΛΛΑΣ
τοῦ
1865.
ΥΠΟ
ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΛΕΒΕΝΤΗ
GALATZ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ FR. THIEL
1865.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.
Νῦν Ἑλληνισμός.
Η. ΘΕΩΡΙΑ καὶ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ.
ΙΑ. Μεγάλη Ἰδέα, Ὑψηλὴ Ἰδέα.
Πολίτευμα, περὶ Δημοκρατίας, Θρησκεία,
Δημοσία ἐκπαίδευσις.
Ὀλίγα τινὰ περὶ ἐπιστήμης τοῦ πλούτου. Τίς
Πολιτικὴ Οἰκονομία. Ἐποπτεία οἰκονομολο-
δος. Δημοσία ἀσφάλεια. Δημοσία προσοδο-
). περὶ Πρωτευούσης.
ΔΟΞΑ.
ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Λίγα χρόνια πριν από τον ατυχή ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897 ο Λεβέντης δίνει, με την έκδοση του βιβλίου του, ένα αισόδοξο κάλεσμα για εθνική αναγέννηση. Αυτές οι παρακαταθήκες θα μεγαλώσουν αργότερα το όρια του ελλαδικού κράτους.

Γόνος του φιλικού Γεωργίου Λεβέντη με σαφή φλέβα διανοούμενου αλλά και αγωνιστή, ο Αχιλλεύς μας άφησε μια νύξη για έναν παλαιότερο ηρωικό και ευγενή κόσμο.

οικογένεια, την Ορθόδοξη χριστιανική θρησκεία, την παιδεία, την πίστη στην πατρίδα.

Λίγες μόλις δεκαετίες μετά την Επανάσταση του '21, εγείρεται ένα νέο εθνικό κάλεσμα: «Σήμερον, μ' όλον ότι ο Ελληνισμός δεν απέκτησεν ό, τι πάσα ελληνική καρδία εν τη ανυπομονησία αυτής επόθει, έχει όμως παστόν και ύπαρξιν και καθ΄ εκάστην, καταλύων ονειροπολήματα, αναπτύσσεται επί ιδίας ύλης, αυξάνων εν πράγματι τα κεφάλαια του μέλλοντος, η δε ανάπτυξίς του είναι φυσικωτέρα και εδραιοτέρα.Έχω δε πεποίθησιν, ότι η οδός ην εχάραξεν η θεία πρόνοια εις την αναγέννησιν του Ελληνικού Έθνους , είναι πολύ δι' αυτό ωφελιμωτέρα, αφ' ό, τι ήθελεν είσθαι η άμεσος μετά τον αγώνα εις Κωνσταντινούπολιν κυριαρχία του. Εθνισμός εις τα σπάργανα, ούτως ειπείν, μόλις εκ της τέφρας του αναγεννηθείς, βεβαίως δεν ήθελε δυνηθή να συμπήξη τα άμορφα και καχεκτικά αυτού στοιχεία, πολύ δ' ολιγώτερον ν' αποκρούση ξένας επιβολάς ή αναμίξεις. Η επί μικρότερου εδάφους βαθμιαία ηθική και υλική αυτού ανάπτυξις, και η εκ ταύτης διαχεομένη επίρροια, θέλουσι μας καταστήση φυσικούς εκπορθητάς και ικανούς διαχειριστάς της πατρώας κληρονομίας. Τότε δε το έθνος, εν παολαύσει του δικαίου του, και εν τω τέρματι της εθνικής αυτού επιθυμίας, απεκδυόμενον τον ατομισμός του, θέλει εργασθή όπως και άλλοτε υπέρ του καλού της ανθρωπότητος».

Εξηγεί με τον τρόπο αυτό, πώς ο περιορισμός του Ελληνισμού υπό τις παρούσες συνθήκες μπορεί να αξιοποιηθεί και να καταστεί μια ευκαιρία για να ξαναβρεί τον δρόμο που θα τον οδηγήσει στον πανανθρώπινο προορισμό του.

Η παρακαταθήκη μιας σιγανής φωνής

Μπορεί μέχρι τις μέρες μας να φτάνει ένας μόνο μικρός απόηχος από την εποχή εκείνη και πολύ περισσότερο από την σκέψη και την φωνή του Αχιλλεώς Λεβέντη, παρ' όλ' αυτά η σπίθα είναι ζωντανή όπως υπήρξε και τότε. Μια σπίθα που μέσα στα χρόνια διατηρείται ζωντανή και υπόσχεται την αναγέννηση του Ελληνισμού. Δια επωνύμων και ανωνύμων μαχητών των Εθνικών Ιδεωδών, όπως ο Αχιλλεύς Λεβέντης.

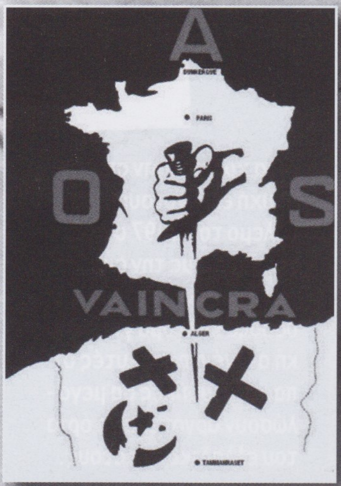
του Δημήτρη Ζαφειρόπουλου

Ο επιθεωρητής της αστυνομίας Garoudy επέστρεφε στο δωμάτιό του. Είχε, μόνος του σχεδόν, αναλάβει τον αγώνα ενάντια στον OAS. Ενάντια σε αυτούς δηλαδή που ήθελαν, με κάθε τρόπο, η Αλγερία να παραμείνει «Γαλλική». Σταλμένος από το Παρίσι, χωρίς κάποια πρότερη ενημέρωση για την κατάσταση στην περιοχή, με το ντόπιο προσωπικό της Αστυνομικής Διεύθυνσης να αποτελείται είτε από συμπαθούντες του OAS, είτε από οπορτουνιστές που περίμεναν να δουν ποιος θα νικήσει. Ήταν μόνος του. Από παρισινό καπρίτσιο δεν θέλει να τον συνοδεύει κανείς όταν επιστρέφει στην κατοικία του. Λάθος! Μία, όχι δύο, τρεις σκιές τον περιμένουν στο σκοτάδι του τυπικού αστικού διαμερίσματός του. Σχεδόν, πριν ανάψει το φως, τους αισθάνεται γύρω του.

Προσπαθεί να φωνάξει. Άδικος κόπος. Έμπειρα χέρια του κλείνουν το στόμα και οι μαχαιριές στο σώμα του δεν τον αφήνουν να αντιδράσει...

*«Ο OAS, χτυπά, όπου θέλει, όποτε θέλει.»

Διαδήλωση Γάλλων υπέρ της «Γαλλικής Αλγερίας» και προπαγανδιστική αφίσσα του OAS.

Αλγερία 1961

Αλγερία, έβδομος χρόνος από την εξέγερση των μουσουλμάνων κατοίκων της, κάτω από την καθοδήγηση του «Μετώπου για την Απελευθέρωση της Αλγερίας». Γάλλοι στρατιωτικοί και Γάλλοι κάτοικοι της Αλγερίας αντιδρούν στα σχέδια του Προέδρου Σαρλ ντε Γκωλ για «Αυτοδιάθεση» και «Ανεξαρτησία». Οι παραπάνω έννοιες δεν ανήκουν στο λεξιλόγιό τους. Οι στρατιωτικοί σταλμένοι από την Γαλλική Δημοκρατία, για να προστατεύσουν ένα κομμάτι, όχι αποικίας, αλλά μητροπολιτικού εδάφους, νίκησαν στον πόλεμο. Οι Γάλλοι άποικοι, οι Pieds Noirs δεν μπορούν να φανταστούν την ισονομία με τους ντόπιους, όσο αν και οι ίδιοι άνθρωποι αισθάνονται «ντόπιοι», μετά από κάποιες γενιές διαμονής στο έδαφος αυτό.

«OAS VAINCRA»
ΓΑΛΛΟΙ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΟΛΩΝ

Ορισμένοι στρατηγοί συνωμοτούν. Ο Σαλάν, ο Σαλ, ο Ζουχάντ, ο Γκαρντύ, ο Ζελέρ. Μαζί τους και πολλοί συνταγματάρχες: Γκαρνί, Γκογκάρντ, Γκαρντ, Αργκούντ, ο «αθώος» Σεν Μακτ. Λοχαγοί περισσότεροι και η Λεγεώνα έτοιμη να τους υποστηρίξει.

Τον Απρίλιο, στις 21 (τυχαίο;) κάνουν το κίνημά τους κατά του Ντε Γκωλ. Τα συντάγματα των Ειδικών Δυνάμεων τους ακολουθούν. Όχι όμως οι μονάδες του τακτικού στρατού που αποτελούντο από κληρωτούς. Το κίνημα καταρρέει σε τέσσερις μόνον ημέρες παρά την καθολική υποστήριξη του ενός εκατομμυρίου Γάλλων κατοίκων της Αλγερίας. Εξάλλου, παρά τις υποσχέσεις, οι μονάδες στην Μητροπολιτική Γαλλία δεν κινήθηκαν.

Ποιος είναι ο OAS

«Οργάνωση Μυστικού Στρατού». Ήδη από τον Μάρτιο του 1961 οι πρώτες προκηρύξεις με αυτήν την επωνυμία είχαν εμφανιστεί στο Αλγέρι. Δηλαδή; Στα χρόνια του πολέμου, μία μυριάδα από οργανώσεις των Γάλλων κατοίκων της Αλγερίας είχαν εμφανιστεί, είχαν τύχει υποστήριξης και συνακόλουθα απαγορεύτηκαν από τις αρχές ανάλογα με την συμμετοχή τους σε επεισόδια, κινήματα ή εν δυνάμει πραξικοπήματα. Μετά όμως το κίνημα του Απριλίου και την κατάρρευσή του, υπάρχει μία διαφορετική όσμωση μεταξύ των «Pieds Noirs» και των στρατιωτικών. Οι κινηματίες στρατιωτικοί βγαίνουν στην παρανομία, αφού αρνούνται να παραδοθούν στις εγκληματικές διαθέσεις του Γκωλικού καθεστώτος. Για να μπορέσουν να το κάνουν αυτό έχουν ανάγκη τον γαλλικό πληθυσμό της Αλγερίας.

«Στα όπλα του κάτοικοι». Αφίσσα του OAS που καλεί σε συστράτευση τους Γάλλους της Αλγερίας.

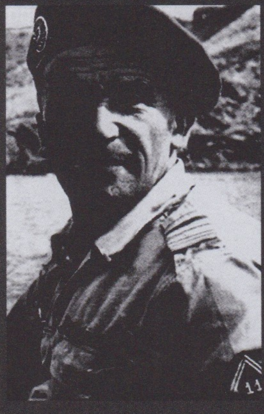
ΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Αρχηγός του OAS ήταν ο στρατηγός **Σαλάν.** Ο «Κινέζος» όπως τον αποκαλούσαν, όχι μόνον για την σταδιοδρομία του στις αποικίες της Ινδοκίνας αλλά και για τον κλειστό χαρακτήρα του. Άνθρωπος, όχι της αριστεράς αλλά ούτε και της κλασσικής δεξιάς, ο Σαλάν θεωρούσε ότι ο Ντε Γκωλ τον απέπεμψε παρότι είχε νικήσει στρατιωτικά τους αντάρτες του FLN. Μετά την αποτυχία του κινήματος του Απριλίου, βρέθηκε ως συνδετικός κρίκος μεταξύ των στρατιωτικών και των πολιτικών που ήθελαν την «Γαλλική Αλγερία». Στόχος του ήταν η ανατροπή του καθεστώτος Ντε Γκωλ με κάθε πολιτικό ή τρομοκρατικό μέσον. Ως στρατιωτικός θεωρούσε ότι η τρομοκρατία του OAS και η καθολική συμμετοχή σε αυτόν των Pieds Noirs, κάποια στιγμή θα δημιουργούσε την εξέγερση ορισμένων μονάδων του στρατού ενάντια στις συνομιλίες για ανεξαρτησία που είχε εγκαινιάσει ο παντοτινός εχθρός του, ο Ντε Γκωλ.

Ο **Ζαν Ζακ Σουσσινί,** ήταν ένας τελειόφοιτος της ιατρικής στο Αλγέρι. Γέννημα θρέμμα Pied Noir, με ρίζες από την Κορσική, ήταν εθνικιστής. Όχι μόνον! Σε μία συνέντευξή του είχε πει ότι ο στόχος του OAS είναι να συνταιριάξει την κοινωνική δικαιοσύνη με τον εθνικισμό, τις μεγαλύτερες πολιτικές δυνάμεις του 20ου αιώνα. Εθνικοσοσιαλισμός δηλαδή και καθόλου κρυμμένος αφού ο σκοπός του ήταν ο OAS να γίνει ένα λαϊκό κίνημα τύπου Sinn Fein και Irgoun και με αυτό να αποτραπεί όχι μόνον η ανεξαρτησία της Αλγερίας αλλά να γίνει μία ριζική αλλαγή του πολιτικού καθεστώτος της Γαλλίας προς τα... εθνικιστικά.

Ο **συνταγματάρχης Goddard**, γέννημα θρέμμα του πολέμου της Ινδοκίνας και της Αλγερίας είχε σπουδάσει τις μαρξιστικές αρχές της επανάστασης. Κλασσικό παράδειγμα της εποχής του, πίστευε ότι ο εχθρός μπορεί να ηττηθεί με «ψυχολογικά» μέσα. Ο οργανωτικός νους του OAS, σε μεγάλη σύγκρουση και με τον Σαλάν όπως και με τον Σουσσινί. Με τον πρώτο διαφωνούσε για τις επιστολές που έστελνε σε διάφορους πολιτικούς για συμμαχία ενάντια στον Ντε Γκωλ , με τον δεύτερο «άφριζε» με τις απόψεις του περί μαζικού κινήματος και ολοκληρωτικού καθεστώτος.

Στρατιωτικοί, λοιπόν, και ερασιτέχνες αγκιτάτορες βρίσκονται στην ανάγκη να συνυπάρξουν. Το **αποτέλεσμα; Ο OAS!** Μία από τις μαζικότερες «τρομοκρατικές» οργανώσεις του 20ου αιώνα και η λιγότερο γνωστή από αυτές. Γιατί; Απλά, γιατί παρόλη την μαζικότητά της και την λαϊκή αποδοχή που είχε σε μεγάλα στρώματα της γαλλικής κοινωνίας, για να μην αναφέρουμε την καθολική συμμετοχή του ενός εκατομμυρίου Pieds Noirs, δεν ήταν πολιτικά ορθή. Το σύνθημα της «Γαλλικής Αλγερίας», φρουρίου ενάντια σε μία μαρξιστική απειλή στο δεξιό υπογάστριο της Μεσογείου δεν μπόρεσε να βρει διεθνείς συμπαραστάτες.

Οι ΗΠΑ, εκπροσωπώντας τον «ελεύθερο κόσμο» της εποχής, δεν μπορούν να συμπαραταχθούν με εν δυνάμει αποικιοκράτες. Η κυβέρνηση του Ντε Γκωλ θέλει με κάθε θυσία να απαλλαγεί από την «καυτή πατάτα» του πολέμου της Αλγερίας, εξευμενίζοντας έτσι και την αριστερή αντιπολίτευση.

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ BAB EL OUED

Το Αλγέρι είναι ένα πολύ μεγάλο λιμάνι. Μία μεγάλη παραλία που στα χρόνια της γαλλικής παρουσίας έφτασε να απλώνεται στους λόφους που περιβάλλουν το πάλαι ποτέ λιμάνι της Μπαρμπαριάς. Στα αριστερά του λιμανιού το 1962, μετά τα doc που ξεφορτώνουν τα καράβια, απλώνονταν η συνοικία Bab el Oued. Μία «μεσογειακή» γειτονιά πού οι κάτοικοί της ήταν κυρίως Ισπανοί, Κορσικανοί και Μαλτέζοι. Μία φτωχή συνοικία που συνόρευε με την Casba, το μεγάλο και απρόσωπο αραβικό κομμάτι του Αλγερίου. Οι «χίλιες και μία νύχτες» συνορεύουν με μία λεβαντίνικη περιοχή που με τα χρόνια έγινε γαλλική τουλάχιστον στην γλώσσα. Οι κάτοικοί της είναι το προλεταριάτο των Pieds Noirs. Εργάτες, ναυτικοί, μικροέμποροι, μικροαπατεώνες, μικροϊδιοκτήτες, αλλά σε κάθε περίπτωση νοικοκύρηδες που θέλουν να ξεχωρίζουν από τους Άραβες γείτονές τους.

Πριν τον πόλεμο της «ανεξαρτησίας» οι κάτοικοι ψήφιζαν αριστερά. Ο μόνος κομμουνιστής βουλευτής του Αλγερίου είχε εκλεγεί με τις ψήφους του Bab el Oued. Μετά την εξέγερση του 1954 τα πράγματα άλλαξαν. Οι κάτοικοι του Bab el Oued ήταν αυτοί που ταυτίστηκαν περισσότερο με την υπόθεση της «Γαλλικής Αλγερίας». Τον Μάρτιο του 1962 οι τοπικοί ιθύνοντες του OAS χωρίς να ρωτήσουν την Κεντρική Διοίκηση αποφασίζουν να κάνουν το δικό τους Στάλινγκραντ. Οι τοπικοί διοικητές του OAS ξέρουν ότι έχουν την συναίνεση του πληθυσμού και γι' αυτό αποστέλλουν στις αρχές το μήνυμα ότι από τις 23 Μαρτίου κανένα αστυνομικό ή στρατιωτικό όχημα δεν θα μπορεί να εισέλθει εκεί. Κυβερνά ο OAS και όχι τα φερέφωνα της προδοσίας του Ντε Γκωλ.

Λίγες ημέρες πριν είχε αποφασιστεί να υπογραφεί η κατάπαυση του πυρός μεταξύ της Γαλλίας και των εκπροσώπων του FLN. Η κυβέρνηση Ντε Γκωλ δεν μπορεί να ανεχθεί ένα μάτσο «ξυπόλητους» να αμφισβητεί τις αποφάσεις της. Ο πόλεμος έχει κηρυχθεί επίσημα.

Το βράδυ μεταξύ 22 και 23 Μαρτίου οι ομάδες του Ντεγκροντέλ επιτίθενται με ρουκέτες και πολυβόλα εναντίον της Γενικής Διοίκησης του στρατού. Είναι ο αντιπερισπασμός. Από το πρωί της 23 Μαρτίου ομάδες του OAS ρίχνουν λάδι και μπουλόνια στις κεντρικές οδικές αρτηρίες που οδηγούν στο Bab el Ouel. Ο στρατός και η χωροφυλακή έχουν περισφίξει την περιοχή με ερπυστριοφόρα και «αύρες». Το σκηνικό πολέμου έχει στηθεί.

Δύο φορτηγά του Μηχανικού κάνουν το λάθος να εισέλθουν νωρίς το πρωί στο Bab. Είναι τα εξιλαστήρια θύματα. Τα σταματά ένα commando του OAS. Ένας δεκανέας κάνει να πιάσει το όπλο του, οι πυροβολισμοί θερίζουν τους στρατιώτες. Ένα έξαλλο πλήθος κατοίκων βγαίνει στον δρόμο και βάζει φωτιά στα οχήματα φωνάζοντας το σύνθημα «Algerie Francaise».

Έξαλλος ο γκωλικός στρατιωτικός διοικητής του Αλγερίου Aillert, διατάζει γενικευμένη επίθεση στην συνοικία από όλες τις κατευθύνσεις. Τα τεθωρακισμένα και τα ημιερπυστριοφόρα βάλλουν κατά κάθε κτηρίου που προβάλλει αντίσταση. Τα commandoes του OAS, τοποθετημένα στις στέγες των πολυκατοικιών, απαντούν στα πυρά. Οι απλοί κάτοικοι ρίχνουν γλάστρες, πέτρες και ότι άλλο μπορούν κατά του εχθρού, του γαλλικού στρατού. Μέχρι το μεσημέρι ο στρατός δεν έχει καταφέρει να φτάσει στην κεντρική πλατεία των «Τριών Ρολογιών». Ο Aillert ζητά την συνδρομή της αεροπορίας. Τα Τ-26 εκπαίδευσης και αναγνώρισης, ρίχνουν τις ρουκέτες τους ανεξέλεγκτα στην συνοικία. Το βράδυ οι μαχητές του OAS αποχωρούν από μία αφύλακτη γέφυρα. Αλλά για το Bab el Oued το μαρτύριο τώρα αρχίζει.

Επί μία εβδομάδα οι αρχές αποκλείουν την συνοικία. Δεν αφήνουν να μπουν ούτε ασθενοφόρα, ούτε οχήματα τροφοδοσίας. Το ρεύμα και το νερό είναι κομμένα. Τα θύματα και από τις δύο πλευρές ξεπερνούν τα 40, χωρίς ποτέ για τον άμαχο πληθυσμό να έχει βγει μία ακριβής εκτίμηση.

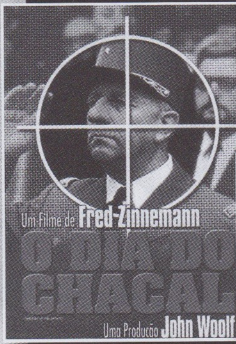
Κάθε βράδυ στις συνοικίες των Pieds Noirs, με διαταγή του OAS οι κάτοικοι χτυπούν ό, τι μέσον έχουν στον ρυθμό του «Algerie Francaise». Κατσαρόλες, τραπέζια, τοίχοι και παράθυρα εκφράζουν την αντίδρασή τους ενάντια στο ανέφικτο της ζωής τους...

XX

Ο Φράνκο στην Ισπανία και ο Σαλαζάρ στην Πορτογαλία ανησυχούν γιατί έχουν και αυτοί αποικίες στην Αφρική αλλά οι οικονομικές σχέσεις τους με την Γαλλία δεν τους επιτρέπουν να κάνουν πολλά, πέραν της παροχής ασύλου σε κάποιους από τους πρωταγωνιστές των γεγονότων που αφηγούμαστε. Χωρίς, λοιπόν, καμία εξωτερική υποστήριξη, με τον στρατό πττημένο και διχασμένο μετά τον Απρίλιο του 1961, ο OAS κατάφερε για έναν και πλέον χρόνο να ταρακουνήσει συθέμελα την Γαλλική Δημοκρατία.

Σε αυτό το διάστημα ο OAS προκάλεσε περισσότερα **από 1.400 θύματα,** ληστείες δισεκατομμυρίων γαλλικών φράγκων της εποχής κλοπές περισσότερων από **5.000 όπλων** κάθε τύπου και **1.200 εκρήξεις βομβών,** στο Παρίσι μόνον, μία κάθε βραδινή ώρα για τρεις μήνες περίπου.

Οι Εκτελεστές

Πέραν όμως από τις όποιες διαφωνίες που υπήρχαν στα ανώτερα κλιμάκια της διοίκησης του OAS, υπήρχε και η βάση. Μία βάση αγωνιστών, στρατιωτικών και πολιτών που δεν ήθελαν και ούτε ζητούσαν στρατηγικούς τίτλους. Απλά έβλεπαν τον εχθρό και ήθελαν να τον χτυπήσουν με κάθε ευκαιρία. Ο γιατρός Περέζ, ο «γιατρός του λαού» όπως τον έλεγαν, όταν δεν εξέταζε δωρεάν τους ασθενείς του συνωμοτούσε. Και όχι μόνον! Ζητούσε την δράση. Ζήτησε και ονομάστηκε διοικητής του επιχειρησιακού τομέα του OAS στο Αλγέρι. **Επιχειρήσεις;** Δολοφονίες Γάλλων που ήθελαν την ειρήνη με τους αντάρτες του FLN. Έλλειψη χρημάτων; Υπάρχουν οι πλούσιοι που μπορούν να φορολογηθούν επαναστατικά και οι τράπεζες που είναι έτοιμες για απαλλοτρίωση.

Όλα αυτά όμως ο «γιατρός του λαού» δεν θα μπορούσε να τα κάνει αν δεν υπήρχε ο λοχαγός της Λεγεώνας, ο **Ντεγκροντέλ.**

επάνω: Η Jeune Nation, μια εθνικιστική οργάνωση που προϋπήρχε του OAS, στελέχωσε τον τελευταίο στο μητροπολιτικό έδαφος.

μέσον: Γκράφιτι του Pied Noirs σε παρισινό τοίχο ... Στα ελληνικά μεταφράζεται «οι μαυροπόδηδες», χαρακτηρισμός των Γάλλων της Αλγερίας, από τους συμπατριώτες στους την μητροπολιτική Γαλλία, επειδή πατούσαν την μαύρη Αφρική.

κάτω: ο λοχαγός Ντεγκροντέλ.

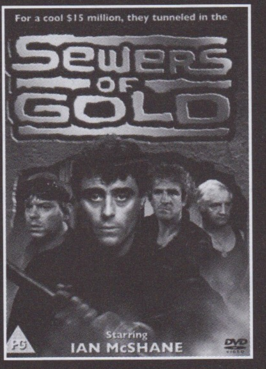

Ψηλός με διαπεραστικό βλέμμα και σκοτεινό παρελθόν.

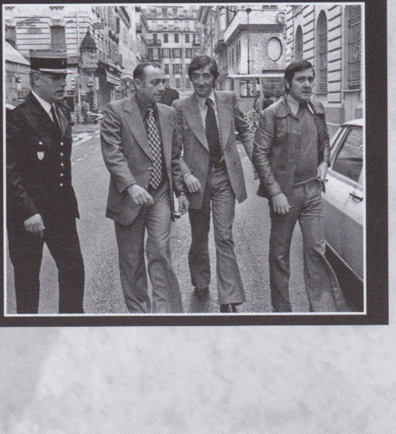
Πολλοί έλεγαν ότι δεν ήταν Γάλλος, αλλά Βαλλόνος και συμμετείχε στο συνεργικό για το Γ' Ράιχ κίνημα του REX.

Η ταινία «Η ώρα του Τσακαλιού» που πραγματεύεται μια από τις απόπειρες δολοφονίας του Ντε Γκώλ βγήκε στις αίθουσες το 1973 με τον Edward Fox στον ρόλο του εκτελεστή. Η Ανατιλικοευρωπαϊκή αφίσσα της ταινίας ήταν πιο «στρατευμένη» αν και ο τελικός στόχος δεν επετεύχθη.

Η ταινία «Βρώμικα χρήματα» που αναφέρεται σε απαλλοτριωτική ενέργεια μαχητών του OAS για την συντήρηση του ένοπλου αγώνα, που έγινε στην Γενική Τράπεζα της Νίκαιας το 1976.

Βασικό ρόλο στην ομάδα των ληστών είχε ο Albert Spaggiari (δεύτερος από δεξιά στην φωτογραφία). Με το που ανακοινώθηκε η καταδικαστική απόφαση στις 10 Μαρτίου 1976 απέδρασε πηδώντας από το παράθυρο.

αριστερά: Η Citroen του Ντε Γκωλ λίγο πριν από την δολοφονική απόπειρα ενάντίον του τον Ιούλιο του 1963.

δεξιά: ένοπλες συγκρούσεις στους δρόμους του Αλγερίου.

κάτω: αφίσσα που επικηρύσσει στελέχη του OAS.

Γεγονός είναι ότι ξεκίνησε το 1945 ως απλός στρατιώτης της Λεγεώνας για να φτάσει το 1961 να είναι λοχαγός της.

Ο λοχαγός Ντεγκροντέλ φυσικά και συμμετείχε στο κίνημα του Απριλίου και λογικά του ανατέθηκε το επιχειρησιακό κομμάτι του OAS στο Αλγέρι. Ξεκίνησε με περίπου 100 μαχητές και έναν χρόνο μετά είχε στην διάθεσή του περισσότερους από 500 εκτελεστές. Δηλαδή ανθρώπους που σε όλον τους τον χρόνο αγωνίζονταν για τον OAS. Πυροβολούσαν αστυνομικούς, εκτελούσαν «προδότες», χτυπούσαν με μπαζούκας στρατιωτικά τμήματα και προκαλούσαν μία ασύμμετρη τρομοκρατία κατά των μουσουλμάνων. Όπως στις 21 Μαρτίου του 1962 όταν με έναν όλμο αιματοκύλησαν την κεντρικότερη αγορά της αραβικής συνοικίας στο Αλγέρι.

Οι ίδιοι ήταν που την πρωτοχρονιά του 1962 επιτέθηκαν με μπαζούκας στην βίλα που φιλοξενούσε το ένοπλο γκωλικό σώμα στο Αλγέρι. Όσοι γλίτωσαν από αυτήν «εορταστική» επίθεση, ανατινάχθηκαν από μία βόμβα που είχε τοποθετηθεί στην καινούργια τυπογραφική μηχανή που τους έστειλαν οι «πάτρωνές» τους από την Γαλλία.

Η Βία

Εκτελέσεις στην μέση του δρόμου. Βόμβες κάθε βράδυ. Επιθέσεις στις αραβικές συνοικίες. Αφοπλισμοί στρατιωτικών περιπόλων. Εξάπλωση του OAS και στην μητροπολιτική Γαλλία με βόμβες και απόπειρες δολοφονίας κατά του Ντε Γκωλ. Γιατί όλα αυτά; Υπήρχε κάποιο σχέδιο δράσης; Η απάντηση δεν μπορεί να δοθεί έτσι απλά χωρίς κάποιος να μπορεί να βιώσει την ψυχολογία της εποχής.

Από την μία, μία πλειάδα ανθρώπων και κατώτερων αξιωματικών που «διάβηκαν τον Ρουβίκωνά τους». Παράτησαν καριέρες, οικογένειες, τα πάντα. Από την άλλη,

οι Γάλλοι της Αλγερίας που έβλεπαν μία γαλλική κυβέρνηση να τους παραδίδει στην εγκληματική διάθεση των Αράβων. Η Αλγερία δεν ήταν μία αποικία, αλλά βάσει νόμου μητροπολιτικό έδαφος της χώρας και το ένα εκατομμύριο Γάλλων εκεί μετά από δύο ή τρεις γενιές αισθάνθηκαν ότι ζούσαν σε μία γαλλική επαρχία.

Βιώνοντας την τρομοκρατία του FLN, βλέποντας το να καταρρέει από τον στρατό της Γαλλίας, δεν μπορούσαν να δεχτούν το αναπόφευκτο που αποφάσισε ο Ντε Γκωλ. Την παράδοση της πατρίδας τους, όπως την θεωρούσαν, στις εκδικητικές διαθέσεις των μέχρι πρότινος γειτόνων τους.

Αντίδραση στο τετελεσμένο; Απελπισία που γεννά βία; Εκδίκηση που αποφάσισαν «για εμάς χωρίς εμάς»; Όλα τα παραπάνω προκάλεσαν μία ανεξέλεγκτη, ακόμα και για τους ίδιους τους ιθύνοντες τους OAS, κατάσταση. Ακόμα και μετά την σύλληψη του Σαλάν και των περισσότερων ηγετικών στελεχών αυτού, αποφάσισαν να μην αφήσουν τίποτα. Κτήρια, μνημεία, πανεπιστήμια, λιμάνια, εγκαταστάσεις που θύμιζαν την γκωλική παρουσία στην περιοχή ανατινάχθηκαν. Terra Brucciata άφησαν πίσω τους οι απλοί μαχητές του OAS.

Αυτοί που απλά ήθελαν να ζήσουν στην γη τους και δεν τους άφησε η μητέρα πατρίδα τους. Βία για την βία. Αλλά όταν έχεις βιώσει την βία των Αράβων γειτόνων σου και σε έχει εγκαταλείψει η κυβέρνηση της πατρίδας σου τότε, ίσως, κάθε μορφή βίας είναι απλά μία έκφραση της απελπισίας σου.

Post Mortem

Ο OAS επιχείρησε τέσσερις πραγματικές απόπειρες δολοφονίας κατά του Ντε Γκωλ και άλλες οκτώ θεωρούμενες ως πιθανές. Όσοι ιθύνοντες του OAS έπεσαν στα χέρια του καθεστώτος καταδικάστηκαν σε ισόβια δεσμά. Ο Ντεγκροντέλ και ο Μποντιέν Τερρύ (επισμηναγός της αεροπορίας, οργανωτής της πιο επικίνδυνης απόπειρας κατά της ζωής του Ντε Γκωλ), εκτελέστηκαν από στρατιωτικό απόσπασμα της 5ης Γαλλικής Δημοκρατίας. Τον Μάιο του 1968, εν μέσω της αριστερής φοιτητικής εξέγερσης, ο Ντε Γκωλ ζήτησε την συνδρομή του στρατού για την καταστολή της. Το μόνο αίτημα των στρατιωτικών ήταν η αποφυλάκιση των καταδικασμένων για τον OAS και η χορήγηση αμνηστίας για τους περισσότερους από 1.000 υπόδικους. Το αίτημα του στρατού έγινε δεκτό και «ο Μάης του '68» μαζεύτηκε από την παλίρροια που δεν ξέχασε τους «εν δικαίω» συναδέλφους του.

Υ.Γ. Στο Οράν, την δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της Αλγερίας, ένας από τους πιο μαχητικούς τομεάρχες του OAS, ήταν ο Τάσος Γεωργόπουλος ιδιοκτήτης night club. Μετά την «ανεξαρτησία» κατέφυγε στην Ισπανία του Φράνκο.

Robert Brasillach

31/3/1909 - 6/2/1/1945

> “ η αγάπη και το θάρρος δεν δικάζονται ”

Στις 6 Φεβρουαρίου του 1945 ο Ρομπέρ Μπραζιγιάκ στήνεται στο εκτελεστικό απόσπασμα και πεθαίνει φωνάζοντας «Ζήτω η Γαλλία»! Σημαντικός Ευρωπαίος διανοούμενος, δημοσιογράφος και λογοτέχνης, ο Μπραζιγιάκ καταδικάστηκε ως συνεργάτης των Γερμανών. Κατά την διάρκεια του πολέμου τάχθηκε συνειδητά υπέρ του Φασισμού και του Εθνικοσοσιαλισμού και υποστήριξε την Κυβέρνηση του Βισύ. Μετά την απελευθέρωση συνελήφθη, φυλακίστηκε και έπειτα εκτελέστηκε δια τυφεκισμού. Πολλοί σημαίνοντες Ευρωπαίοι διανοούμενοι έκαναν εκκλήσεις για να αποτραπεί η εκτέλεση αλλά η πολιτική απόφαση του Ντε Γκώλ ήταν αμετακίνητη.
Ο Ρομπέρ Μπραζιγιάκ έμεινε πιστός μέχρι το τέλος στις Ιδέες του.

Η άνοδος του Γαλλικού εθνικισμού κατά τη δεκαετία του 1930 βασικά οφείλεται στους διανοούμενους εθνικιστές μεταξύ των οποίων κυρίαρχη θέση κατείχε ο Ρομπέρ Μπραζιγιάκ. Ο Γάλλος διανοούμενος, η μνήμη του οποίου και σήμερα τιμάται από τους συναγωνιστές του, είναι από τους πλέον πολυδιαβασμένους όχι μόνο στην πατρίδα του, αλλά πολύ περισσότερο στο εξωτερικό. Η εκτέλεση του το 1945 ξεσήκωσε θύελλα διαμαρτυριών στην Ευρώπη, από τους διανοούμενους της εποχής, ακόμη και αυτών, που δεν συμφωνούσαν με την ιδεολογική του τοποθέτηση και τους αγώνες του για την Εθνικιστική ιδεολογία. Ο Ρομπέρ Μπραζιγιάκ **καταδικάστηκε σε θάνατο για τις πολιτικές του τοποθετήσεις** και όχι για διαφθορά ή κατάχρηση εξουσίας.

Η σχέση του με το Γαλλικό Εθνικιστικό Κίνημα

Ο Γάλλος διανοούμενος από νεαρή ηλικία αγάπησε και ασπάστηκε την Εθνικιστική ιδεολογία. Φοίτησε στη καλύτερη σχολή της Γαλλίας την Εκόλ Νορμάλ, όπου και αρίστευσε. Πολύ γρήγορα γοητεύτηκε από τις ιδεολογικές θέσεις της Γαλλικής δεξιάς και εντάχθηκε στη **«Γαλλική Δράση» (Action Francaise)**. Η οργάνωση αυτή τη δεκαετία του ‘30 εκπροσωπούσε τον εθνικισμό στην Γαλλία και είχε θέσεις φιλομοναρχικές αλλά και αντισιωνιστικές. Ηγέτης της οργάνωσης ήταν ο **Σάρλ Μοράς** και μία ομάδα της «Γαλλικής Δράσης» η **«Les Camelots du Roi»** ήταν η πλέον δυναμική και οι συγκρούσεις με τους κομμουνιστές ήταν συνεχείς. Στην ιδεολογική εξέλιξη του Μπραζιγιάκ μεγάλο ρόλο έπαιξε η πορεία των οπαδών της «Γαλλική Δράσης» στις 6 Φεβρουαρίου 1934 όταν χιλιάδες εθνικιστές διαμαρτυρόμενοι για την διαφθορά της κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας, έκαναν μία μεγάλη πορεία στο Σανς Ελυζέ με αποτέλεσμα την συμπλοκή τους με φρουρούς της βουλής.

Ο απολογισμός αυτής της σύγκρουσης υπήρξε τραγικός. Κατά τη διάρκεια των επεισοδίων υπήρξαν 15 νεκροί και 1500 περίπου τραυματίες, με αποτέλεσμα την άμεση παραίτηση της αριστερής κυβέρνησης. Από εκείνη την ημέρα και μετά ο Ρομπέρ Μπραζιγιάκ συνεχώς αναφερόταν στους νεκρούς της 6ης Φεβρουαρίου με τον ίδιο τρόπο, που οι εθνικοσοσιαλιστές στη Γερμανία αναφέρονταν στους δικούς τους νεκρούς της 8ης Νοεμβρίου 1923. θαύμαζε τον **Λεόν Ντεγκρέλ,** αρχηγό του κόμματος «Rex» των εθνικιστών του Βελγίου, για τον οποίο μάλιστα έγραψε και ένα ρομαντικό κείμενο που τον εκθείαζε. Το Νοέμβριο του 1936 θα δώσει μία σειρά διαλέξεων με θέμα «θα γίνει η Ευρώπη εθνικιστική;». Ο Γάλλος διανοούμενος ανοικτά πλέον παίρνει θέση υπέρ του Εθνικισμού και καλεί τον Γάλους να διαλέξουν με ποια πλευρά θα πορευτούν. Με αυτήν της Δημοκρατίας ή του Εθνικισμού; Αρχίζει πλέον να γράφει ανοικτά υπέρ της ιδεολογίας του και στα γραπτά του χρησιμοποιεί τον συναισθηματισμό για να υμνήσει τη γοητεία του Εθνικισμού.

Το 1937 ο Μπραζιγιάκ επισκέπτεται το συνέδριο του Εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος που πραγματοποιήθηκε στη Νυρεμβέργη. Γοητευμένος και με νέες εμπειρίες συγγράφει ένα δοκίμιο για τον Εθνικοσοσιαλισμό. Το δοκίμιο αυτό δημοσιεύτηκε στο ιδεολογικό όργανο της «Γαλλικής Δράσης» το **«Revue Universelle»** και προκάλεσε μεγάλη εντύπωση στους κύκλους των Γάλλων διανοουμένων. Η αρθρογραφία του πάνω σε ιδεολογικά θέματα του Εθνικισμού είναι συνεχής. Κατά τη διάρκεια της παρουσίας των Γερμανικών στρατευμάτων στη Γαλλία, αναλαμβάνει αρχισυντάκτης του **«Je Suis Partout»** (Είμαι παντού) μιας φιλο - εθνικοσοσιαλιστικής εφημερίδας με κυκλοφορία 300.000 φύλλα. **Το 1943 βρίσκεται στο Κατύν όπου οι Σοβιετικοί είχαν δολοφονήσει 20.000 Πολωνούς αξιωματικούς.** Η αποκάλυψη του εγκλήματος προκάλεσε τρόμο στην αντικομουνιστική Ευρώπη.

Όταν πλέον ο πόλεμος γέρνει υπέρ των συμμάχων ο Μπραζιγιάκ αντιλαμβάνεται ότι οι μέρες είναι μετρημένες. Μετά την ήττα των δυνάμεων του Άξονος, ο Γάλλος διανοούμενος παραμένει κρυμμένος στη Γαλλική πρωτεύουσα, σε μία κρυψώνα κοντά στον κήπο του Λουξεμβούργου. Όταν πληροφορήθηκε τη σύλληψη της μητέρας του αποφασίζει να παραδοθεί. **Γνωρίζει πολύ καλά ότι το τέλος πλέον έχει έλθει.**

Την αυγή της 6ης Φεβρουαρίου θα μιλήσει για τελευταία φορά με τους δικηγόρους του. Τα τελευταία λόγια του ήταν *«Να με σκέπτεστε και να σκέπτεστε επίσης του άλλους που πέθαναν την ίδια ημέρα πριν από 11 χρόνια»*. Η ημέρα της εκτέλεσης του κατά μία τραγική σύμπτωση ήταν ίδια με την εθνικιστική εξέγερση του 1934.

ΕΠΙΒΙΩΝΟΝΤΑΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΔΙΩΓΜΟΥΣ

ΟΙ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ ΜΕΤΑ ΤΟΝ Β' Π.Π.

1945 Το καθεστώς Μουσολίνι έχει καταρρεύσει. Μετά από 23 χρόνια εξουσίας, όσοι από τους φασίστες υπάρχουν ακόμη, στελέχη και απλοί συμπαθούντες, λογικό είναι να θέλουν να ξεχάσουν και να ξεχαστούν. Κι όμως όχι, στην συντριπτική τους πλειοψηφία, αυτό που ζητούν είναι η συνέχεια της ιδεολογίας τους και των αρχών στις οποίες βασίστηκε το καθεστώς τους.

Πρέπει αρχικά να σταθούμε λίγο στην «Δημοκρατία του Σαλό». Στην τελευταία μορφή του Ιταλικού Φασισμού, που χρονικά ξεκινάει το φθινόπωρο του 1943 και τελειώνει με την λήξη του πολέμου.

Οι δεκάδες χιλιάδες Ιταλοί που ακολούθησαν τον Duce τους στην Βόρειο Ιταλία, το φθινόπωρο του '43, γνώριζαν πως ο πόλεμος είχε χαθεί για τον Άξονα. Παρ' όλα αυτά, δημιούργησαν καθεστώς, έφτιαξαν στρατό και πολέμησαν τους συμμάχους με γενναιότητα πρωτοφανή, αλλά με μεγαλύτερη λύσσα διεξήγαγαν έναν από τους πιο αιματηρούς εμφυλίους, εναντίον των κομμουνιστών παρτιζάνων.

Τα πρώτα χρόνια

Το καλοκαίρι του '45 οι επιζήσαντες φασίστες, προσπαθούν να επιβιώσουν με κάθε μέσο και τρόπο. Έτσι καταφεύγουν στον Νότο. Η Ρώμη, θα γίνει το καταφύγιο για τους περισσότερους από αυτούς. Μέσα στην ανωνυμία του πλήθους, ζουν σε μοναστήρια και εκκλησιαστικά ιδρύματα και τρέφονται στα συσσίτια του Ερυθρού Σταυρού. Αρνούνται την ήττα και ζητούν να κάνουν κάτι, να εκδηλώσουν με οποιοδήποτε τρόπο την παρουσία τους.

Αυτοί θα είναι που θα ιδρύσουν τους FAR και ήδη από το φθινόπωρο του '45 θα αρχίσουν μία παράνομη δράση με ενέργειες επαναστατικές και με την κυκλοφορία προκηρύξεων και εντύπων.

Η πράξη που θα συγκλονίσει όλη την χώρα, θα είναι η κλοπή, στις αρχές του '46, της σορού του Μουσολίνι από το Μιλάνο και η μεταφορά της, στον τόπο της γεννήσεώς του.

Με αφορμή το δημοψήφισμα για την βασιλεία, τον Ιούνιο του '46 διάφοροι πολιτικοί παράγοντες θα «φλερτάρουν» με φασίστες, προσπαθώντας να τους πείσουν να ψηφίσουν υπέρ ή κατά της μοναρχίας, ανάλογα. Εδώ θα φανούν και οι πρώτες διαιρέσεις των φασιστών, αφού αυτοί κυρίως που προέρχονται από το Σαλό, θα στραφούν κατά της μοναρχίας, ενώ οι «νόμιμοι» θα είναι υπέρ.

Τον Δεκέμβριο του '46, αποφασίζεται η ίδρυση του **Ιταλικού Κοινωνικού Κινήματος**, του περίφημου MSI. Αυτό θα είναι μία συνένωση όλων των προϋπαρχόντων μικρο-ομάδων με πρώτον γενικό γραμματέα τον G. Almiralde και αφανή αρχηγό τον Romualdi.

Το **MSI** μπαίνει στο πολιτικό παιγνίδι για τις πρώτες εκλογές του '48. Ανάμεσα στην πόλωση μεταξύ συντηρητικών και κομμουνιστών το MSI θα συγκεντρώσει ένα 2% και θα εκλέξει 6 βουλευτές.

Παράλληλα με τις εσωτερικές διεργασίες που γίνονται στο κόμμα, το '49 θα σημαδευτεί από αθρόες συλλήψεις μελών των FAR, σε μία προσπάθειά τους, να βυθίσουν τα πλοία τα οποία θα παρέδιδε η Ιταλία σαν πολεμικές επανορθώσεις.

Δεκαετία '50

Το '50 θα απαγορευτεί το συνέδριο του κόμματος στο Bari και έτσι η διαμάχη «συντηρητικών» και «αριστερών» θα μεταφερθεί για μετά τις εκλογές του '53. Παράλληλα τα πρώτα αυτά χρόνια της δεκαετίας θα σημαδευτούν από τους αγώνες για την διεκδίκηση του Trieste, το οποίο οι σύμμαχοι θέλουν να δώσουν στην Γιουγκοσλαβία. Το MSI θα πρωτοστατήσει

Ο Almirante πλαισιωμένος από νεολαίους συναγωνιστές τους κατά την δεκαετία του '70

πάνω: ο Almirante μαζί με τον Fini κατά την διάρκεια πολιτικής εκδήλωσης
αριστερά: εξώφυλλο μπροσούρας της Ordine Nuovo

στις μαχητικές εκδηλώσεις που θα γίνουν και θα καταφέρει έτσι να προσεταιριστεί πολλούς νέους, οι οποίοι δεν έζησαν τον πόλεμο και το καθεστώς.

Εν τω μεταξύ η «συντηρητική» ομάδα του κόμματος, θα πάρει το πάνω χέρι σιγά-σιγά και θα απομακρύνει τον Almiralde. Οι εκλογές του '53 με το 5,8% δεν φέρνουν το αναμενόμενο αποτέλεσμα και έτσι οι εσωτερικές διαμάχες θα ενταθούν με αποτέλεσμα την επικράτηση των «συντηρητικών» και την απομάκρυνση πολλών από τους «αριστερούς» και ακραίους. Ανάμεσα σ' αυτούς θα φύγει και μία ομάδα νέων το '56, η οποία εκφράζει τις αρχές του φιλόσοφου J. Evola και η οποία θα ιδρύσει το Centro Studi **Ordine Nuovo.** Θα είναι αυτή η πρώτη οργάνωση της «έξω από το MSI», πλευράς του νεοφασισμού με κάποια σημασία.

Δεκαετία '60

Το '60 με τα επεισόδια της Γένοβας η αριστερά θα επιτύχει την αναβίωση του «φασιστικού κινδύνου» και την πολιτική απομόνωση του MSI.

Έτσι, αυτά τα χρόνια θα βρουν το MSI με σταθεροποιημένα ποσοστά γύρω στα 4% και πολιτικά περιθωριοποιημένο, αφού τα «δεξιά» του ανοίγματα δεν συγκινούν κανέναν. Η αδιαλλαξία όμως του MSI να θεωρεί όλους τους φοιτητές σαν «αριστερούς» θα οδηγήσει στην φυσική σύγκρουση των νεοφασιστών με τους αριστερούς στα Πανεπιστήμια και θα είναι η πρόγευση αυτού που θα ακολουθήσει την επόμενη δεκαετία.

Το MSI το '69 θα το βρει ξανά με αρχηγό τον Almiralde, ο οποίος επιδέξια θα συστήσει ένα μέτωπο αντιπολίτευσης προς το σύστημα, στο οποίο θα καλέσει σαν συμμάχους, τόσο τους μοναρχικούς, όσο και «ακραίους» σαν το Ordine Nuovo. Οι πρώτοι θα ανταποκριθούν πλήρως ενώ από το δεύτερο θα ακολουθήσει η ηγετική ομάδα με πρώτο τον Rauti, ενώ η πλειοψηφία των στελεχών θα ιδρύσει το **Movimento Politico Ordine Nuovo** με αρχηγό τον C. Graziani. Η «παράξενη» αυτή δεκαετία θα κλείσει με μία σειρά τρομοκρατικών επιθέσεων, των οποίων οι δράστες ακόμα παραμένουν άγνωστοι, αλλά θα αποδοθούν τότε σε γνωστά στελέχη του νεοφασισμού, τα οποία θα κατηγορηθούν για υπονόμευση του καθεστώτος και προετοιμασία πραξικοπήματος, ανάλογου με αυτή των συνταγματαρχών στην Ελλάδα.

Δεκαετία '70

Η δεκαετία αυτή, η οποία θα είναι η πιο βίαια στην ιστορία της μεταπολεμικής Ιταλίας, θα ξεκινήσει εμπεριέχοντας όλα εκείνα τα στοιχεία που θα την χαρακτηρίσουν σαν «τα μολυβένια χρόνια».

Από την μία η αριστερά, η οποία έχει καπηλευτεί το φοιτητικό κίνημα και έχει ξεθάψει τον αντιφασισμό της, τον οποίο της τον καλλιεργεί έντεχνα και το πολιτικό σύστημα, δημιουργώντας φανταστικούς και μη «κινδύνους για την δημοκρατία». Από την άλλη το MSI, με το άνοιγμα τόσο προς τα αριστερά, όσο κυρίως και προς τα δεξιά, θα φτάσει στο ιστορικό ποσοστό του το '72 με 8,9%. Γεγονός που θα οδηγήσει σε μια σειρά από βίαια επεισόδια εναντίον του.

Παράλληλα, οι υπόλοιπες οργανώσεις του ιταλικού νεοφασισμού βρίσκονται στο στόχαστρο όλων. Του κράτους, που εκδίδει δεκάδες εντάλματα συλλήψεων, της αριστεράς όσο και του MSI που τους χαρακτηρίζει σαν τρομοκράτες. Ιστορικοί ηγέτες της καταλήγουν στην φυλακή ή στην εξορία, όπως οι **Fredda, Tilger, Delle Chiaie, Graziani.**

Το να είσαι φασίστας εκείνη την εποχή σημαίνει πως πρέπει να είσαι συνέχεια έτοιμος να δεχθείς τις επιθέσεις των όψιμων αντιφασιστών ή τις επισκέψεις της ασφάλειας.

Περισσότεροι από είκοσι θα είναι οι νεκροί νεοφασίστες αυτά τα χρόνια, θύματα της αριστερής τρομοκρατίας και της κρατικής καταστολής.

Ταυτόχρονα όμως με την έξαρση της βίας, οι νέοι του MSI και ό,τι έχει απομείνει από τις άλλες οργανώσεις, παράλληλα με την φυσική σύγκρουση θα αναζητήσουν τους μύθους της ιδεολογίας και της ευρωπαϊκής ιστορίας θα ανακαλύψουν καινούργιους δρόμους έκφρασης, όπως την μουσική, την ποίηση, τον κινηματογράφο. Μια πνευματική αναγέννηση με δεκάδες εκδόσεις και μεταφράσεις εντύπων, θα οδηγήσουν τον ιταλικό νεοφασισμό στην πρωτοπορία της πνευματικής δημιουργίας από τους όμορους του ευρωπαϊκούς.

Δεκαετία '80 – '90

το MSI σταθεροποιείται σε ένα 4,5-6% και οι υπόλοιπες ομάδες και προσωπικότητες περιορίζονται σε ιδεολογική αναζήτηση και επεξεργασία κοινωνικών μοντέλων.

Η αρχή της δεκαετίας του '90 τα εκπληκτικά ποσοστά στις δημοτικές της Ρώμης και της Νάπολης, 47% και 43% αντίστοιχα, δείχνουν την δυναμική του κόμματος. Η απόφαση όμως του ηγέτη του, Fini, πνευματικού απογόνου του Almiralde, για συνεργασία με καθεστωτικούς πολιτικούς του κέντρου και την μετονομασία του ιστορικού MSI σε Alleanza Nazionale, θα οδηγήσει το κόμμα σε κυβερνήσεις συνεργασίας. Όμως θα χάσει την πολιτική και ιδεολογική του ταυτότητα, με αποτέλεσμα να γίνει ένα δεξιό πολιτικό κόμμα, που τίποτα δεν θυμίζει τις ρίζες του αλλά και την πιο πρόσφατη ιστορία του.

προδημοσίευση από το βιβλίο
του Δημήτρη Ζαφειρόπουλου
«Οι Νεοφασίστες» που θα κυκλοφορήσει
από τις εκδόσεις Λόγχη

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ **GABRIELE ADINOLFI**

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΕΙ ΜΙΑ ΕΝΩΜΕΝΗ ΕΥΡΩΠΗ

συνέντευξη στον Άγγελο Δημητρίου

Ο Gabriele Adinolfi ήταν ένας από τους ιδρυτές της Τρίτης Θέσης. Μίας οργάνωσης που σημάδεψε την ιστορία του εθνικιστικού κινήματος στα τέλη της δεκαετίας του '70. Με τον πρωτοποριακό λόγο της, την δράση της και προσπάθεια να ξεπεραστεί το δίπολο ΗΠΑ-ΕΣΣΔ προσέφερε κάτι το καινοφανές στα εθνικιστικά δρώμενα της εποχής. Μετά την βομβιστική επίθεση στον σιδηροδρομικό σταθμό της Μπολόνια ο ίδιος και δεκάδες άλλα στελέχη του εθνικιστικού κινήματος βρέθηκαν κατηγορούμενοι από το ιταλικό κράτος χωρίς ουσιαστικές αποδείξεις.

Στα τέλη της δεκαετίας του '90 και ύστερα από μία σωρεία δικαστικών περιπετειών και φυλακίσεων επανεμφανίστηκε στο προσκήνιο με συγγραφή βιβλίων και διαλέξεων. Τα τελευταία χρόνια θεωρείται ο πνευματικός γκουρού του νεολαιίστικου κινήματος της Caza Pound που με την ίδρυσή της έχει αποκτήσει παγκόσμια φήμη και θεωρείται από πολλούς εθνικιστές ως πρότυπο δράσης για την μετά το 2000 εποχή. Για όλα τα παραπάνω επικοινωνήσαμε μαζί του με την βοήθεια του Sébastien de Boëldieu.

Τι είναι αυτό που θυμάστε από την δολοφονία του Μίκη Μάντακα, τι θυμάστε περισσότερο έντονα από αυτό το τραγικό γεγονός;

Θυμάμαι πολύ καλά αυτό που συνέβη. Στεκόμουν παρακολουθώντας την δίκη του Ακίλλε Λόλλο που είχε κάψει ζωντανούς στο σπίτι τους τους αδελφούς Ματέϊ. Οι σύντροφοι προσπαθούσαν να καταλάβουν την αίθουσα του δικαστηρίου πράγμα που το κατάφεραν. Μία ημέρα, στις 28 Φεβρουαρίου 1975 η αστυνομία απαγόρευσε στους δικούς μας την είσοδο στο δικαστήριο και οι σύντροφοί μας επιτίθενται. Ο Μίκης Μάντακας σκοτώνεται από πυροβολισμό μπροστά στα περιφερειακά γραφεία του MSI στην πλατεία της ανεξαρτησίας (επανένωσης).

Η μνήμη του Μίκη Μάντακα είναι ακόμη ζωντανή στην Ιταλία; Πόσο σπουδαίο είναι για τους εθνικιστές να τον τιμούν μέχρι σήμερα;

Δεν το ξεχάσαμε ποτέ. Ένας Έλληνας νεκρός στην Ρώμη που εκπροσωπεί εμβληματικά την Ευρώπη των παραδόσεων στενά συνδεδεμένη με το αίμα.

Ποια είναι η γνώμη σας για την συμπεριφορά του MSI, της Ordine Nuovo και της Avanguardia Nationale σε αυτό το γεγονός;

Ο ένοπλος αγώνας ξέσπασε στην Ιταλία από την άκρα αριστερά, στηρίχτηκε από τις μυστικές υπηρεσίες του ανατολικού μπλοκ, τους Ισραηλινούς και τους Άγγλους. Οι οργανώσεις της ριζοσπαστικής δεξιάς αγωνίστηκαν δίνοντας περισσότερη σημασία στην άμυνα και όχι στην αντεπίθεση.

Η ίδρυση της Terza Posizione (Τρίτη θέση) στα τέλη του 70' ήρθε σαν απάντηση σε αυτές τις συμπεριφορές;

Η Avanguardia Nationale και η Ordine Nuovo είχαν μία, θα λέγαμε, πολιτική ευλυγισία. Το MSI ήταν απλώς μία ανατρεπτική αντίδραση και επί πλέον δεν ήξερε να προστατεύει τους συντρόφους του. Όλο αυτό έφερε την γέννηση της Terza Posizione.

Στα 1980 το NAR και η Terza Posizione κατηγορήθηκαν για τις βομβιστικές επιθέσεις στην Μπολώνια. Πως κατάφεραν να τους εμπλέξουν σε αυτήν την ιστορία;

Στην πραγματικότητα, στην Μπολώνια βρέθηκαν πέντε εξτρεμιστές της αριστεράς, οι δύο από αυτούς σκοτώθηκαν από τις βόμβες που μετέφεραν, ένας έκτος έχασε το διαβατήριό του επί τόπου αλλά όπως και σε άλλες περιπτώσεις κανείς από αυτούς δεν διώχτηκε. Δύο από αυτούς δραπέτευσαν πηδώντας στο κενό όταν μετέφεραν εκρηκτικά για να επιτεθούν στις φυλακές του Τράνι ή στο λιμάνι του Τάραντα. Επί πλέον μία ομάδα από τις ιταλικές μυστικές υπηρεσίες θυσιάστηκε μετά από βομβιστική επίθεση εξ αποστάσεως κατά την μεταφορά από πράκτορες μίας άλλης δυνάμεως. Ο Συνταγματάρχης Οστρόβσκυ της Μοσάντ πήρε την ευθύνη της ενέργειας από την πλευρά των Ισραηλινών για να εκδικηθεί τους Ιταλούς για τον ρόλο τους στα πυρηνικά του Σαντάμ.

Ο Adinolfi στο στούντιο του ιταλικού RBN, του διαδικτυακού ραδιοφωνικού σταθμού της Casa Pound

Πιστεύετε ότι οι σημερινοί εθνικιστές έχουν μάθει από τα λάθη του παρελθόντος ώστε να αποφύγουν να πέσουν ξανά στην παγίδα της «Στρατηγικής έντασης» από το σύστημα;

Πιστεύω ότι οι εθνικιστές υποφέρουν από αίσθημα κατωτερότητας και δέχονται με αρκετή ευκολία την κομμουνιστική και εβραϊκή προπαγάνδα. Αισθάνονται ότι φταίνε για πράγματα για τα οποία δεν έχουν ευθύνη.

Τι πιστεύετε για τα σύγχρονα ευρωπαϊκά εθνικιστικά κινήματα;

Δεν είναι και πολλά. Στην Ανατολή είναι κοινωνιστές και αντιδραστικοί. Στο Κέντρο υπάρχουν ριζοσπάστες και ιδρυματικοί και στην Δύση ωραιοπαθείς (νάρκισσοι) και ατελέσφοροι. Στην Ελλάδα οι συνθήκες είναι ιδιαίτερες, θέλει αρκετή συζήτηση.

Πως είναι ο εθνικισμός σήμερα στην Ιταλία και ποιες είναι οι αιτίες του κατακερματισμού;

Δεν υπάρχει ηγεσία, είναι απόλυτα αιχμάλωτος σε ζητήματα φιλελευθερισμού και αντιδρά με πολύ χολυγουντιανό τρόπο.

Τι πιστεύετε για το μέλλον των ευρωπαϊκών εθνών; θα καταφέρουν να παρέμβουν αποτελεσματικά για να αναπτυχθούν στο κοντινό μέλλον;

Το ελπίζω, Μία Ευρώπη ενωμένη με αυτοκρατορική προοπτική μπορεί ακόμα να δημιουργηθεί και είναι η μόνη δυνατότητα για την επιβίωσή μας.

Ενδεικτικά εξώφυλλα από το πλούσιο συγγραφικό έργο του Adinolfi μετά την πολιτική επαναδραστηριοποίησή του

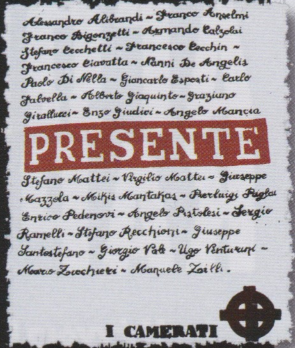

ΜΙΚΗΣ ΜΑΝΤΑΚΑΣ
Για την Ευρώπη των Εθνών

Στις 28 Φεβρουαρίου 1975 δολοφονείται με μία σφαίρα στον κρόταφο ο Έλληνας εθνικιστής, που φοιτούσε στην Ιταλία, Μίκης Μάντακας.

Ήταν τα μολυβένια χρόνια, μια εποχή ταραγμένη για την Ιταλία, όπου οι εθνικιστές και πατριώτες θρήνησαν πολλά θύματα από την Αριστερή τρομοκρατία. Η «στρατηγική της έντασης» που είχε προωθήσει η κυβέρνηση και ο αστικός πολιτικός κόσμος, έφερνε αντιμέτωπους με πολλά αιματηρά επεισόδια, Αριστερούς και Εθνικιστές, προπάντων νεολαίους.

Εκείνες τις μέρες, άρχιζε στη Ρώμη η δίκη τριών ακροαριστερών που κατηγορούνταν για τον εμπρησμό της οικίας του γραμματέα της τοπικής οργάνωσης του MSI τον Απρίλιο του 1974 στη συνοικία Πριμαβάλε της Ρώμης που είχε ως αποτέλεσμα το θάνατο δύο εκ των παιδιών του τοπικού γραμματέα. Τα επεισόδια και οι συγκρούσεις στο πλαίσιο αυτής της δίκης ήταν σφοδρά.

Στις 28 Φεβρουαρίου, μέλη του MSI έχουν καταφύγει στα γραφεία του κόμματος. Μεγάλη ομάδα αριστερών βρίσκεται απ' έξω και προσπαθεί να εισβάλει στο κτίριο. Καθώς οι μολότοφ πέφτουν βροχή, οι εθνικιστές εν μέσω πυροβολισμών εγκαταλείπουν τα γραφεία. Ο Μάντακας πλήττεται και στο νοσοκομείο αργότερα χάνει την ζωή του.

Στο πρόσωπο του Έλληνα αγωνιστή και μάρτυρα τιμώνται κάθε χρόνο μέχρι σήμερα όλοι οι εθνικιστές εκείνης της εποχής στην Ιταλία.

επιμέλεια Γεώργιος Κουρκούτας

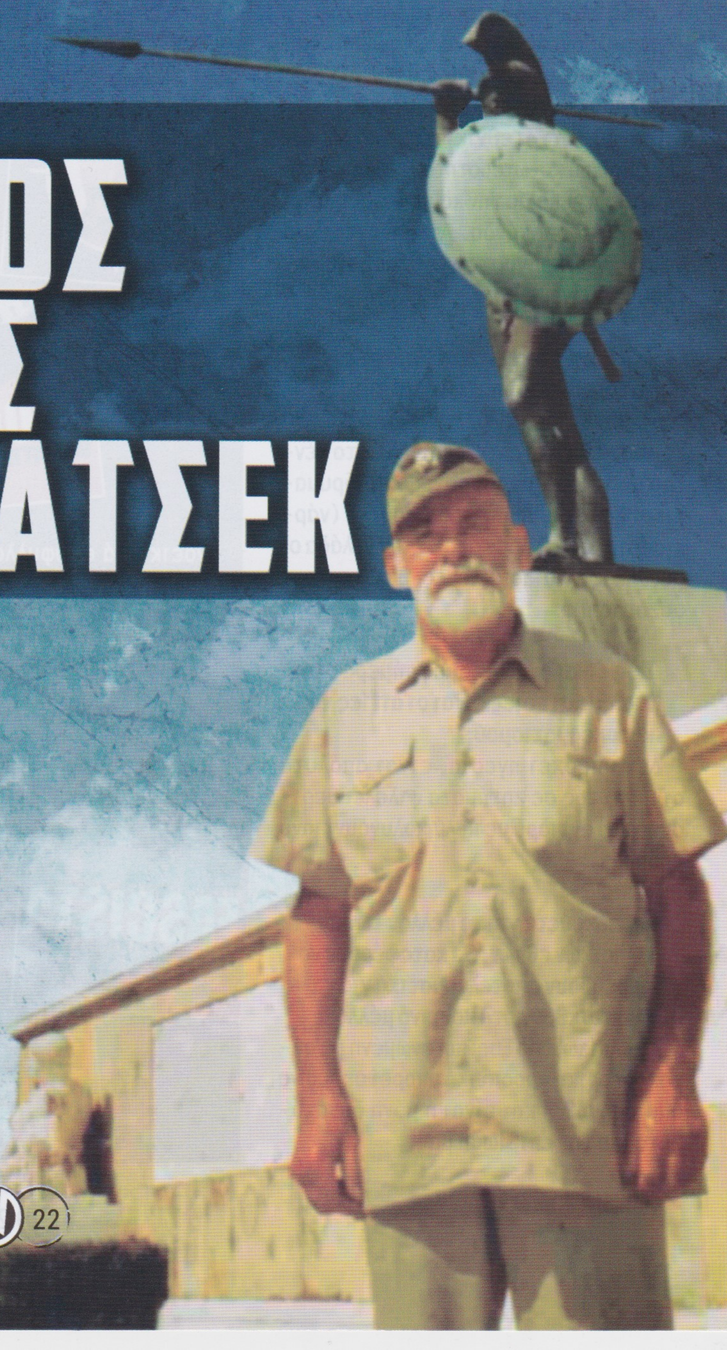
Σε ηλικία 80 ετών έφυγε από την ζωή το 2014, μία ζωή γεμάτη δράση, περιπέτειες και συγκινήσεις, ο εξ Αυστρίας πολιτικός αγωνιστής Καρλ Πόλατσεκ. Στην ζωή και την δράση του συμπύκνωνε τον ορισμό της έννοιας «Πολιτικός αγωνιστής».

Ο Καρλ Πόλατσεκ σε νεαρή ηλικία διαβάζοντας.

1934-2014

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΚΑΡΛ ΠΟΛΑΤΣΕΚ

Η έννοια Πολιτικός αγωνιστής ίσως στην Ελλάδα έχει φθαρεί και πιθανόν τον αείμνηστο Καρλ να περιέγραφε καλύτερα ο όρος «Πολιτικός στρατιώτης», όπως τον όρισε ο μέγας Νομικός του 20ου αιώνος Καρλ Σμιτ.

Γεννημένος το 1934 στην Βιέννη, ο Καρλ στα δύσκολα μεταπολεμικά χρόνια για την πατρίδα του ακολούθησε από νωρίς τις σπουδές στις τεχνικές επιστήμες και εργάστηκε σε νεαρά ηλικία ως Ηλεκτρολόγος στο Εμπορικό ναυτικό της Νορβηγίας. Ο πατέρας του Εντουάρντ Πόλατσεκ υπήρξε πολεμιστής της Βέρμαχτ στα έτη 1939-1945 και βρέθηκε στο Ανατολικό Μέτωπο.

Τα πρώτα χρόνια

Μεγάλωσε ως μαθητής σε μία Αυστρία που «γευόταν» τις συνέπειες της ήττας για όλους τους Γερμανούς. Ακόμη και οι δάσκαλοι υποχρεώνονταν να αλλάζουν τα μηνύματα που περνούν στα νέα παιδιά, έτσι ώστε να επέλθει αλλαγή των συνειδήσεων, ακόμη και αν αυτό οδήγησε σε μία κοινωνία γεμάτη ηττοπάθεια (κάτι που βλέπουμε και σήμερα σε Γερμανία και Αυστρία). Η καλλιέργεια της «διαρκούς ενοχής» συνδυαζόταν με την αποσιώπηση των αμέτρητων συμμαχικών εγκλημάτων (από τον βομβαρδισμό της Δρέσδης τον Φεβρουάριο του 1945 ως την χρήση των Πυρηνικών από τις ΗΠΑ και τις γενοκτονίες που διέπραξαν τα Στρατεύματα Κατοχής των Μπολσεβίκων και του Στάλιν).

Διάβαζε ο Καρλ συνεχώς και επεσήμαινε τις αντιφάσεις των διαμορφωτών της μεταπολεμικής Κοινής Γνώμης, με στοιχεία που αφορούσαν την πλαστογράφηση τεκμηρίων και μαρτυριών, που, αν τολμούσες να τα αναφέρεις σε χώρες της Κεντρικής Ευρώπης, σε κατηγορούσαν εύκολα για φιλοναζισμό, ακόμη και αν ήταν πιο κοντά στην αλήθεια.

Το 1944-1945 ήταν μόλις 10 ετών όταν οι Σοβιετικοί προελαύνοντες άρχισαν να σφίγγουν τον κλοιό γύρω από την άλλοτε ένδοξη πρωτεύουσα της Αυστροουγγαρίας, την Βιέννη των Αψβούργων. Τα θυμάται ακόμη όλα αυτά στην μεταπολεμική εποχή, σαν νέος της εποχής εκείνης που τα βίωσε ως εθνικό αλλά και προσωπικό δράμα (και τα περιγράφει σε γερμανόφωνο βιβλίο όπου αναφέρονται και άλλες μαρτυρίες επιζώντων της εποχής). Μαζί με άλλους νέους λειτουργούν σαν μία γραμμή απελπισμένης άμυνας για την Vaterland, που από το 1938 ήταν μέρος του ενιαίου Ράιχ. Ο ίδιος γνώριζε την Ιστορία του τόπου του, όταν ήταν μεγάλη Αυτοκρατορία ή όταν, αργότερα, έγινε μία πίτα μοιρασμένη από τους Νικητές του τελευταίου Πολέμου.

Ένα ταξίδι στον κόσμο και τις Ιδέες

Ο Καρλ σπούδασε την επιστήμη της Ηλεκτρολογίας και ξεκίνησε από τα μετεφηβικά του χρόνια την επαγγελματική πορεία του. Με αυτήν, μέσα από διαρκή ταξίδια, γνώρισε τον Κόσμο και τον Πολιτισμό Λαών και Ηπείρων, φροντίζοντας μάλιστα να μελετά συνεχώς, να αυτομορφώνεται και να καλλιεργεί δημιουργικά την προσέγγιση της Ιστορίας και της Πολιτικής.

Μία από τις ευχάριστες μορφωτικές ασχολίες του ήταν η Ελληνική Μυθολογία και ιστορία, κάτι που μαρτυρά και το πλήθος των βιβλίων (σε αγγλικά, γερμανικά και νορβηγικά) που είχε στην βιβλιοθήκη του για τους τομείς αυτούς. Σε αυτές διείδε τα αληθινά θεμέλια της Ευρώπης και του Πολιτισμού της.

Το 1961 επισκέφτηκε για πρώτη φορά την Ελλάδα με το πλοίο του και το πρώτο που έκανε ήταν να επισκεφτεί την Ακρόπολη των Αθηνών και τα άλλα μνημεία των Ελλήνων. Κάποιος που τον επισκεπτόταν στην οικία όπου διέμενε τα τελευταία χρόνια στην Δυτική Πελοπόννησο, έβλεπε ένα πλήθος βιβλίων που δείχνουν την δίψα του για μάθηση και θεμελίωση μίας στερεής ιδεολογικής και πολιτικής Παιδείας. Μιας Παιδείας που θα βοηθούσε στην διεξαγωγή ενός Πολιτικού αγώνος με δυνατούς και καθαρούς στόχους.

Μέσα σε αυτήν την οικία κυριαρχούσαν τα αντικείμενα που θύμιζαν το παρελθόν του και κομμάτια της πατρίδας του (από φωτογραφίες μέχρι και όπλα συλλεκτικά,

Internes Rundschreiben an meine Kameradinnen und Kameraden zur See und an Land in aller Welt!!

Braunauer Ausguck

Karl Polacek
Postlagernd
A-5072 Siezenheim
Österreich

!!! TERROR STATT ARGUMENTE!!!

Jetzt haben sie endlich das "Bombengehirn" erwischt! Doch die Enttäuschung ist groß, es war kein Rechter, sondern eher ein Sozi - wie peinlich! - Der Chef der STAPO versuchte im TV, den angeblichen Täter als "Ausländerfeind" darzustellen; das war aber nicht überzeugend. Der Mann wird abgeschirmt, und alles was wir erfahren, ist natürlich gefiltert, um die wahren Auftraggeber zu schützen. Mein Verdacht, den ich schon vor über drei Jahren im "Braunauer Ausguck" Ausdruck gegeben habe, scheint sich zu bestätigen. - Wir wollen aber nicht auf das gemeine Niveau des "demokratischen" Systems und der systemtreuen Medien herabsinken, ohne Beweise Beschuldigungen auszuteilen. Die Römer sagten schon: "cui bono?". Wem nützt es? - Das System konnte uns Rechten in Mißkredit bringen, Vorgangsweisen verschärfen (Lauschangriff, Rasterfahndung), die einzelnen Rechten terrorisieren durch Besuche am Arbeitsplatz usw. - Jetzt sieht es anders aus, das Volk in Österreich beginnt, dieses primitive Spiel zu durchschauen. Einige Österreicher haben schon geäußert, daß man den Fuchs wahrscheinlich selbst morden wird. Vorbereitet hat man uns darauf schon, denn er wird ja überwacht, daß er das nicht machen kann. Einmal wird es ihm schon gelingen, denn jetzt werden seine abgerissenen Hände durch künstliche ersetzt, sonst wäre so eine Geschichte ja unglaubwürdig. Die Stammheim-RAF-Leute haben sich ja auch einen Genickschuß selbst verpaßt, es wäre auch damals sehr peinlich gewesen, hätten sie öffentlich plaudern dürfen.
Daß sich jetzt wieder etwas zusammenbraut, habe ich schon Wochen vorher gesagt. - Man bezahlt einem Professor DM 17 000.- für ein Gutachten über mich, daß mich der "Wiederbetätigung" überführen soll. Unter anderem habe ich mich verdächtig gemacht, da ich den Spruch verwendet habe: "Wer Wind sät, wird Sturm ernten." - Den haben die Nazis auch benützt! - Der Spruch stammt von dem Propheten Hosea und ist daher aus dem "Alten Testament"!!!
Scheinbar war das Gutachten eine zu dünne Suppe, für einen Hexenprozeß nicht ganz geeignet. Von dem Briefbomber muß man auch ablenken, und man fand etwas Neues, was dem geistigen Niveau dieser Leute entspricht! Man beschuldigt mich, daß ich mich "führend am Aufbau, an der Fortführung und an der Mitgliederwerbung für eine Verbindung betätige, deren Zweck es ist, durch Betätigung ihrer Mitglieder im NS Sinn die Selbstständigkeit und Unabhängigkeit der Rep. Österreich zu untergraben". (Sie Abdruck auf der 3. Seite). - Dazu wurden 14 Hausdurchsuchungen veranstaltet. (Eine Zwischenfrage: "Welche Selbstständigkeit und Unabhängigkeit?") - Das haben sie durch abgehörte Ferngespräche erfahren. Ich werde so was im Fernsprecher melden, wo man weiß, daß alles beschnüffelt wird. Sie wollen auch "Feindlisten" bei mir finden. Natürlich, ich bin so schwachsinnig, daß ich etwas in meiner Wohnung habe, wo ich doch jeden Tag auf Besuch der STAPO warte. - Natürlich nahmen sie Schreibmaschine und kistenweise Papier für den "Braunauer Ausguck" mit, sie wollen doch das Erscheinen eines neuen Rundschreibens verhindern! Argumente haben sie keine, nur Terror und Gewalt, aber auch jede Menge Schwachsinn. Man muß sich schämen, in so einer Republik zu leben, die von so was regiert wird. Nun, ich bin ja nicht freiwillig hier, die Westzonalen haben mich ja her verschleppt. Schämen muß man sich auch, solche kleingeistigen, kleinkarierten Feinde zu haben. Ihnen fällt nichts Geistreicheres ein.
Liebe Kameradinnen Kameraden und Freunde! Bitte lest den "Beschluß und Begründung" auf der 3. Seite und meine Antwort darauf.
Die Schreibmaschine und ein paar belanglose Sachen haben sie mir schon zurückgegeben, das meiste haben sie sich aber behalten. Wenn sie glauben, mich auf diese Weise einschüchtern zu können und auch den "Brauner Ausguck" zu verhindern, kennen sie mich schlecht. Sie müßten mich umbringen oder gut einsperren, aber sie wissen genau, daß ich als Märtyrer (zu dem ich mich eigentlich gar nicht eigne) und als Toter für sie viel gefährlicher bin. Mein Testament habe ich für meine Kameraden schon gemacht.
Ein toter Mann bin ich schon lange, und mir können sie nichts mehr anhaben!
Sie hoffen, daß solche Theatervorstellungen das Vertrauen des Volkes in Österreich wieder herzustellen, das ist aber nutzlos. Das Mißtrauen und die Verachtung des Volkes vor seiner Herrscherschicht, den "Brüssel-Marionetten" werden sie nie wegkriegen, das geht bereits zu tief. In diesem Sinne ist auch der Spruch zu verstehen (der aber nicht von den Nazis ist!): "Volkes Stimme ist Gottes Stimme!".

Στιγμιότυπα από την ζωή του, στα χρόνια της νεότητός του και στο μέσον το περιοδικό που εξέδιδε στην Αυστρία.

Ο Πόλατσεκ αφιέρωσε την ζωή του στην δράση για τις Ευρωπαϊκές Αξίες.

επικαλούνταν επιχειρήματα για τις θέσεις του.

Με υπερηφάνεια έδειχνε σε φίλους την μεγάλη σειρά των έργων του Άρνολντ Τόυνμπη (για την Σπουδή της Ιστορίας, ένα σπουδαίο έργο στην αγγλική) και του Κνουτ Χάμσουν (του νομπελίστα και κορυφαίου Νορβηγού λογοτέχνη, που καταδικάστηκε σε γεροντική ηλικία για την σύμπλευση του με το 3ο Ράιχ). Την Νορβηγική την κατείχε λόγω της μακρόχρονης παρουσίας του στους στόλους των Νορβηγών, όταν από την νεανική ηλικία έφτασε στον αρκτικό Βορρά για να δουλέψει, αλλά και να εφαρμόσει επαγγελματικά τις γνώσεις ηλεκτρολογίας του σε ποντοπόρα πλοία. Μπορούσε να διαβάσει και να γράψει καλά στις 3 αυτές γλώσσες, κάτι που του έδινε την ευχέρεια να αλληλογραφεί με φίλους από πολλές χώρες.

Δεν έχανε μάλιστα την επαφή με τις νέες εκδόσεις, καθώς παράγγελνε συχνά βιβλία στην αγγλική ή την γερμανική από το εξωτερικό. Από αυτόν ακούσανε πολλοί φίλοι για πρώτη φορά έργα, όπως την «Δέκατη Τρίτη φυλή» του Άρθουρ Καίστλερ, ή έργα του Όζβαλντ Σπένγκλερ και του Φράνσις Πάρκερ Γιόκεϊ (που το έργο του παραμένει άγνωστο στην Ελλάδα), αλλά και βιβλία που δεν είχαν ακόμη μεταφραστεί στα ελληνικά. Πίστευε ο Καρλ Πόλατσεκ στην δύναμη της ιδεολογικής κατάρτισης για ένα μαχητή του Εθνικισμού, μία τακτική που δεν την έχουμε καλλιεργήσει πλήρως στην ελλαδική πραγματικότητα.

Οι φιλίες του από την Ελλάδα τον συνόδευσαν μέχρι το τέλος.

άλλης εποχής, όπως ξίφη), αλλά γύρω-γύρω, σαν να τον συντροφεύουν στην καθημερινότητα τρεις βιβλιοθήκες με ποικιλία βιβλίων, στην Γερμανική, στην Αγγλική και στην Νορβηγική γλώσσα. Έβλεπε κανείς βιβλία με την θεματολογία που τον ενδιέφερε και του ενέπνεε την συγγραφή: από αναλύσεις ιστορικών γεγονότων ως την Μυθολογία και από την Αρχαιολογία ως τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

Πολλά θέματα που φανέρωναν και το εύρος του ενδιαφέροντος του σε ποικιλία θεμάτων. Σε θέματα ιδεολογίας, εκδόσεις γύρω από την Ινδοευρωπαϊκή Ιστορία των γλωσσών και της Λευκής φυλής, μανιφέστα πολιτικών από παλιότερες εποχές αλλά και σύγχρονα, θέματα από την βόρεια Μυθολογία και τα σχετικά με την θέση των Γερμανών στην Ιστορία. Ακόμη και να διαφωνούσες μαζί του, πάντα

Ο γραπτός λόγος: ένα είδος πολίτικης μάχης

Μια διαρκής επαφή με τον γερμανόφωνο κόσμο ήταν η αποστολή εφημερίδων και περιοδικών με τα εβδομαδιαία νέα από Αυστρία και Γερμανία, κάτι που δεν τον άφηνε αδιάφορο: έστελνε επιστολές στις εφημερίδες και παρουσίαζε τις απόψεις του. Στα γεγονότα μάλιστα του Δεκεμβρίου του 2008, με τις αναταραχές στην Αθήνα και τις ερμηνείες που δίνονταν, έγραψε μία τεκμηριωμένη ανάλυση που σκιαγραφούσε τον έλεγχο των ΜΜΕ και της διαμόρφωσης της Κοινής Γνώμης στην Ελλάδα (κάτι που απεδείχθη από

την συνέχεια των εξελίξεων) από αριστεριστές με τις πλάτες των γνωστών οπαδών της Παγκοσμιοποίησης. Τα απειλητικά θέματα της Παγκοσμιοποίησης και της επιρροής της Νεωτερικότητας ήταν από τα βασικά που έθιγε στις συζητήσεις.

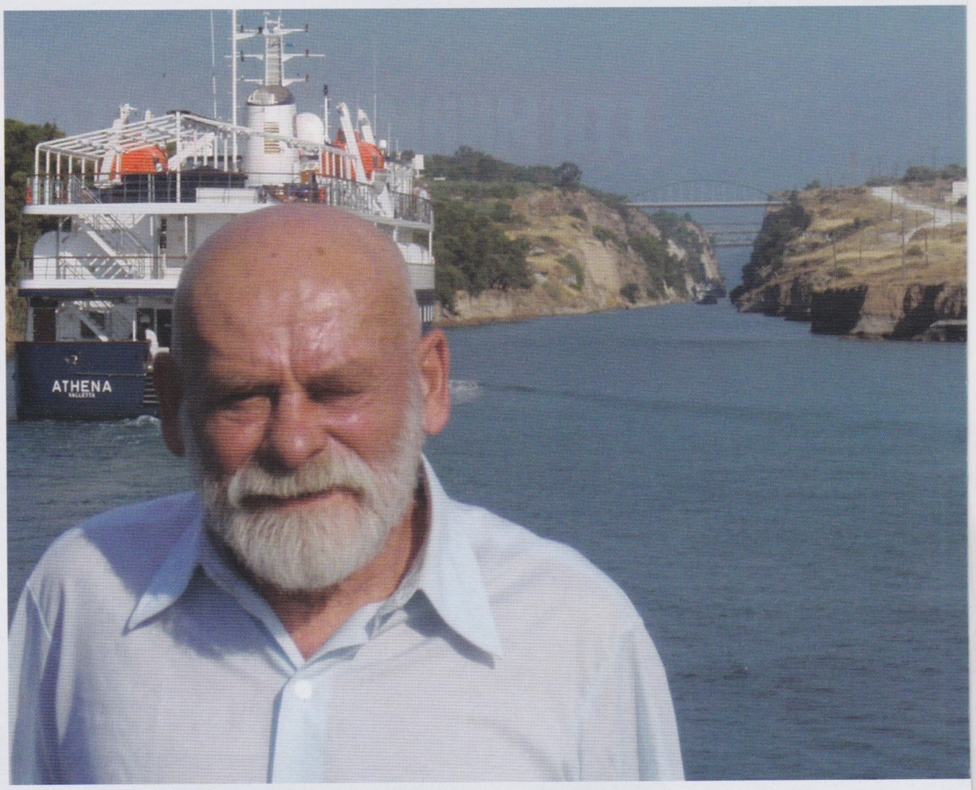
Ερχόταν σε επαφή με πολλούς Έλληνες φίλους, προερχόμενους από πολλές εκφράσεις του (εντός ή εκτός εισαγωγικών) πατριωτικού χώρου, γνωρίζοντας και το μέγεθος της Ελληνικής ιδιαιτερότητας στον τομέα αυτό. Τα κατανοούσε όλα αυτά και με υπομονή και σοφές συμβουλές, βγαλμένες από μία μακρόχρονη πείρα, νουθετούσε τους νεώτερους Έλληνες που μιλούσαν μαζί του. Πάντα με διάκριση και σεβασμό στην προσωπικότητα όλων. Σεβόταν τις διαχρονικές έννοιες του Έλληνα Πολεμιστή και του Έλληνα στοχαστή, ως θεμελίων των Ευρωπαϊκών Ιδεών, ενώ επισκέφτηκε και πολλούς ιστορικούς χώρους του διαχρονικού Ελληνισμού, από τις Θερμοπύλες και τους Δελφούς ως τα Μετέωρα και Οχυρά Μεταξά.

Μία γραφομηχανή που βρισκόταν διαρκώς «σε θέση μάχης» στο μικρό σαλονάκι του ήταν το μέσο ανάδειξης της προσωπικής του γνώμης και επαφής με τον μακρινό χιλιομετρικά κόσμο. Αγχωμένος αναζητούσε μερικές φορές ταινίες για την γραφομηχανή ή ανταλλακτικά για να μην χάσει αυτήν την επικοινωνία, που τον γέμιζε ψυχικά. Καθημερινά αφιέρωνε πολλές ώρες στην σύνταξη επιστολών και κειμένων προς πάντες, και ιδιαίτερα στους φίλους που ήξεραν τις διώξεις που υπέστη για τις Ιδέες του κατά το παρελθόν.

Δεν είχε, φυσικά, και την καλύτερη γνώμη για το Πολιτικό Κατεστημένο και τα ΜΜΕ σε Αυστρία και Γερμανία, καθώς, όπως επαναλάμβανε, αυτά τα 2 στοιχεία ήλεγχαν και ελέγχουν τις κοινωνίες και την Κοινή Γνώμη των χωρών. Πολλά στήριζε σε ομοϊδεάτες στα μέρη αυτά, που τους συμβούλευε και ερχόταν σε επαφή, για να ενισχύσει τον αγώνα τους. Χωρίς αλαζονεία, αλλά με διάκριση, όπως επισημάναμε, και υπομονή.

Η ακούραστη δράση ενός πολιτικού αγωνιστή

Μετά την συνταξιοδότηση του ασχολήθηκε με την πολιτική δράση, με έμφαση την Ευρώπη των Εθνών, κάτι που διαφαινόταν στο πλήθος των δημοσιεύσεων του σε εφημερίδες και περιοδικά. Λόγω αυτής του της δράσης αντιμετώπισε διώξεις των Ιδεών του από το ελεγχόμενο από τους σιωνιστές κατεστημένο στην κεντρική Ευρώπη, που επέβαλε την δικτατορία της Πολιτικής Ορθότητος. Ώστε θύμα της «Αστυνομίας Σκέψης» σε Γερμανία και Αυστρία.

Στα αγαπημένα του μέρη της Πελοποννήσου, όπου έμεινε μέχρι το βαθύ γήρας.

Τα τελευταία χρόνια της ζωής του είχε επιλέξει την Ελλάδα και δη την Ηλεία ως τόπο διαμονής του, όπως δεκάδες ομοεθνείς του, από όπου συνέχιζε την επικοινωνία με Ευρωπαίους αγωνιστές του Πολιτισμού της Ευρώπης μέσα από άρθρα και συμβουλές. Σε αυτά προέβαλε τα σπουδαία διδάγματα της Ελληνικής Σκέψης, της Φιλοσοφίας και της Ιστορίας, που τις θεωρούσε ως έναν αληθινό θησαυρό για την θεμελίωση της Ευρωπαϊκής ταυτότητας του 21ου αιώνα. Παρά την ηλικία του, δεν κουραζόταν να γράφει και να συμβουλεύει νέους από πολλές χώρες και να μεταδίδει ενθουσιασμό για την ανάγκη ενός πανευρωπαϊκού αγώνα, που θα διασώζει την επιβίωση και την πρόοδο της Φυλής και των Παραδόσεων.

Όσοι τον γνώρισαν, έβλεπαν σε αυτόν έναν αληθινά σοφό και τον ζωντανό αγωνιστή ενός Πολιτισμού που κινδυνεύει σήμερα από την επιβολή μιας εχθρικής κουλτούρας, ενός σχεδίου κατοχής της Ευρώπης από δυνάμεις σκοτεινές και εξωευρωπαϊκές. Και αυτόν τον Καρλ Πόλατσεκ θυμόμαστε όσοι είχαμε την τύχη να τον γνωρίσουμε και να ανταλλάξουμε σκέψεις και ιδέες. Μία μορφή από αυτές που μάχονται για το Πνεύμα με όπλο την Αλήθεια και τον Πολιτισμό των Αξιών. Μία μορφή βγαλμένη από την Πλατωνική διαδρομή των Ιδεών και από την φυλετική συνείδηση της Ευρώπης των Εθνών. Ένας ακούραστος ταξιδευτής της Ευρωπαϊκής Ιδέας, που πέρασε μέγα μέρος της ζωής του σε ταξίδια σε Ωκεανούς και Πολιτισμούς, πέρασε πλέον στην αιωνιότητα.

Το τέλος ως διαρκής χαιρετισμός αγωνιστικότητας

Στις 6 Μαρτίου 2014 έφυγε από την ζωή, ύστερα από πολύμηνη περιπέτεια της υγείας του σε αυστριακό νοσοκομείο, ο σπουδαίος άνθρωπος και ξεχωριστός φιλέλληνας. Τον αποχαιρέτισαν φίλοι και συμμαχητές, με αναφορές στα ελληνικά και τα γερμανικά, στον Τύπο και το Διαδίκτυο.

Η τελευταία μαρμάρινη πλάκα που σκεπάζει την τέφρα του φτιάχτηκε στην Ελλάδα, τον τόπο που έγινε η πατρίδα των τελευταίων χρόνων της ζωής του, σαν ένας διαρκής χαιρετισμός της Ελληνικής Γης σε έναν Φιλέλληνα. Σε έναν Πολιτικό αγωνιστή που έγινε φίλος και συναγωνιστής σε όσους τον γνώρισαν. Η μορφή του και το έργο του δεν χάθηκαν και δεν χάνονται, όσο υπάρχουν μαχητές άνθρωποι σε όλον τον Δυτικό Κόσμο που συνεχίζουν τον Αγώνα για την επικράτηση των Αξιών του Ευρωπαϊκού Πολιτισμού και την σωτηρία της Ευρωπαϊκής Φυλής.

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ

του **Thorsten Heise**

Ο Karl γεννήθηκε στις 25 Οκτώβριου 1934 στη Βιέννη και μπόρεσε ως νεαρός να εισαχθεί στην Γερμανική Νεολαία. Ως δεκάχρονος έζησε την τελική μάχη της γερμανικής Βέρμαχτ και την κατάληψη της πόλης από τον κόκκινο στρατό. Βαθιά επηρεασμένος από τις θηριωδίες των κομμουνιστών ενασχολήθηκε τα αμέσως επόμενα χρόνια στην αντικομουνιστική αντίσταση και στη νεολαία στη Βιέννη.

Στην δεκαετία του πενήντα τα ταξίδια του με τις ομάδες του κινήματος νεολαίας τον οδήγησαν σχεδόν σε όλη την Ευρώπη, συγκεκριμένα αλλά και κατά επανάληψη στη Νορβηγία. Με τη λήξη της εκπαίδευσης του ως ηλεκτρολόγος / μηχανικός πήγε στη Νορβηγία για να εκπληρώσει το όνειρο μιας ελεύθερης ζωής. Σαν ξυλοκόπος στη Λαπωνία και έμπορος σολωμού στα Νορβηγικά Φιόρδ έμαθε Νορβηγικά.

Αργότερα ξεκίνησε την σταδιοδρομία του ως αξιωματικός στη νορβηγική NAL(Norwic America Line). Για αυτή, ταξιδέψε 30 χρόνια σε όλες τις θάλασσες αυτού του κόσμου και γνώρισε γη και ανθρώπους. Δεν υπάρχει σχεδόν καμιά χώρα που την περιβάλλει θάλασσα, στην όποια δεν ταξίδεψε. Στη δεκαετία του ογδόντα εγκαταστάθηκε στο Mackenrode sto Gottingen και άρχισε να εντάσσεται στο στην NPD και το FAP.

Οι συνθήκες εμφύλιου πολέμου στο κόκκινο Gottingen οδήγησαν σε καθημερινές συγκρούσεις μεταξύ των νέων εθνικιστών και κουμουνιστών. Αιματηρά επεισόδια και πολιτικές δολοφονίες ήταν στην ημερησία διάταξη. Το 1991 αναγκάστηκε ο σύντροφος Karl τελικά σε απέλαση λόγω των πολιτικών πεποιθήσεων και πήγε στην Αυστρία. Εκεί όμως ήταν ακόμα περισσότερο πολιτικά ενεργός κάτι που του απέδωσε περισσότερες κατηγορίες, λόγω άρθρων του σε εφημερίδα. Αποφάσισε να μην υποκύψει στα εκκρεμή εντάλματα σύλληψης και να διαφύγει προς την Ελλάδα, όπου την δεδομένη στιγμή ήταν άγνωστες ποινές φυλάκισης λόγω ελεύθερης έκφρασης.

Με εκκρεμή διεθνή εντάλματα σύλληψης, συνελήφθη στην Ελλάδα το 2001 και μετά από μερικούς μήνες φυλάκισης, απελευθερώθηκε. Πιστεύω ότι έζησε τα πιο ευτυχισμένα χρόνια στην Ελλάδα, στην όποια ξόδεψε τα τελευταία 14 χρόνια της ζωής του. Ο Karl είχε επισκεφτεί όλες τις περιοχές αυτής της γης και τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα είναι άξια λόγου. Φυσικά δεν έζησε όπως οποιοσδήποτε άλλος συνταξιούχος. Μέσα σε ένα σύντομο χρονικό διάστημα είχε συγκεντρώσει γύρω του μια ομάδα νέων Ελλήνων μαχητών της ελευθερίας και τα σπίτια του στην Πελοπόννησο αποτέλεσαν σημείο συνάντησης νέων και μεγάλων πατριωτών από όλη την Ευρώπη.

Στις 6 Μαρτίου 2014 πέθανε ο Karl μας. Το σώμα του θάφτηκε στην πατρίδα , αλλά η καρδιά του έμενε πάντα στην Πελοπόννησο.

Προς τιμήν έμεινε πάντα πιστός...

Α ΜΕΡΟΣ
ΙΤΑΛΙΑ - ΙΣΠΑΝΙΑ

Ένας από τους πιο σημαντικούς κοινωνικούς χώρους που έχουν αξιοσημείωτη και σταθερή παρουσία οι Ευρωπαίοι εθνικιστές τις τελευταίες δεκαετίες είναι τα γήπεδα του ποδόσφαιρου. Ενός αθλήματος που παρόλη την εμπορευματοποίηση που υφίσταται τα τελευταία χρόνια, παραμένει μακράν το πιο δημοφιλές άθλημα!

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΙΣΤΩΝ ΣΤΑ ΓΗΠΕΔΑ

του **Κώστα Παπαδόπουλου**

Σήμερα οι εθνικιστές ultras δέχονται μαζική και συντονισμένη επίθεση εξοβελισμού τους από τις κερκίδες, μέσω των επισήμων κρατικών δομών όσο και της κερδοσκοπικής –εμπορικής και βεβαίως αντιρατσιστικής ΟΥΕΦΑ, η οποία έχει αναγάγει σε βασικό της στόχο των εκδιωγμό των πολιτικοποιημένων οπαδών -της μιας πλευράς φυσικά, τους αριστεριστές τους προστατεύει-,συνεργαζόμενη και με πολλές χρηματοδοτούμενες ΜΚΟ (όπως π.χ. FARE) ή και χρησιμοποιώντας άλλους πληρωμένους φιλάθλους και φημισμένους ποδοσφαιριστές.

Η μεγάλη παρουσία των εθνικιστών σε πολλές ομάδες δείχνει σε όλους μας ότι ένα μεγάλο κομμάτι της ευρωπαϊκής νεολαίας υψώνει υπερήφανα και προστατεύει τα σύμβολα που έχουν καθιερωθεί για όλους εμάς, με πιο πολυχρησιμοποιημένο τον κέλτικο σταυρό. Εκτός όμως από σύμβολα πολλές φορές χρησιμοποιούν και διάφορα πανό που αναγράφουν ρητά ,προτάσεις και σκέψεις για τις τρέχουσες πολιτικές εξελίξεις, ενώ γίνονται και εκδηλώσεις τιμής σε νεκρούς εθνικούς ήρωες και συναγωνιστές. Κατωτέρω θα ρίξουμε μια πιο αναλυτική μάτια στο τι συμβαίνει στις διαφορές χώρες της Ευρώπης.

ΙΤΑΛΙΑ

Η γειτονική μας χώρα, που γέννησε το σύγχρονο οπαδικό κίνημα από τις αρχές του 1980, είδε την πολιτική ένταση των «δύο ακρών» να μεταφέρεται και στα οπαδικά πέταλα τα οποία εκείνη την εποχή γέμιζαν με δεκάδες χιλιάδες φιλάθλους.

Στην αιωνία πόλη λοιπόν, την Ρώμη, και στις δύο ομάδες κυριαρχούν οι εθνικιστές, αν και υπάρχει ένας μύθος από τους αργυρώνητους δημοσιογράφους ότι το νότιο πέταλο της Ρόμα στο Ολίμπικο είναι αριστερό... Φυσικά τα σκήπτρα πανευρωπαϊκά, σαν η πιο φημισμένη ομάδα που έχει τους περισσότερους ακροδεξιούς οπαδούς, κατέχει η Λάτσιο στην οποία όλοι οι παλαιοί της σύνδεσμοι ήταν ακροδεξιοί όπως οι IRRIDUCIBILI, CML, EAGLES,VETERANI κτλ. Σήμερα, στην CURVA NORD δεν μπαίνουν κελτικοί σταυροί αλλά

οι ιταλικές σημαίες είναι παρά πολλές. Οι φιλίες τους είναι αρκετές και όλες με εθνικιστικές ομάδες, Ρεάλ Μαδρίτης, Παρί, Λέφσκι, Βίσλα Κρακοβίας, Λοκομοτίβ Λειψίας κτλ. Αγαπημένο σύνθημα στο πέταλο είναι το AVANTI RAGAZZI DI BUDA που θυμίζει την αντικομουνιστική εξέγερση του 1956 στην Ουγγαρία. Ο φασιστικός χαιρετισμός είναι καθιερωμένος και απολύτως επιτρεπτός στο συγκεκριμένο πέταλο, η αλήθεια είναι όμως ότι τα πολιτικά έχουνε λίγο υποχωρήσει λόγω των διώξεων.

Μεγάλο ποσοστό εθνικιστών έχει και η Ρόμα στην CURVA SUD, ενώ μέχρι και η CASA POUND έχει τον δικό της σύνδεσμο, τους PADRONI DI CASA! (πολλές φορές το σύμβολο της μπάντας ZETA ZERO ALFA έχει εμφανιστεί και στα 2 πέταλα).Οι οπαδοί και των δύο ομάδων συνηθίζουν να εμφανίζουν πολιτικά σύμβολα κυρίως όταν εκδράμουν στο εξωτερικό αλλά και όταν παίζουν με την... Λιβόρνο.

Στο βορρά συναντάμε την αγαπημένη μας ΕΛΛΑΣ ΒΕΡΟΝΑ με την μεγάλη εθνικιστική παρουσία! Είναι πραγματικά εκπληκτικό να βλέπεις εκατοντάδες φιλάθλους της ομάδας να ντύνονται με εθνικιστικά t-shirts πολιτικών κομμάτων ,ιταλικών φασιστικών συγκροτημάτων και φυσικά της curva sud που μαζεύει τον πιο πολύ οπαδικό κόσμο. Υπάρχει όμως και η settore est του γνωστού σε πολλούς Έλληνες Alessandro των Gesta Bellica αλλά και του Roberto από το πασίγνωστο οπαδικό μαγαζί Black Brain. Γενικότερα το κλίμα στην πόλη της Βερόνα είναι πολύ θετικό προς τα δεξιά, ο δήμαρχος προέρχεται από την LEGA NORD αλλά υποβόσκει και ένα ίσως αδικαιολόγητο μίσος για την... Νάπολι! Όσον αφορά την ΒΙΡΤΟΥΣ ΒΕΡΟΝΑ, μια μικρή ομάδα της πόλης, ακολουθείται από ελάχιστους «αντιφασιστές».

Στο Μιλάνο υπάρχει επίσης μεγάλη παρουσία κυρίως στην ΙΝΤΕΡ στους BOYS SAN,VIKING και στους IRRIDUCIBILI (ex-SKINS).Η Curva nord έχει οπαδικές φιλίες με τους οπαδούς της Βαλένθια .Η Μιλαν κραταει παραδοσιακά μια NO POLITICA γραμμή αν και έχει αρκετούς εθνικιστές στους RAMS και στους COMMANDOS TIGRE .Πολλή δυνατή παρουσία έχει και η Γιουβέντους – όλοι οι σύνδεσμοι είναι προς τα "δεξιά" (VIKING,DRUGHI,NUCLEO).

ΙΣΠΑΝΙΑ

Παραδοσιακά τα ισπανικά γήπεδα ήταν πολιτικοποιημένα σε δεξιές και αριστερές ομάδες λόγω της παράδοσης του Φράνκο και αριστερών τοπικιστικών κινημάτων. Ίσως οι δυο πιο πολιτικοποιημένες εξέδρες στην Ευρώπη είναι οι ULTRAS SUR της ΡΕΑΛ και οι BRIGADAS BLANQUIAZULES της ΕΣΠΑΝΙΟΛ.

Οι δύο αυτοί σύνδεσμοι ιδρυθήκαν στην δεκαετία του 1980 και δέχονταν μόνο εθνικιστικές και πατριώτες στις τάξεις τους. Σημαίες της αυτοκρατορικής Ισπανίας, του Φράνκο,κελτικοί σταυροί έκαναν πάντα εμφάνιση στα γήπεδα που έπαιζαν οι ομάδες τους. Στην περίπτωση της ΡΕΑΛ μέχρι πρόσφατα υπήρχε μια ανοχή και παλιότερα διευκολύνσεις στους ultras λόγω ιδεολογικής συμπάθειας και καταβολών της ομάδας.

Στην περίπτωση της ΕΣΠΑΝΙΟΛ ,οι οπαδοί της βίωναν πολύ εχθρική αντιμετώπιση στην «αυτονομιστική, αντι-ισπανική» Βαρκελώνη, γιατί και μόνο η ύψωση ισπανικής σημαίας σήμαινε εχθρική ενεργεία! Τα τελευταία χρόνια οι δύο σύνδεσμοι είναι ουσιαστικά ανενεργοί και δεν εμφανίζονται επίσημα στα εντός έδρας ματς, τα πανό τους είναι απαγορευμένα και γι' αυτό δίνουν το παρόν μόνο σε εκτός έδρας αγώνες και μεμονωμένα εντός .Οι 2 σύνδεσμοι είναι αδελφοποιημένοι και συμμετέχουν και σε πολλές εθνικιστικές οργανώσεις όπως OUTLAW MADRID,HAMMER-SKINS, η κατάληψη HOGAR SOCIAL, μουσικές μπάντες όπως TORQUEMADA 1488 και ESTIRPE IMPERIAL κλπ.

Ο αιώνιος αντίπαλος για τους ULTRAS SUR είναι οι FRENTE ATLETICO με πολλές εθνικιστικές δράσεις επίσης .

Μια περίεργη μίξη πολιτικών διακρίνουμε στους BOIXOS NOIS της ΜΠΑΡΤΣΕΛΟΝΑ, δηλαδή ακροδεξιό αυτονομισμό εναντία στην Ισπανία. Ο βίαιος αυτός σύνδεσμος έχει εμπλακεί σε διαφορές καταστάσεις τόσο πολιτικές (COMBAT FCB + CASUALS) όσο και ποινικές. Τα τελευταία χρόνια έχει αποβληθεί εκτός ΚΑΜΠ ΝΟΥ. Να αναφερθεί ότι το τελευταίο διάστημα οι σύνδεσμοι της Μαδρίτης μάζεψαν χρήματα και τρόφιμα για την εθνικιστική κατάληψη στέγης HOGAR SOCIAL.

ΕΣΤΙΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΜΙΑ ΔΟΜΗ ΑΝΑΚΤΗΣΗΣ

Είναι πολύ δύσκολο να βρεθούν τα κατάλληλα λεκτικά σχήματα, για να περιγραφεί διεξοδικά και να παρουσιαστεί επαρκώς κάτι που είναι δυναμικό και έμφορτο ενέργειας. Κάτι που ξεπερνά την ύλη και τις αντιληπτές διαστάσεις. Γιατί, όταν αναφερόμαστε στην Εστία Θεσσαλονίκης, εμείς – οι ένοικοι, οι κοινωνοί, οι σύντροφοι, οι συναγωνιστές, η οικογένεια – σίγουρα δεν αναφερόμαστε σε ντουβάρια, σε πλακάκια, σε τραπέζια και σε καρέκλες.

Τι είναι η Εστία;

Η Εστία Θεσσαλονίκης δημιουργήθηκε, για να δώσει χώρο στις διαρκώς αυξανόμενες ανάγκες της κοινότητας του Κύκλου Ιδεάπολις. Μίας συλλογικότητας που άρχισε να διαμορφώνεται στις αρχές του 2013, μετά από χρόνια συζητήσεων, συνεργασιών και ζυμώσεων μεταξύ νέων ιδεαλιστών. Μίας κοινότητας που λειτουργεί "αντιδογματικά, αντικαπιταλιστικά, εθνοκεντρικά, με συναίσθηση της βιολογικής μας ταυτότητας, αγωνιζόμενη για τη φυσική επιβίωση και την πνευματική αναγέννηση".

Το πρώτο σημείο αναφοράς αυτής της κοινότητας είναι το ηλεκτρονικό περιοδικό που βρίσκεται στον ιστοχώρο με τη διεύθυνση ideapolis.info. Επειδή, όμως, η σκέψη, ο προβληματισμός, η ανάλυση, η αναθεώρηση, οι ιδέες γενικότερα, δεν ανθίζουν ξεκομμένες από το γίγνεσθαι αλλά είναι αλληλένδετες με τον τρόπο ζωής και την ενεργητική παρέμβαση σε όλα τα επίπεδα, ο Κύκλος Ιδεάπολις δικτυώθηκε γρήγορα στο πανελλήνιο και κατόρθωσε να αναπτύξει μία αξιοσημείωτη μεταπολιτική δραστηριότητα, στο πλαίσιο των δυνατοτήτων του.

Η Εστία Θεσσαλονίκης είναι το δεύτερο σημείο αναφοράς: Η στέγη, το σπίτι της οικογένειάς μας, η ζωντανή κυψέλη δημιουργίας, το ιερό Κέντρο της κοινότητας. Είναι το αποτέλεσμα μίας πολύμηνης διαδικασίας, με προσωπική εργασία των μελών του Κύκλου μας και οικονομικές θυσίες, για το οποίο είμαστε υπερήφανοι.

Μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, στους λίγους μήνες λειτουργίας της, η Εστία έχει φιλοξενήσει ορισμένους αξιόλογους

ανθρώπους, που δραστηριοποιούνται σε διάφορα πεδία ενδιαφέροντος, για να μιλήσουν και να συζητήσουν μαζί μας σχετικά με το γνωστικό τους αντικείμενο, τις έρευνες και τις μελέτες τους. Παράλληλα, στο χώρο, για τους φίλους που επιθυμούν να ασκηθούν, λειτουργεί οργανωμένα και προγραμματισμένα ένα ικανοποιητικά εξοπλισμένο γυμναστήριο, υπάρχει μία δανειστική βιβλιοθήκη, η οποία διαρκώς ενημερώνεται, καθώς και εξοπλισμός για προβολές ταινιών και ντοκιμαντέρ, στο πλαίσιο της λειτουργίας της Κινηματογραφικής Ομάδας. Στο άμεσο μέλλον φιλοδοξούμε να εμπλουτίσουμε ακόμη περισσότερο τις δραστηριότητές μας και είμαστε ανοιχτοί σε προτάσεις και συνεισφορά.

Πού βρίσκεται η Εστία;

Η απάντηση σ' αυτό το ερώτημα δίνει και μία ακόμη διάσταση της Εστίας για εμάς, αυτή του "κρυφού σχολειού". Αν και η σύγχρονη, αναθεωρητική ανάγνωση και ερμηνεία της Ιστορίας αμφισβητεί την ύπαρξη του κρυφού σχολειού, στο πλαίσιο μίας δήθεν ανεκτικής Οθωμανικής διαχείρισης, εμείς επιλέξαμε να ακολουθήσουμε αυτή την αμφιλεγόμενη πατροπαράδοτη πρακτική, λειτουργώντας ως Αντιδραστικοί στο πλαίσιο της φιλελεύθερης δικτατορίας του πολιτικά ορθού. Ελπίζουμε στην κατανόησή σας και υποσχόμαστε ότι θα μας βρείτε εύκολα, κάπου στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, αφού όμως πρώτα επικοινωνήσετε ηλεκτρονικά μαζί μας.

Η κοινότητα Ιδεάπολις μέσα από την δραστηριοποίησή της, παρέχει αισιόδοξα και ενθαρρυντικά μηνύματα για τις Πατριωτικές Ιδέες στην Ελλάδα.

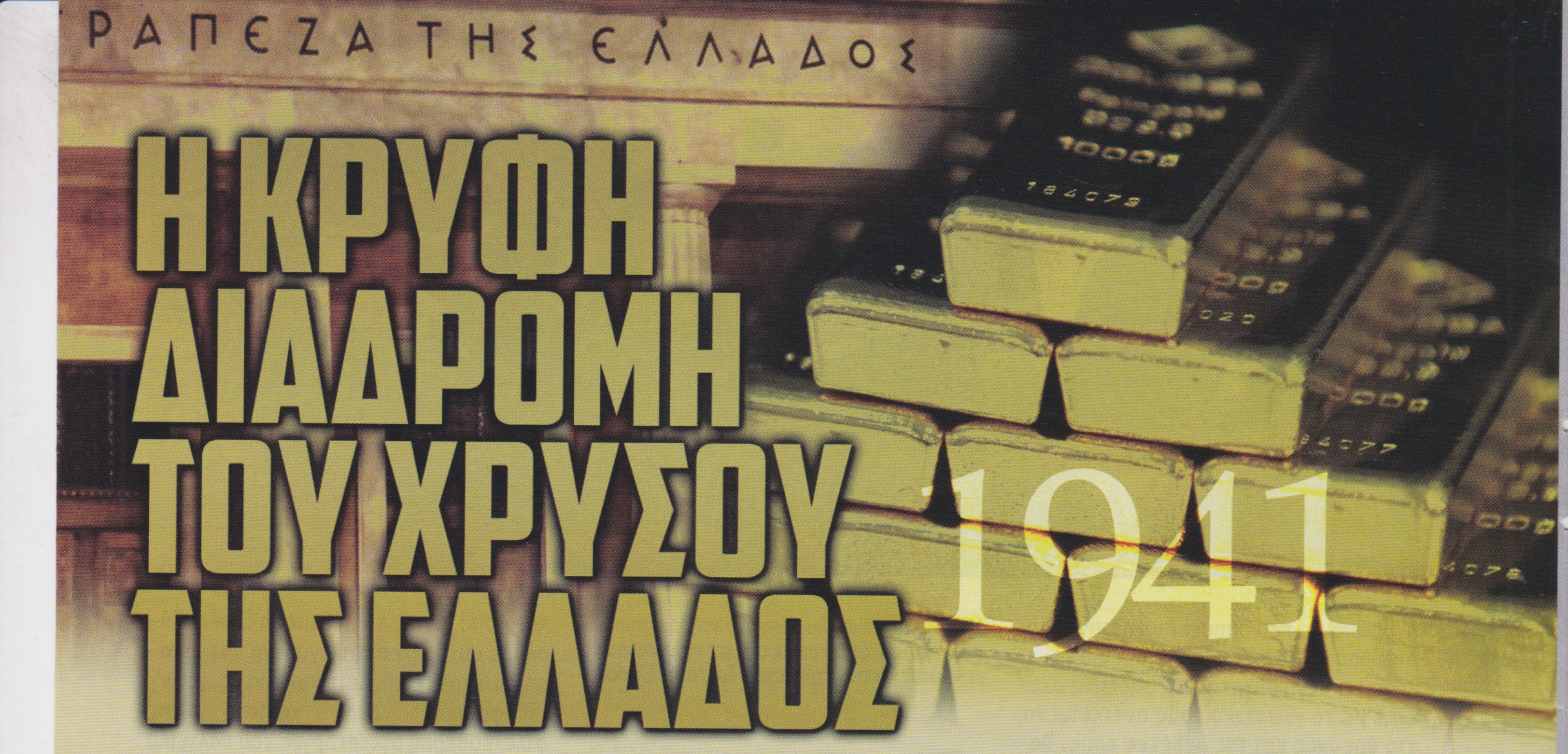
Δομή Ανάκτησης

Ανταποκριθήκαμε στην ευγενική πρόταση της "Ανάκτησης" για μία συνοπτική παρουσίαση του εγχειρήματός μας, διότι πιστεύουμε πως, εν τέλει, οι προσπάθειές μας αποτελούν συνιστώσες δυνάμεις προς την ίδια κατεύθυνση: Την ανάκτηση του χώρου, του χρόνου, των ιδεών, των αξιών, της Παράδοσης, της Ταυτότητας, της Κοινότητας, της Πατρίδας. Κι αυτό είναι το σημαντικό: Αυτό το κείμενο δεν είναι πρόσκληση, είναι πρόκληση. Είναι πρόκληση συνεισφοράς, δημιουργίας, ενέργειας. Ατομικά και συλλογικά, συγκροτημένα και οργανωμένα. Για την επίτευξη της Ανάκτησης!

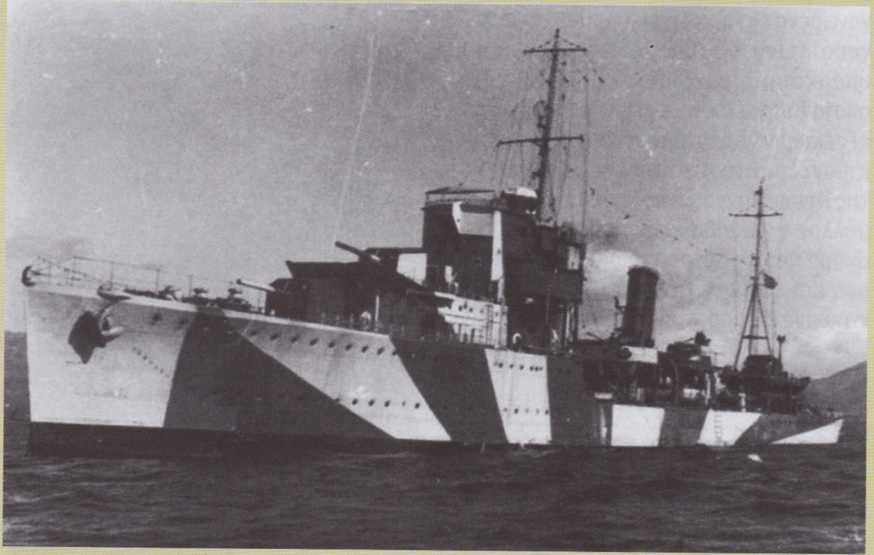
Φωτογραφικές απόψεις από τις δράσεις της Κοινότητας και από τον χώρο της Εστίας Θεσσαλονίκης

Η ΚΡΥΦΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ 1941

γράφει ο **Ν. Αγαπηνός**

Η διαδρομή του χρυσού της Ελλάδας ακολουθεί μετά το '41 είναι αρκετά περίεργη και κάποτε χάνονται τα ίχνη του, χωρίς μέχρι σήμερα να αναζητηθούν ευθύνες.

Μετά την αποτυχία της Εαρινής Επιθέσεως εναντίον της Ελλάδος, ο Μουσολίνι βρέθηκε σε δεινή θέση. Συγχρόνως η παρουσία στην Ελλάδα Αγγλικών στρατευμάτων, αλλά και η ήττα της Ιταλίας οδήγησαν τον ηγέτη της Γερμανίας **Αδόλφο Χίτλερ**, προκειμένου να προστατεύσει το υπογάστριο του στη νοτιοανατολική Ευρώπη, να αποφασίσει τη Βαλκανική εκστρατεία, ενώ συγχρόνως επεξεργαζόταν το σχέδιο «Επιχείρηση Μπαρμπαρόσα». Την επικείμενη δηλαδή επίθεση εναντίον της ΕΣΣΔ.

Οδεύοντας προς την συνθηκολόγηση

Η εισβολή εναντίον της Ελλάδος εκτελέστηκε με δύο επιχειρήσεις. Την επιχείρηση «Μαρίτα» που αφορούσε επιχειρήσεις στην ηπειρωτική Ελλάδα και την επιχείρηση «Ερμής», που αφορούσε αερο-απόβαση στην Κρήτη. Στις 6 Απριλίου 1941ξεκινά η επίθεση εναντίον της Ελλάδος. Από εκείνη την ημέρα και μετά ακολουθεί σειρά μοιραίων γεγονότων για την πατρίδα μας.

Στην Αθήνα στις 18 Απριλίου 1941 αυτοκτονεί ο Πρωθυπουργός Αλέξανδρος Κορυζής, ο οποίος είχε διαδεχθεί τον Ιωάννη Μεταξά αμέσως μετά το θάνατό του. Η αυτοκτονία Κορυζή συγκλόνισε όχι μόνο την Ελληνική κοινωνία αλλά και την πολιτική και στρατιωτική ηγεσία της Ελλάδος.

Στις 21 Απριλίου 1941 ο **Βασιλεύς Γεώργιος Β΄** καλεί και ορκίζει πρωθυπουργό της χώρας τον Εμμανουήλ Τσουδερό. Βλέποντας ο Γεώργιος Β΄ την τροπή του πολέμου και την επερχόμενη νίκη των Γερμανικών στρατευμάτων, αποφασίζει μαζί με την κυβέρνηση του την αναχώρηση τους από την Αθήνα. Με την προτροπή του πρέσβη της Αγγλίας τους ακολουθεί και η διοίκηση της Τραπέζης της Ελλάδος. Από τις αρχές Απριλίου του '41 και ενώ διαγράφεται η ήττα των Ελληνικών δυνάμεων που υποστηρίζονται από βρετανικές στρατιωτικές δυνάμεις, η διοίκηση της Τραπέζης της Ελλάδος λαμβάνει εντολή να ξεκινήσει προετοιμασίες και να ακολουθήσει την κυβέρνηση με τα αποθεματικά της σε χρυσό, προς Ελληνικά εδάφη που ακόμη δεν είχαν καταληφθεί.

Η πορεία του χρυσού προς την Κρήτη

Από την πλευρά της Τραπέζης ακολούθησαν τον Γεώργιο Β΄ και την κυβέρνηση

οι Διοικητές Κ. Βαρβαρέσος και Γ. Μαντζαβίνος. Επίσης και οι ανώτεροι υπάλληλοι Μίνο Λεβή, Σωκράτης Κοσμίδης και Αριστείδης Λαζαρίδης. Η διοίκηση της τραπέζης είχε προνοήσει ο χρυσός να μεταφερθεί στην Κρήτη. Η ποσότητα του σε ουγκιές ήταν **610.796** και 431/000 ενώ το βάρος του ήταν **17,4** τόνοι ενώ άλλες πληροφορίες ανεβάζουν το βάρος του σε **18,86 τόνους**. Τη μεταφορά του γνώριζαν τρεις ή τέσσερις υπάλληλοι της τραπέζης. Τοποθετήθηκε σε ασφαλή κιβώτια ώστε να μη υπάρξει ιδιαίτερο πρόβλημα κατά τη μεταφορά στην Κρήτη. Αυτή την ανέλαβε το πολεμικό Ναυτικό. Είχε διαθέσει δυο αντιτορπιλικά, το «Βασίλισσα Όλγα» και το «Βασιλεύς Γεώργιος».

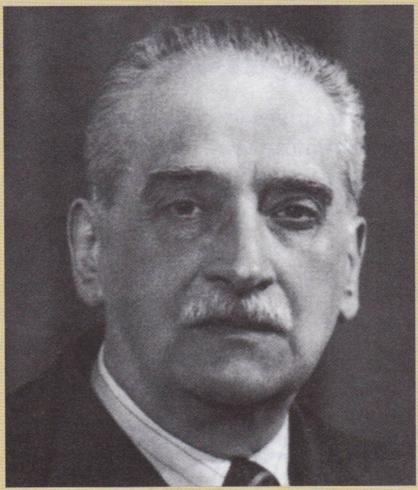
Ενώ μεταφέρεται ο χρυσός στην Κρήτη στις 22 Απριλίου αναχωρούν αεροπορικώς ο Γεώργιος Β΄ και ο πρωθυπουργός Ε. Τσουδερός. Η διοίκηση της τραπέζης αναχώρησε με το «Βασίλισσα Όλγα» οι δε ανώτεροι υπάλληλοι με άλλο οπλιταγωγό.

Η μετάβαση στην Κρήτη έγινε κάτω από αντίξοες συνθήκες καθώς δέχθηκαν βομβαρδισμούς από Γερμανικά καταδιωκτικά. Τελικά δίχως απώλειες αποβιβάζονται στη Σούδα. Από εκεί μεταφέρονται στα Χανιά. Η διοίκηση της τράπεζας εγκαταστάθηκε στο εκεί υποκατάστημα της ΤτΕ ενώ ο χρυσός τοποθετήθηκε στο θησαυροφυλάκιο του υποκαταστήματος. Η ασφάλεια του κτηρίου του υποκαταστήματος ενισχύθηκε σημαντικά για ευνόητους λόγους.

Κάποιες πηγές αναφέρουν ότι ο χρυσός μεταφέρθηκε στο Ηράκλειο και τοποθετήθηκε στο εκεί υποκατάστημα σε 314 επιμελώς συσκευασμένα κιβώτια. Όταν πλέον η επίθεση εναντίον της Κρήτης άρχισε να γίνεται ορατή, αποφασίζεται η μεταφορά του χρυσού στην Πραιτόρια όπου ήταν και η έδρα της Κεντρικής Τραπέζης της Νότιας Αφρικής. Ο **Μίνο Λεβή** και ο **Αριστείδης Λαζαρίδης** αναλαμβάνουν να μεταφέρουν τα αποθέματα του χρυσού της ΤτΕ με το Αγγλικό ρυμουλκό πλοίο «Σαλβύα» στη Σούδα.

Από την Κρήτη στην Πραιτόρια της Ν. Αφρικής

Φτάνοντας στη Σούδα το Αγγλικό πλοίο κάτω από σφοδρούς βομβαρδισμούς των Γερμανικών καταδιωκτικών μεταφορτώθηκε στο βρετανικό καταδρομικό «Διδώ» (Dido). Κατά τη μεταφορά του χρυσού, που προσπαθούσαν να τον μεταφέρουν όσο το δυνατό γρηγορότερα, ένα κιβώτιο έπεσε γεμίζοντας το κατάστρωμα με χρυσές λίρες. Το πλοίο αμέσως ξεκινά το ταξίδι του για τον πρώτο σταθμό της μεταφοράς, που ήταν η Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου.

Ο Εμμανουήλ Τσουδερός πρωθυπουργός της εξόριστης ελληνικής κυβέρνησης. Ορκίστηκε στις 21 Απριλίου του 1941.

Ο Βασιλεύς Γεώργιος Β' φέρει ευθύνες για την μεταφορά του ελληνικού χρυσού εκείνης της περιόδου.

Ο Διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδος Κ. Βαρβαρέσος, ακλούθησε την Κυβέρνηση στην Μέση Ανατολή.

Εν τω μεταξύ ο Βρετανός καπετάνιος του πλοίου διατάζει να μαζευτούν όλες οι χρυσές λίρες που είχαν σκορπίσει στο κατάστρωμα του πλοίου. Εκτός από μία βρέθηκαν όλες οι άλλες και τοποθετήθηκαν με νέα συσκευασία μαζί με τα άλλα κιβώτια. Η διήγησης του Γ. Ματζαβίνου αναφέρει ότι η ζημιά έγινε στο κύτος του πλοίου. Ίσως είναι και η πλέον σωστή αφού ήταν αυτόπτης μάρτυς της μεταφοράς. Μετά από λίγες ημέρες ο Γεώργιος Β΄ και ο Διοικητής της ΤτΕ με άλλο αντιτορπιλικό μεταφέρονται και αυτοί από την Κρήτη στην Αλεξάνδρεια.

Στο σημείο αυτό μεταφέρουμε απόσπασμα από την αφήγηση του Διοικητού της τραπέζης Γ. Ματζαβίνου: «Πάλιν υπό συνεχή συναγερμόν και βοβαρδισμόν των στούκας, ο χρυσός μετεφορτώθη εις το καταδρομικόν με την βοήθειαν και των Αγγλων ναυτών. Πλάι εις το Διδώ που τα πυροβόλα της διαρκώς έβαλλαν, ήρχισε βληθέν να καίεται ένα Δανικόν πλοίον. Όλη αυτή η εργασία εγίνετο με απιστεύτως νευρικόν ρυθμόν, διότι ο Αγγλος κυβερνήτης φοβούμενος δια το πλοίον του, εβιάζετο να το θέση σε κίνησιν και υπήρχε κίνδυνος ένα μέρος του πολυτίμου φορτίου, καθώς μετεφορτώνετο να πέσει εις την θάλασσαν. Ευτυχώς η μεταφορά έγινεν εις τα κύτη του «Διδώ» χωρίς καμίαν ζημίαν. Μόνον ένα κιβώτιον, ενώ μετεφέρετο εις το κύτος του καταδρομικού, έσπασε και το κύτος εγέμισεν από χρυσάς λίρας. Αυτό ανησύχησε πολύ τον Άγγλο κυβερνήτην και διέταξε ένα συνεργείον ναυτών, ενώ το «Διδώ» έπλεε προς Αλεξάνδρειαν, να μαζέψει τας χρυσάς λίρας. Όλαι αι λίραι ευρέθησαν εκτός μίας» (Ηλία Βενέζη: "Χρονικόν της Τραπέζης της Ελλάδος" Αθήνα 1955, σελ 246)

Η Ελληνική Κυβέρνηση και η Διοίκηση της τραπέζης εγκαθίστανται στην Αλεξάνδρεια και ο χρυσός τοποθετείται στο εκεί υποκατάστημα της Εθνικής Τραπέζης της Αιγύπτου. Αργότερα σε ένα μήνα περίπου η Διοίκηση της ΤτΕ μεταφέρεται στο Κάιρο και εκεί με τη βοήθεια των συμμάχων σχεδιάζουν τη μεταφορά του χρυσού μέσω της διώρυγας του Σουέζ στην Πραιτόρια της Ν. Αφρικής. Εν τω μεταξύ όταν η Διοίκηση της τραπέζης ζήτησε ο χρυσός να μεταφερθεί από την Αλεξάνδρεια στο Κάιρο, η τράπεζα της Αιγύπτου αρνήθηκε. Τελικά το θέμα διευθετήθηκε με την παρέμβαση τους Βασιλέως Γεωργίου Β΄. Αμέσως τα κιβώτια φορτώνονται σε καμιόνια και με τη συνοδεία αρμάτων, μέσω της ερήμου, φτάνουν στο Σουέζ. Εκεί μεταφορτώνονται σε ένα εμπορικό πλοίο που

Άλλες περιπέτειες της πορείας του χρυσού

Φυσικά ουδεμία πληροφορία υπάρχει εάν ο συγκεκριμένος χρυσός επεστράφη μετά τη λήξη του πολέμου ή ακόμη βρίσκεται στην Πραιτόρια, ή έχει μεταφερθεί αλλού. Σύμφωνα με την εφημερίδα Hoondelsblatt, παρουσιάζεται ως εξής η περιπέτεια της μεταφοράς του χρυσού.

Η Γερμανία επιτίθεται στην Ελλάδα και ο χρυσός συνολικού βάρους 18,86 τόνων μεταφέρεται στην Κρήτη. Οι Γερμανοί καταλαμβάνουν την Κρήτη και ο χρυσός μεταφέρεται στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου με το βρετανικό καταδρομικό «Διδώ» (Dido). Από εκεί ο χρυσός μεταφέρεται στην Πραιτόρια για λόγους ασφαλείας προ του κινδύνου να καταληφθεί η Αίγυπτος από τον Ρόμελ. Από την Πραιτόρια ο χρυσός μεταφέρεται στην Τράπεζα της Αγγλίας στο Λονδίνο. Μετά την λήξη του πολέμου λέγεται ότι ο χρυσός μεταφέρθηκε στην Ελλάδα δίχως όμως να υπάρχουν επίσημες διαβεβαιώσεις.

Όταν πραγματοποιήθηκε η πρώτη γενική συνέλευσης των μετόχων της Τραπέζης της Ελλάδος μετά την απελευθέρωση στις 22 Νοεμβρίου 1947, ο Γεώργιος Μαντζαβίνος είπε προς τους μετόχους: *«Οφείλω να εκφράσω ιδιαιτέρως και από της αιθούσης ταύτης την ευγνωμοσύνη του Ιδρύματος τόσον στην ανωτέρω τράπεζα (της Ν. Αφρικής), όσον και προς τον υπέροχον Κυβέρνητην της Ν. Αφρικής Στρατάρχη Σμάτς διά την βοήθειαν την οποία μας παρέσχον και την πραγματικώς ιπποτικήν φιλοξενίαν του τελευταίου, του οποίου τα φιλελληνικά αισθήματα, εδόθη εις το έθνος πλειστάκις, η ευκαιρία να εκτιμήσει».*

Η ομιλία του Μαντζαβίνου στην γενική συνέλευση των μετόχων της Τραπέζης της Ελλάδος έδωσε την εντύπωση πως ο χρυσός βρισκόταν άθικτος στην τράπεζα της Ν. Αφρικής. Ο χρυσός είχε μεταφερθεί σε άλλη Ήπειρο και χώρα αλλά πουθενά δεν αναφέρεται πότε, που και αν όλη η ποσότητα ή μέρος αυτής... Το 1945- 1946 η Ελληνική κυβέρνηση ζήτησε από τους Άγγλους επιστροφή του χρυσού, η απάντηση ήταν ότι ο χρυσός κάλυψε τις δαπάνες του Ελληνικού στρατού στην Μέση Ανατολή. Με την από 9 Μαρτίου 1942 συμφωνία μεταξύ της Ελληνικής κυβερνήσεως στο Λονδίνο και της βρετανικής, η δεύτερη αναλάμβανε όλες τις δαπάνες του Ελληνικού στρατού Μέσης Ανατολής. Το υπουργείο των Εξωτερικών, αλλά και η Τράπεζα της Ελλάδος οφείλουν μετά από τόσα χρόνια να δώσουν μία απάντηση και ίσως αποδειχθεί, στον προηγούμενο αιώνα, το μεγαλύτερο οικονομικό έγκλημα κατά του Ελληνικού λαού.

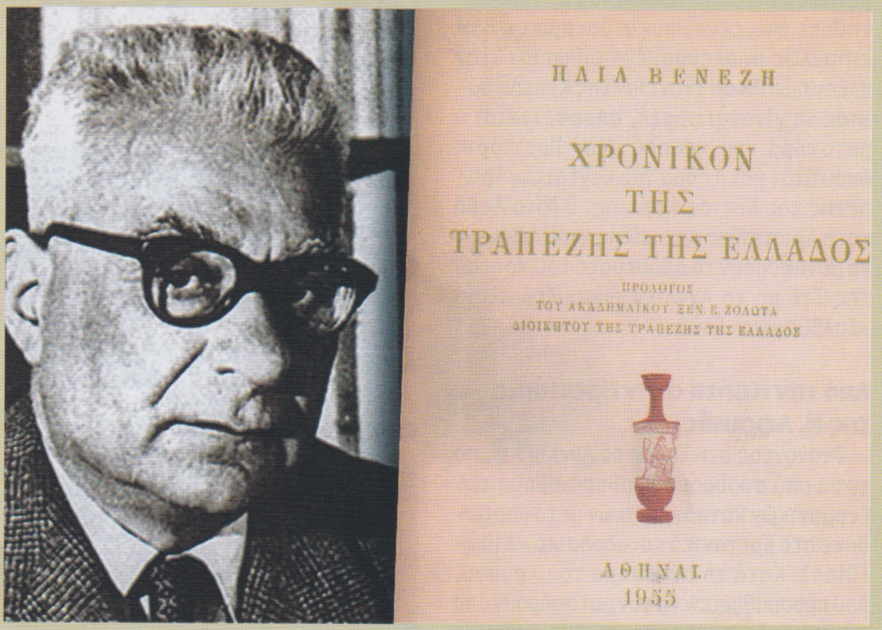
Γεώργιος Θ. Κωστής
«Στην κορυφή της δόξας»

Παρόλο που η ελληνική πλευρά εμπιστεύτηκε τον Στατάρχη Μάτς, οι Άγγλοι για μία ακόμη φορά δεν στάθηκαν αξιόπιστοι.

είχαν επιτάξει και με τη συνοδεία του Α. Λαζαρίδη αναχωρούν για το Ντουρμάν της Ν. Αφρικής.

Από εκεί τα κιβώτια με τον χρυσό φορτώνονται σε αμαξοστοιχία που παραχώρησε ο στρατάρχης Γιαν Σματς και μεταφέρονται στο Γκέρμιστον του Τρανσβαάλ. Φτάνοντας εκεί τα κιβώτια ανοίγονται για να γίνει η καταμέτρηση του χρυσού και η μετατροπή τους σε ράβδους με κανονισμένο βαθμό καθαρότητας. Ο χρυσός μετά την μετατροπή του σε ράβδους τελικά είχε βάρος σε ουγκιές 608.350 και 790/000. Την γενική επίβλεψη όλης της διαδικασίας είχε η South Africa Reserve Bank η οποία μετά την ολοκλήρωση της καταμετρήσεως τοποθέτησε τους ράβδους στα θησαυροφυλάκια της, στην Πραιτόρια. Φυσικά λόγω των μέτρων ασφάλεια που είχαν ληφθεί κατά την μεταφορά του χρυσού, τα έξοδα μεταφορά και τήξης ήταν ελάχιστα. Συγκεκριμένα η κυβέρνηση κατόρθωσε να γλυτώσει ασφάλιστρα ύψους 500.000 λιρών.

Στο «Χρονικό της Τραπέζης της Ελλάδος», ο Ηλίας Βενέζης παρέχει σημαντικές πληροφορίες για την πορεία του χρυσού αυτήν την ταραγμένη περίοδο.

ΕΞΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

με σοβαρότητα και τεκμηρίωση για το

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

~~19,08 ευρώ~~

13 ευρώ

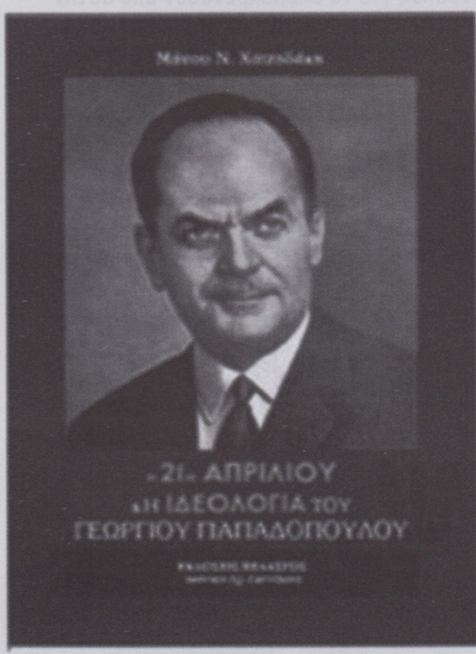
~~12,72 ευρώ~~

9 ευρώ

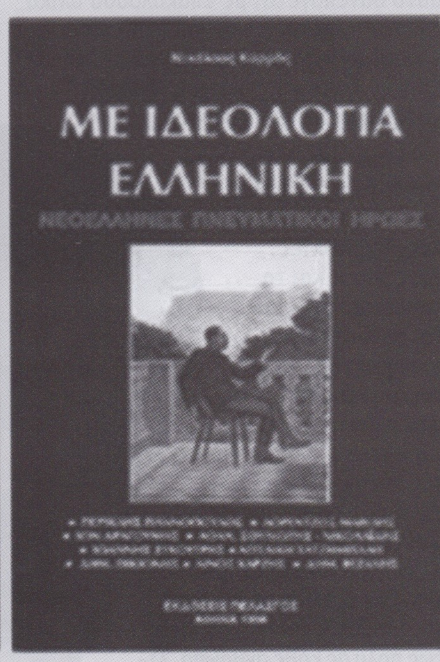
~~15,90 ευρώ~~

11 ευρώ

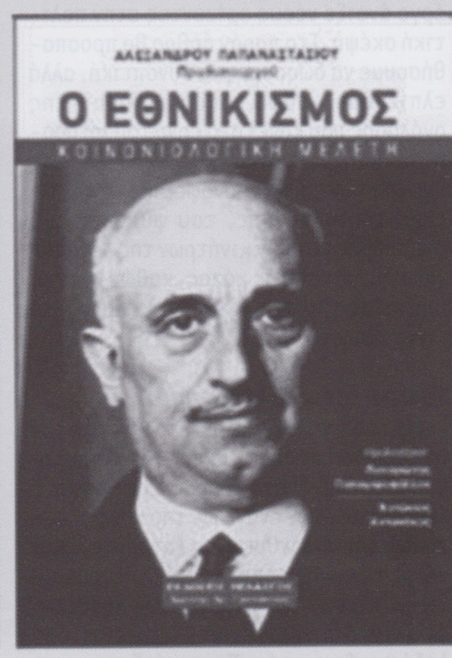
~~22,42 ευρώ~~

15 ευρώ

~~13,78 ευρώ~~

10 ευρώ

~~10,60 ευρώ~~

7 ευρώ

ΕΠΙΛΕΞΤΕ ΜΕΜΟΝΟΜΕΝΑ Ή:

(ΕΙΔΙΚΗ Προσφορά –ΟΛΑ ΜΑΖΙ- από 100 Ε, με αντικαταβολή μέσω ΕΛ.ΤΑ. ΜΟΝΟ 60 Ε)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΕΛΑΣΓΟΣ * Βιβλιοπωλείο Ιωάννου Χρ. Γιαννάκενα

*Χαρ. Τρικούπη 14, τ.κ. 106 79 ΑΘΗΝΑ * Τηλ. 210 3628976 - 210 6440021*

www.hellasbooks.gr και acroceramo@hellasbooks.gr

** fb: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΕΛΑΣΓΟΣ-ΟΜΑΔΑ ΦΙΛΩΝ*

ΦΥΣΗ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΜΑΖΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΓΕΩΡΓΙΟ ΓΕΩΡΓΑΛΑ

του **Χριστόφορου Βασιλικού**

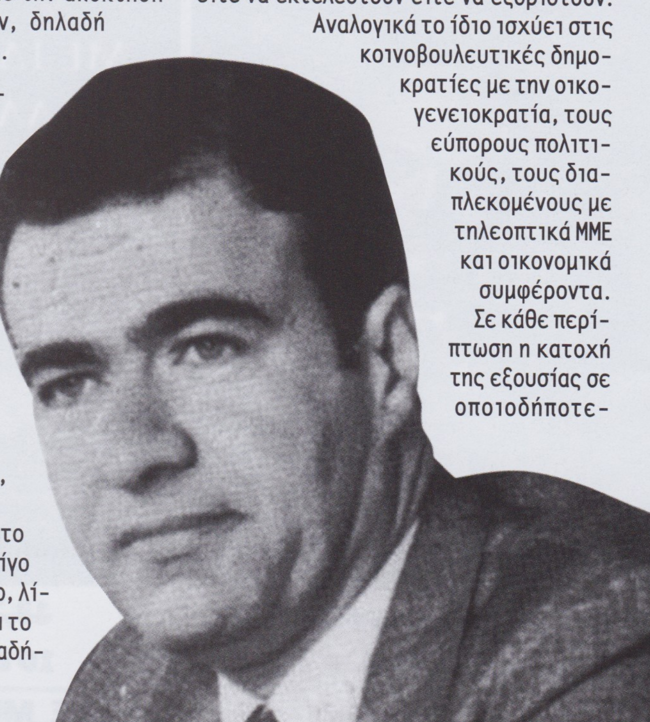
Ο προσφάτως εκλιπών Γεώργιος Κ. Γεωργαλάς υπήρξε εκ των κορυφαίων συγχρόνων πολιτικών αναλυτών, όχι μόνο εν Ελλάδι αλλά και διεθνώς. Το πρωτοποριακό συγγραφικό του έργο άνοιξε νέους ορίζοντες στην πολιτική σκέψη. Στο παρόν άρθρο θα προσπαθήσουμε να δώσουμε μια συνοπτική, αλλά ελπίζουμε σαφή, παρουσίαση της ανάλυσης που κάνει στο έργο του **«Η Προπαγάνδα: μεθοδική και τεχνική της αγωγής των μαζών»**, αναφορικά με το ζήτημα της σύνθεσης, του ψυχολογικού υποβάθρου και των κινήτρων της λεγομένης επαναστατικής μάζας, καθώς και της σημασίας της στο κοινωνικό – πολιτικό γίγνεσθαι.

Το ορμέμφυτο της υπεροχής

Στην πολιτική ψυχολογία τα κίνητρα των ανθρωπίνων πράξεων μπορούν να διακριθούν (γενικώς) στο κίνητρο της δράσεως (πολεμικό), των αναγκών, της χαράς (ευζωία),της φιλανθρωπίας (στοργής), και τέλος το κίνητρο της εξουσίας. Η σημασία των κινήτρων των ανθρωπίνων πράξεων, έγκειται ότι πάνω σε αυτά βασίζεται, δηλαδή τα αξιοποιεί, η **Προπαγάνδα** προκειμένου, όπως σημειώνει ο Γεωργαλάς, να *«μετατρέψει τις ιδέες σε διάθεση των μαζών για δράσι»*, καθότι *«σκοπός της Προπαγάνδας είναι να πείσει τους ανθρώπους να κάνουν κάτι»*.

Σύμφωνα με τον συγγραφέα, το σημαντικότερο από τα κίνητρα των ανθρωπίνων πράξεων είναι αυτό της εξουσίας, διότι τούτο βασίζεται στο ορμέμφυτο της υπεροχής, στο ένστικτο της διακρίσεως και της κυριαρχίας επί των άλλων. Θα μπορούσαμε να σημειώσουμε ότι το κίνητρο της εξουσίας πιθανότατα να συνδέεται άρρηκτα με αυτό των αναγκών, καθότι αυτός ο οποίος επιδιώκει την οποιαδήποτε μορφή εξουσίας συνήθως, αν όχι πάντοτε, αυτό συνεπάγεται με επακόλουθα υλικά πλεονεκτήματα. Η απόκτηση δηλαδή μιας εξουσίας συνεπάγεται με την απόκτηση υλικών πλεονεκτημάτων, δηλαδή κάποιας μορφής πλούτου.

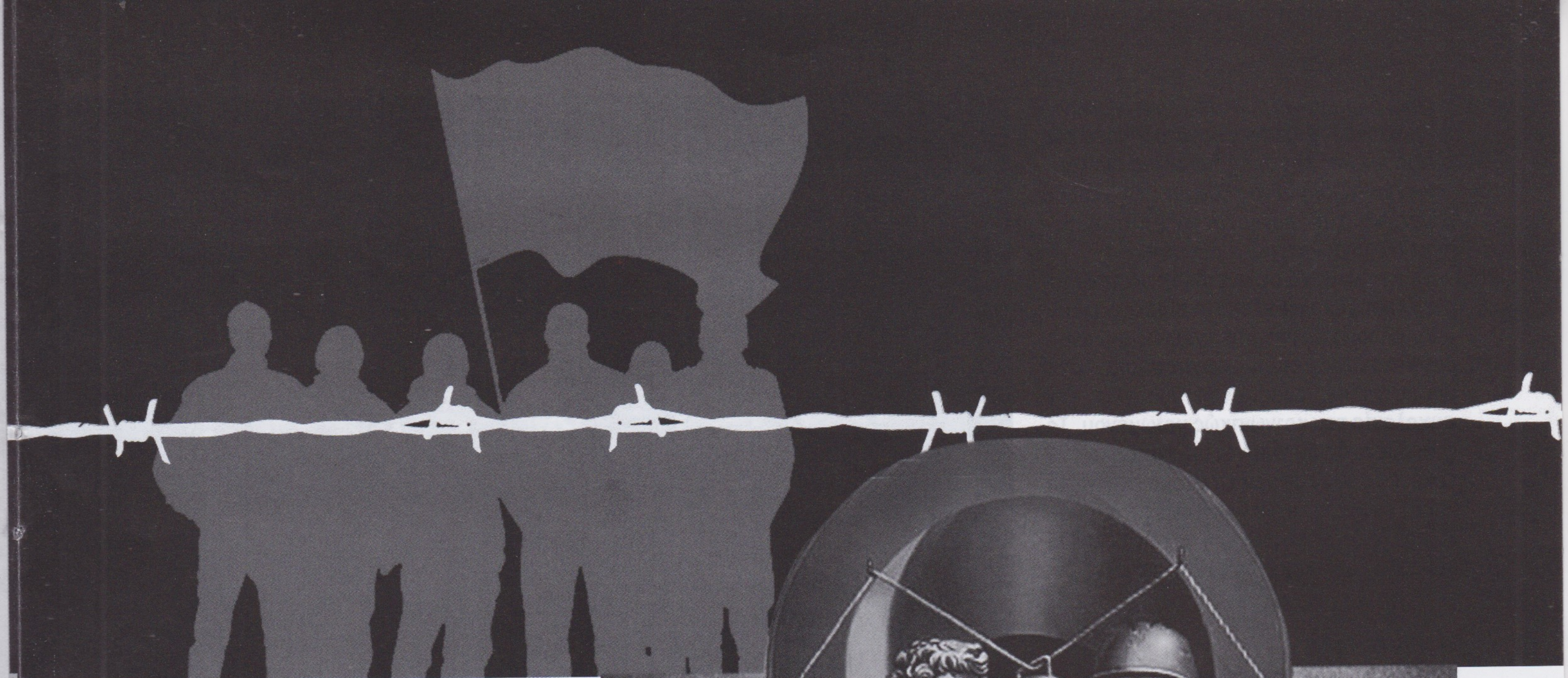
Το ορμέμφυτο της υπεροχής διαπερνά όλες τις ιστορικές εποχές, τις ηλικίες, τους λαούς και τα κοινωνικά στρώματα. Μπορεί να το διακρίνει κάποιος εύκολα κάνοντας απλές παρατηρήσεις γύρω του: ο κυριαρχικός σύζυγος, ο απολυταρχικός προϊστάμενος, ο σατραπίσκος υπάλληλος, η ξιπασμένη διευθύντρια κλπ. Ενώ όμως το ορμέμφυτο της επιβολής ενυπάρχει λίγο έως πολύ σε κάθε άνθρωπο, λίγοι είναι εκείνοι οι οποίοι το ικανοποιούν, διότι η οποιαδήποτε μορφή εξουσίας σε οποιοδήποτε καθεστώς και κοινωνία, ασκείται πάντοτε από λίγους «ιθύνοντες».

Τόσο στα ολοκληρωτικά καθεστώτα όσο και στις κοινοβουλευτικές δημοκρατίες, ο κύκλος των ατόμων που μετέχουν στην εξουσία υπήρξε και παραμένει περιορισμένος. Ιδίως στα **κομμουνιστικά καθεστώτα** οι «ιθύνοντες» αποτελούσαν μια κλειστή κάστα προνομιούχων (σε απόλυτο βαθμό) που ασκούσε μονίμως και άνευ ουδενός ελέγχου την εξουσία, ο μόνος δε τρόπος για να απομακρυνθούν από αυτήν ήταν να πέσουν σε κομματική δυσμένεια και είτε να εκτελεστούν είτε να εξοριστούν.

Αναλογικά το ίδιο ισχύει στις κοινοβουλευτικές δημοκρατίες με την οικογενειοκρατία, τους εύπορους πολιτικούς, τους διαπλεκομένους με τηλεοπτικά ΜΜΕ και οικονομικά συμφέροντα.

Σε κάθε περίπτωση η κατοχή της εξουσίας σε οποιοδήποτε-

καθεστώς είναι προνόμιο μιας συγκεκριμένης κάστας, της οποίας τα μέλη σταδιακά αναπτύσσουν μια **ειδική ομαδική ψυχολογία** η οποία καλείται **«κυριαρχική»**.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να σημειωθεί ότι η έννοια της «εξουσίας» δεν ταυτίζεται με την πολιτική εξουσία. Ικανοποίηση του ορμέμφυτου της εξουσίας υφίσταται λ.χ. τόσο στις πολιτικές θέσεις (υπουργός, βουλευτής, γενικός γραμματέας), όσο και σε οποιαδήποτε άλλη θέση τόσο δημόσια όσο και ιδιωτική η οποία δίνει την δυνατότητα σε κάποιον να έχει υφιστάμενους και να **«πουλάει» κύρος** στον κοινωνικό του κύκλο.

Συνεπώς ικανοποίηση αυτού του ορμέμφυτου συναντούμε τόσο σε υπαρκτές θέσεις εξουσίας όπως λ.χ. διευθυντής μιας εταιρείας, στρατιωτικός, αστυνομικός, κλπ, όσο και σε ανύπαρκτες από ρεαλιστικής άποψης όπως π.χ διοικητής νοσοκομείου, τοπικός κομματάρχης, πρόεδρος πολιτιστικού συλλόγου ή αθλητικού σωματείου, κατώτερος δημόσιος υπάλληλος κλπ. Όσο πιο αδαής είναι κάποιος τόσο ευκολότερα ικανοποιεί το συγκριμένο ορμέμφυτο, κατέχοντας θέσεις οι οποίες στην πραγματικότητα δεν απαιτούν κανένα σοβαρό προσόν ή δεν έχουν ουδεμία υπαρκτή σημασία. Σε αρκετές περιπτώσεις ο συγκεκριμένος ανθρώπινος τύπος αρκείται σε αυτό. Στις περισσότερες όμως αρχίζει να τον κυριεύει το πάθος της **απληστίας**, προκειμένου να ανέλθει ολοένα και περισσότερο στην κλίμακα της ιεραρχίας συντρίβοντας τους υπολοίπους.

Σε κάθε περίπτωση όμως, η πλειοψηφία του κοινωνικού συνόλου παραμένει εκτός

Είναι αξιοπαρατήρητο πώς ορισμένα ετερογενή μέλη ενός κοινωνικού συνόλου αποφασίζουν να ριζοσπαστικοποιηθούν απέναντι σε ένα καθεστώς και να κινηθούν προς την εξουσία.

αυτής της νομής, για λόγους είτε υποκειμενικούς είτε αντικειμενικούς. Κάποιος μπορεί να μην είχε τις κατάλληλες ευκαιρίες, γνωριμίες κλπ, κάποιος άλλος να μην είχε τα φυσικά προσόντα προκειμένου να ανελιχθεί κοινωνικώς και οικονομικώς. Όπως σημειώνει ο Γεωργαλάς *«το ανικανοποίητο του κινήτρου της υπε-*

ροχής, δημιουργεί μέσα τους μια ολόκληρη κλίμακα από ιδιάζοντα συναισθήματα που αρχίζουν από την απλή δυσφορία για τους «κατέχοντας» για να φθάσουν ως το τυφλό μίσος, και την επαναστατική ή και κυριολεκτικά μηδενιστική διάθεση».

Τα άτομα αυτά σε αντίθεση με την κυριαρχική ψυχολογία της αντίθετης πλευράς, παρουσιάζουν μια διαρκώς αυξανόμενη **συσσώρευση αρνητισμού** στο υποσυνείδητο τους, αναπτύσσοντας την ψυχολογία του κοινωνικώς μειωμένου. Το φαινόμενο δε αυτό είναι συντριπτικά εντονότερο όσον αφορά τα άτομα εκείνα τα οποία κατέχουν ανωτέρα ή ανωτάτη, μόρφωση. Από την κοινωνική αυτή δεξαμενή προέρχεται η **«επαναστατική μάζα»**.

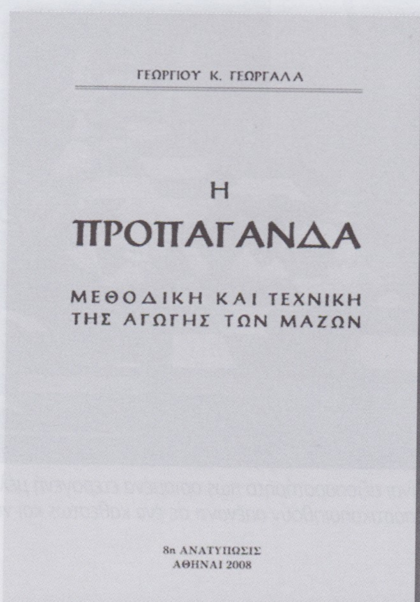
Εκείνοι που αποτελούν την επαναστατική μάζα διαφέρουν τόσο από την άποψη της κοινωνικής προέλευσης όσο και αναφορικά με τα κίνητρά τους

Σύνθεση της επαναστατικής μάζας

Η επαναστατική μάζα είναι ένα ετερογενές φαινόμενο, παρόλο που χαρακτηρίζεται από ψυχική ενότητα, δηλαδή είναι ένα **ενοποιημένο ψυχολογικό σύνολο.** Είναι δυνατόν να περικλείει τον κάθε λογής ανθρώπινο τύπο, φτωχούς, πλούσιους, μορφωμένους, αναλφάβητους, ευφυείς, αδαείς, ευκατάστατους κοινωνικώς, κλπ. Κοινό χαρακτηριστικό γνώρισμα (συλλογικό ψυχολογικό όν) που συνδέει το, κατά τα άλλα, ανομοιογενές αυτό σύνολο είναι η ψυχολογία του μειωμένου, που συνεπάγεται την αρνητική στάση έναντι του «κατεστημένου» και διάθεση ανατροπής του, ψυχολογία η οποία πηγάζει από το ανικανοποίητο του ορμέφυτου της υπεροχής, και του **υπερτροφικού Εγώ.**

Γενικώς στην επαναστατική μάζα μπορεί να ανήκει ο οποιοσδήποτε αισθάνεται κοινωνικά αδικημένος, περιθωριοποιημένος και μειωμένος. Η εντύπωση όμως της μειονεκτικότητος και του κοινωνικού αποκλεισμού πολλές φορές είναι καθαρά υποκειμενική και ψυχολογική. Γι' αυτό η σύνθεση των ανθρωπίνων τύπων αυτής της μάζας δεν έχει κριτήρια ταξικά ή οικονομικά αλλά ψυχολογικά.

Έτσι λχ. η επαναστατική μάζα μπορεί να περιλαμβάνει τον εξαθλιωμένο εργαζόμενο, τον άνεργο πτυχιούχο, αλλά και τον πλούσιο αλλά αμόρφωτο αστό που δεν γίνεται δεκτός στην «καλή κοινωνία». Τον φτωχό νέο, τον υπάλληλο που δεν μπορεί να πάρει προαγωγή, αλλά και τον νεαρό αστό γόνο του πλούσιου πατέρα («υιός του μπαμπά του») που πάσχει από το σύμπλεγμα ενοχής για την αδικαιολόγητη ευημερία του. Τον πατέρα μιας πολύτεκνης οικογένειας αλλά και τον αργόσχολο «διανοούμενο», ή τον καλλιτέχνη που πιστεύει ότι δεν αναγνωρίζεται το έργο του. Τον περιθωριακό εγκληματικό τύπο, αλλά και τον τυπικό μέσο άνθρωπο. Ακόμη και τύποι που ανήκουν στην «ιθύνουσα τάξη» αλλά αισθάνονται μειωμένοι (πχ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΓΕΩΡΓΑΛΑ

Η

ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

ΜΕΘΟΔΙΚΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΤΩΝ ΜΑΖΩΝ

8η ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ
ΑΘΗΝΑΙ 2008

Το βιβλίο του Γεωργίου Γεωργαλά που ανέλυσε συστηματικά και επιστημονικά την φύση και την λειτουργία της πολιτικής προπαγάνδας.

δεν έχουν την θέση που νομίζουν ότι αξίζουν, δεν αναγνωρίζεται το υπαρκτό ή φαντασιακό έργο τους, υφίστανται υποτιμητική μεταχείριση από τον προϊστάμενο του, φυσικά αίτια όπως πχ. κάποια αναπηρία, δυσμορφία κλπ) γίνονται «αποστάτες» και προσχωρούν στην επαναστατική μάζα. Έτσι λ.χ. ένας αντικειμενικά – ταξικά αστός μπορεί να αισθάνεται και να δρά ως υποκειμενικά – ψυχολογικά προλετάριος (Μαρξ, Λένιν, Ένγκελς, αλλά ακόμη και τα σύγχρονα φαινόμενα των «επαναστατών» νέων της Εκάλης), αλλά και αντιστρόφως: ένας αντικειμενικά «προλετάριος», εύκολα αισθάνεται και φέρεται ως αστός (εργατοπατέρες, συνδικαλιστές κλπ).

Συνεπώς βασικό γνώρισμα της επαναστατικής μάζας είναι το ανομοιογενές σύνολό της, με συνδετικό στοιχείο το αίσθημα μειονεξίας και αδικίας, και το μίσος για το «καθεστώς», το οποίο θέλει να ανατρέψει όχι για να βελτιώσει ηθικά την κοινωνία, αλλά για να **λάβει την θέση του στην εξουσία.**

Η επαναστατική ομάδα

Όπως αναφέρθηκε ανωτέρω το αίσθημα του ανικανοποίητου της υπεροχής είναι εντονότερο σε τύπους με μόρφωση, δεξιότητες, ικανότητες κλπ. Οι τύποι αυτοί

χαρακτηρίζονται από φυσική ζωτικότητα και η ικανοποίηση του ορμέμφυτου της υπεροχής παρεμποδίζεται από διαφόρους αντικειμενικούς, υποκειμενικούς ή τεχνητούς λόγους.

Τα άτομα αυτά θεωρούν, αληθώς είτε αυταπατώμενοι, ότι η άνοδος τους παρεμποδίζεται από την κρατούσα κατάσταση, βλέπουν ότι με τους ισχύοντες κανόνες είναι αδύνατον να γίνουν μέρος του «συστήματος», συνεπώς επιθυμούν να το ανατρέψουν και να το αντικαταστήσουν από μια δική τους τάξη πραγμάτων στην οποία θα ικανοποιούν το πάθος τους για εξουσία.

Τα άτομα είναι τρόπον τινά η **«εκλεκτή μειοψηφία»**, η φυσική ηγεσία της επαναστατικής μάζας. Πρόκειται για άτομα ικανά για να ασκούν εξουσία, και για διαφόρους λόγους δεν την ασκούν, και είναι συνήθως ποιοτικά ανώτεροι από τον όχλο της επαναστατικής μάζας. Η ηγετική ομάδα δημιουργεί τους «μύθους» της επανάστασης και εκμεταλλεύεται τον αρνητισμό της μάζας προκειμένου να την καθοδηγήσει *(Μάρξ: «Η ιδέα μετατρέπεται σε υλική δύναμη όταν μπει μέσα στις μάζες»)*. Κοινό τους χαρακτηριστικό είναι το σύνολο των απολύτων αρνητικών συναισθημάτων έναντι του ισχύοντος καθεστώτος, λόγω της κοινωνικής μείωσης και της αδυναμίας για υπεροχή. Θα λέγαμε ότι η επαναστατική ομάδα είναι η ηγεσία και η μάζα ο στρατός της, του οποίου την κατάλληλη στιγμή υπό συγκεκριμένες προϋποθέσεις, συχνά και εξ αιτίας τυχαίων γεγονότων, μπορεί να εκμεταλλευτεί και να πυροδοτήσει την δύναμή του προκειμένου να ανατρέψει το καθεστώς.

Η διαφορά τους έγκειται στο ότι η αδυναμία υπεροχής στην επαναστατική ομάδα οφείλεται σε αντικειμενικά ή τεχνητά αίτια, στην δε μάζα σε φυσική αδυναμία. *«Η αδυναμία όμως αυτή δεν εμποδίζει την ανάπτυξη επιθυμίας για υπεροχή. Και η επαναστατική ομάδα εκμεταλλεύεται την επιθυμία (σ. της μάζας) για δικό της όφελος».*

Η ανατροπή ενός καθεστώτος

Η δημιουργία μιας επανάστασης είναι φαινόμενο εξαιρετικά σύνθετο, όσο και απλό. Σύνθετο στην προεργασία, στις δομές, στις συγκυρίες, στο κοινωνικό υπόβαθρο, απλό όσον αφορά το ψυχολογικό υπόβαθρο, το οποίο παραμένει διαχρονικά η ικανοποίηση του ορμέμφυτου της εξουσίας σε όλες τις ανθρώπινες κοινωνίες.

Η καλή εργασία της επαναστατικής ομάδας, ο φανατισμός και η ζύμωση της μάζας με μυθοπλασίες, η μεθοδική και

> **Τα μειονεκτικά αισθήματα που καλλιεργεί η επαναστατική μάζα γίνονται αφορμή για αποστασιοποίηση και έπειτα εναντίωση προς την καθεστηκυία τάξη. Βέβαια για να συντελεστεί μια επαναστατική ανατροπή πρέπει να συντέξουν πολλοί σύνθετοι παράγοντες. Πάντως, υφίσταται σε μια συλλογικότητα μια διαρκής διαπάλη ανάμεσα στις πλευρές που επιζητούν την εξουσία.**

αδιάκοπη οργάνωση της ανατρεπτικής κίνησης και η άνευ ουδεμίας λογικής προσήλωση στο **«επαναστατικό ιδεώδες»**, ταυτόχρονα με την **αδράνεια της καθεστηκυίας τάξεως**, μπορούν να οδηγήσουν στην έκρηξη μιας επανάστασης, η οποία εφόσον επιτύχει, ανατρέπει το καθεστώς.

Τότε έχουμε την δημιουργία ενός νέου **status quo** στο οποίο η ιστορία επαναλαμβάνεται: Η επαναστατική ομάδα γίνεται καθεστώς, η νέα άρχουσα τάξη, και η μάζα μένει ως επί των πλείστων και πάλι εκτός εξουσίας. Το αίσθημα της μειονεξίας αρχίζει και πάλι να διαμορφώνεται και μια νέα ηγεσία θα αναδυθεί μέσα από την νέα επαναστατική μάζα προκειμένου να το συστηματοποιήσει σε μια νέα θεωρία ανατροπής.

Διαρκής πόλεμος

Σύμφωνα με την πολιτική ψυχολογία η υποσυνείδητη αντίθεση της μάζας προς οποιαδήποτε εξουσία είναι ιστορικό και κοινωνικό δεδομένο. Το ασίγαστο και άσβεστο πάθος των «από κάτω» να ρίξουν τους «από πάνω», δεν πρόκειται να εξαφανιστεί ποτέ, όσο τουλάχιστον υπάρχουν άνθρωποι. Το ίδιο πάθος όμως, έχει και η καθεστηκυία τάξη προκειμένου να διατηρήσει την εξουσία της. Οι «ιθύνοντες» μιας εξουσίας γνωρίζουν ότι κάποιοι παντού και πάντα θέλουν να τους ανατρέψουν για να πάρουν την θέση τους.

Γι' αυτό και επιδιώκουν με κάθε τρόπο η επαναστατική μάζα να μένει χωρίς ηγεσία, χωρίς φυσικούς καθοδηγητές οι οποίοι θα συστηματοποιήσουν και θα αξιοποιήσουν την ορμέμφυτη αντίθεση της στο καθεστώς. Τα πυρά λοιπόν ενός καθεστώτος δεν συγκεντρώνονται στην μάζα (στην οποία συνήθως προσφέρουν την ψευδαίσθηση της συμμετοχής στην εξουσία) αλλά στα πρόσωπα εκείνα τα οποία ξεχωρίζουν μέσα από αυτήν και μπορούν να εξελιχθούν σε ηγέτες της.

Είτε τα οικειοποιείται εντάσσοντας τα μερικώς στο σύστημα με σκοπό να τα ελέγχει και να τα αδρανοποιήσει, είτε τα εξοντώνει μεταφορικώς (δημιουργία τεχνητών σκανδάλων, εκβιασμοί, συκοφαντική εκστρατεία των ΜΜΕ, αυτοπαγίδευση κλπ) ή κυριολεκτικώς (δολοφονίες, φυλακίσεις, οικονομική εξόντωση).

Συμπεράσματα

Παρόλο που η θεμελιώδης ανάλυση του Γεωργίου Γεωργαλά αναφέρεται ως επί των πλείστων σε σχέση με τα Κομμουνιστικά καθεστώτα και τις επαναστατικές θεωρίες του **Μαρξισμού – Λενινισμού**, εν τούτοις εύκολα αντιλαμβάνεται κανείς ότι οι διαπιστώσεις του καλύπτουν ένα ευρύτατο, αν όχι συνολικό, κοινωνιολογικό φάσμα. Συνεπώς εύκολα μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι οι ανθρώπινοι τύποι αλλά και οι συνθήκες που αναφέρονται μπορούν να υπάρχουν σε ένα κοινοβουλευτικό καθεστώς, σε έναν πολιτικό οργανισμό, σε μια επιχείρηση, σε μια εταιρεία, σε ένα αθλητικό σωματείο, ακόμη και σε μια οικογένεια. Αυτός που έχει την εξουσία θέλει με κάθε τρόπο να την διατηρήσει, και αυτός που δεν την έχει θέλει με κάθε τρόπο να την αποκτήσει.

Η κάθε πλευρά ψάχνει να βρει τον **αδύναμο κρίκο** του αντιπάλου της ώστε να αρχίσει την αποδόμησή του. Αναζητά διαρκώς τα αδύνατα σημεία του εχθρού ώστε να του επιφέρει το συντριπτικό κτύπημα. Το πώς, πότε και γιατί επικρατεί ο ένας ή ο άλλος αξίζει να μελετήσετε στο μνημονευθέν έργο του αειμνήστου συγγραφέως.

Η ΕΥΡΩΠΗ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΕΘΝΟΣ!

του Sir Oswald Mosley

μετάφραση **Αλέξης Φωκάς**

Το ότι η Ευρώπη αποτελεί ένα Έθνος, είναι μια ιδέα που ο καθένας μπορεί να αντιληφθεί. Είναι απλό, αλλά δεν θα πρέπει γι' αυτό τον λόγο να απορρίπτεται. Άλλωστε οι πιο επιδραστικές, ριζικές ιδέες είναι απλές. Ρωτήστε ένα παιδί «τι είναι ένα έθνος». Πιθανότατα θα απαντήσει ότι κάθε έθνος έχει μία κυβέρνηση. Και στην πραγματικότητα αυτή είναι η σωστή απάντηση, το πρώτο πράγμα που πρέπει να σημειωθεί σχετικά με το έθνος είναι ότι πρόκειται για μία χώρα που αποτελείται από ανθρώπους με την δική τους κυβέρνηση.

Φυσικά θα ακολουθήσουν πολλοί βαθύτεροι προβληματισμοί. Ερωτήματα σχετικά με την γεωγραφία, την φυλή, την ιστορία, που συνέβαλαν στην εξέλιξη αυτού του γεγονότος, στην ύπαρξη δηλαδή ενός λαού με μία κυβέρνηση που συνιστούν έθνος. Αλλά το απλό, καθοριστικό σημείο το οποίο καθορίζει ένα έθνος, είναι ότι έχει μια κυβέρνηση. Γι' αυτό και το ερώτημα σχετικά με την διαίρεση της σύγχρονης Ευρώπης, αφορά το κατά πόσο θέλουμε ή όχι, μια Ευρωπαϊκή Κυβέρνηση. Σκοπός αυτού του βιβλίου είναι να απαντήσει καταφατικά σε αυτό. Και στο τέλος, για όλους θα γίνει απαραίτητο να ξεκαθαρίσουν στο μυαλό τους, σε ποια απάντηση θέλουν να καταλήξουν αναφορικά με αυτό το ερώτημα.

Τελικά, ο μόνος τρόπος για να κάνουμε σπουδαία πράγματα, είναι να τα κάνουμε με σπουδαίο τρόπο. Αν συμφωνήσουμε σε μια ζωτική ανάγκη με μια σαφή καθοριστική ιδέα που ο καθένας μπορεί να καταλάβει και η οποία παραπέμπει σε ένα υψηλό ιδανικό, τότε οι άνθρωποι θα ανταποκριθούν αμέσως, κατανοώντας το σχέδιο και αισθανόμενοι την κινητήρια αιτία του καλέσματος. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο στη ζωή είναι συχνά πιο εύκολο να επιτευχθούν σπουδαία πράγματα από το να επιτευχθούν μικρά. Σε μια υπέρτατη στιγμή, όπως στους πολέμους του παρελθόντος, οι λαοί της Ευρώπης ήταν σε θέση να υποβληθούν σε κάθε προσπάθεια και θυσία. Σήμερα υπάρχει μια πραγματική ανάγκη για να προκληθεί το ίδιο ένθερμο πνεύμα για μια αποφασιστική πράξη, όχι της καταστροφής αλλά της δημιουργίας, για ένα έργο όχι της διαίρεσης και του θανάτου, αλλά της ένωσης και της ζωής. Αυτό μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο από μια ιδέα που είναι ξεκάθαρη, και από μια ιδέα που είναι σπουδαία. Η ιδέα του ότι η Ευρώπη αποτελεί ένα Έθνος από μόνη της, μπορεί να ξυπνήσει μια ζωντανή απάντηση των λαών.

Εάν είναι βέβαιο ότι οι χώρες της Δύσης θα βρεθούν στις παγκόσμιες αγορές αντιμέτωπες με έναν ανταγωνισμό που δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν, τότε ποια είναι η λύση; Η μόνη δυνατή απάντηση, είναι να απομακρυνθούν από τις παγκόσμιες αγορές προς μια βιώσιμη οικονομία, η οποία είναι αρκετά μεγάλη ώστε να περιέχει τις δικές της βασικές προμήθειες και να δημιουργήσει τις δικές

ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ

της αγορές. Η μόνη διαθέσιμη είναι η Ευρώπη- Αφρική. Η Νότια Αμερική είναι μια οικονομική εναλλακτική λύση αντί της Αφρικής αλλά κανείς στην Δύση δεν μπορεί να έχει την πολυτέλεια να αφήσει ένα κενό στην Αφρική να συμπληρωθεί από τον κομμουνισμό και, από την άλλη, μια πολύ στενή οικονομική λωρίδα μεταξύ της Ευρώπης και της Νότιας Αμερικής μπορεί να δημιουργήσει πολιτικές δυσκολίες με την Βόρεια Αμερική που είναι προς το συμφέρον ολόκληρης της Δύσης το να αποφευχθούν. Η Νότια Αμερική φαίνεται να είναι μάλλον ένα σημείο συνάντησης για τις οικονομίες και τους πολιτισμούς της Ευρώπης και της Αμερικής εξίσου. Έτσι, η δημιουργία μιας Ευρώπαϊκης-Αφρικανικής οικονομίας με σημαντική δυναμική, είναι πλέον ζωτικής σημασίας για την ζωή της Ευρώπης.

Ο πολιτισμός που σκοπεύουμε να δημιουργήσουμε πρέπει να είναι ανθεκτικός και ανθρώπινος. Αυτό σημαίνει ότι οι Μαύροι δεν πρέπει να μπουν κάτω από τους Λευκούς στην Αφρική για να υποστούν εκμετάλλευση σαν μια δεξαμενή φτηνής, κατώτερης εργασίας. Υπάρχει άφθονος χώρος τόσο για τον Λευκό όσο και για τον Μαύρο στην Αφρική, η οποία εξακολουθεί να είναι μια σχετικά «άδεια ήπειρος». Υπάρχει άφθονος χώρος για δύο έθνη, που να έχει το καθένα πρόσβαση στο απαραίτητο πλούτο για μια πλήρη ζωή και ένα υψηλό επίπεδο. Αλλά πρέπει να είναι ξεχωριστά έθνη, αν δεν θέλουμε να επανέλθει η εκμετάλλευση της παλιάς αποικιοκρατίας. Όσες απατηλές εγγυήσεις πολιτικής ελευθερίας και αν ξαναδοθούν στους πολίτες- ακόμα και αν μπορούσε να ξεπεραστεί η αντίσταση του Λευκού πληθυσμού στο να γίνει μια αριθμητική μειοψηφία, και δεν θα μπορούσε να ξεπεραστεί χωρίς την δύναμη την οποία κανείς δεν είναι προετοιμασμένος να χρησιμοποιήσει- οι λιγότερο προηγμένοι λαοί θα γίνονταν πρακτικά δούλοι των πιο προηγμένων, αν ζουν αναμεμιγμένοι. Μια ατέλειωτη κληρονομιά φυλετικού μίσους θα είναι το αποτέλεσμα, με αποκορύφωμα μια έκρηξη η οποία θα κατασταλεί με αιματοχυσία. Γι 'αυτό είναι απαραίτητο να δημιουργηθούν δύο έθνη στην Αφρική, και κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι ο αναγκαίος χώρος ή ο πλούτος των ενδεχόμενων τροφίμων και των πρώτων υλών δεν υπάρχουν. Και πάλι, αυτό είναι ένα έργο το οποίο δεν αφορά τα αδύναμα μεμονωμένα έθνη της Ευρώπης, αλλά σε καμία περίπτωση δεν

Ο Μόσλεϋ, μια χαρισματική πολιτική προσωπικότητα, αναπτύσσει μια καινοτόμο για την εποχή ιδέα, προκειμένου η Ευρώπη να καταστεί αυτοδύναμη.

Ο ΣΕΡ ΟΣΒΑΛΝΤ ΜΟΣΛΕΫ (1896-1980) υπήρξε μια κορυφαία μορφή πολιτικού και διανοουμένου του Ευρωπαϊκού Εθνικισμού, χαρισματικός και δραστήριος ,γνωστότερος περισσότερο από το κόμμα του «Βρετανική Ένωση Φασιστών» που ενοποίησε τους Εθνικιστές της Μεγάλης Βρετανίας, τους Άγγλους μελανοχίτωνες.

Από τους Συντηρητικούς και τους Εργατικούς με τους οποίους ήταν εκλεγμένος βουλευτής, πέρασε στον Επαναστατικό Εθνικισμό, αντικαπιταλιστικό και αντικομουνιστικό. Με την κήρυξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου το κόμμα του τέθηκε εκτός νόμου και ο ίδιος φυλακίστηκε. Το 1946, ο Όσβαλντ ίδρυσε το «Εθνικό Κόμμα της Ευρώπης». Το 1951 εγκαταστάθηκε στην Ιρλανδία διότι στην Αγγλία ένιωθε φυλακισμένος. Συμμετείχε ως ιδρυτικό μέλος στο «Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Κίνημα» με σκοπό την διάδοση του Εθνικισμού. Μέχρι το τέλος της ζωής του παρουσίασε πολύπλευρη εθνικιστική δράση και γνώρισε καταξίωση ακόμα και από τους αντιπάλους του.

Στο κείμενο που παρουσιάζεται για πρώτη φορά στα ελληνικά στην Ανάκτηση, αναλύονται οι θέσεις του για μια εθνικιστική ενωμένη Ευρώπη, από βιβλίο του που εκδόθηκε μεταπολεμικά.

είναι πέρα από τη δύναμη και την εξουσία μιας ενωμένης Ευρώπης.

Απ' όπου κι αν εξεταστεί το ζήτημα, επιστρέφουμε στο αρχικό μας ερώτημα: πώς μπορεί κάτι τόσο μεγάλο όσο η Ευρώπη- Αφρική να πραγματοποιηθεί, χωρίς μια Ευρωπαϊκή Κυβέρνηση; Πώς μπορεί να γίνει αυτό χωρίς Ευρωπαϊκή Κυβέρνηση διαθέσιμη σε σύντομο χρονικό διάστημα το οποίο είναι σίγουρα πολύ λιγότερο από τα δεκαπέντε χρόνια που τώρα πιστεύεται ότι είναι ακόμη αναγκαία για να δημιουργηθεί η κοινή Ευρωπαϊκή Αγορά; Και υπάρχει πιο κοντινή ελπίδα από μια Ενωμένη Ευρώπη με μια Ευρωπαϊκή- Αφρικανική οικονομία που θα παρέχει μια λύση για τα οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν σήμερα τα έθνη της Δυτικής Ευρώπης;

Κάτι τόσο μεγάλο δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί με ταχύτητα, χωρίς πραγματική ενότητα. Και τώρα πραγματική ενότητα σημαίνει: η Ευρωπαϊκή Κυβέρνηση μιας Ευρώπης που θα συνιστά ένα Έθνος. Πρέπει τώρα να σκεφτούμε, να νιώσουμε, να δράσουμε σαν Ευρωπαίοι!

από το βιβλίο του Μόσλεϋ
"The alternative"

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΤΟΥ

του **Γιάννη Δράκου**

Η σταδιακή κατάκτηση των Βυζαντινών θεμάτων (Επαρχιών) από τους Τούρκους, αλλά κυρίως η άλωση της πρωτεύουσας της Αυτοκρατορίας Κωνσταντινούπολης ώθησε εκατοντάδες Έλληνες στο να μεταναστεύσουν στις χώρες της Ευρώπης.

Αυτοί με την συμβολή και την συμμετοχή τους στην πολιτιστική ζωή των χωρών στις οποίες εγκαταστάθηκαν συνετέλεσαν τα μέγιστα στην διάδοση του διαχρονικού ελληνικού πνεύματος και πολιτισμού και είναι ουσιαστικά οι πρωτεργάτες του κινήματος της Αναγέννησης και ως εκ τούτου έπαιξαν σημαντικό ρόλο στο κίνημα του Φιλελληνισμού που αναπτύχθηκε και κορυφώθηκε κατά τα χρόνια της εθνεγερσίας όπου χιλιάδες νέοι άνθρωποι του πνεύματος, με κύριο εκπρόσωπό τους τον Λόρδο Βύρωνα, αλλά και απλοί άνθρωποι ήρθαν στην Ελλάδα και οι περισσότεροι από αυτούς έδωσαν και την ίδια τους την ζωή θυσία στον βωμό της ελληνικής ανεξαρτησίας.

Σήμερα που η ατμόσφαιρα στις σχέσεις της χώρας μας με αυτές της Ευρωπαϊκής Ένωσης και γενικά του Δυτικού Κόσμου είναι βαριά, ενδιαφέρον είναι να δούμε πως σκέφτονταν, αλλά κυρίως τι έπρατταν οι Ευρωπαίοι εκείνης της εποχής προς όφελος της υπόθεσης της ελληνικής ελευθερίας.

Τις παραμονές της έκρηξης της επαναστάσεως πολλοί λόγιοι Έλληνες, αλλά και δημοσιογράφοι που δραστηριοποιούνταν κυρίως στην Γαλλία εξέφραζαν την άποψη ότι παρά το ότι η Ρωσία είχε στην διάθεσή της πολλά όπλα, εν τούτοις δεν διέθετε χρήματα και ακόμα και αν καταλάμβανε την Κωνσταντινούπολη δεν θα μπορούσε να διατηρήσει μία αυτοκρατορία με τόσο μεγάλη έκταση.

Αντιθέτως, η Αγγλία ήταν μεγάλη δύναμη, όχι μόνον ναυτική, αλλά και εμπορική που τις ανοίγονταν νέοι εμπορικοί ορίζοντες με την χειραφέτηση των χωρών της Νοτίου Αμερικής. Ήταν όμως σύμμαχος της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας αλλά σίγουρα δεν θα την ευχαριστούσε μία επιρροή της Ρωσίας στους επαναστατημένους Έλληνες με επακόλουθο τον έλεγχο των εμπορικών θαλάσσιων δρόμων της Μεσογείου. Συνεπώς πίστευαν ότι η Ελλάδα έπρεπε να στραφεί προς την Αγγλία.

Πως είδαν οι Γάλλοι τις τουρκικές θηριωδίες στην Χίο και αλλού

Σημαντικό ρόλο στην άνθηση του Φιλελληνισμού έπαιξε ο γαλλικός Τύπος, κυρίως μετά την καταστροφή της Χίου και την σφαγή και τον εξανδραποδισμό των κατοίκων της.

Οι Ευρωπαίοι ανταποκριτές στην Οδησσό και, κυρίως, στην Κωνσταντινούπολη τα γεγονότα της σφαγής, που σε εμάς είναι εν πολλοίς άγνωστα γιατί αν και υπάρχουν οι πηγές και μάλιστα οι πρωτότυπες, αποκρύπτονται από τους «Έλληνες» κυβερνώντες προς χάριν της Ελληνοτουρκικής «φιλίας».

Από την Οδησσό μεταδίδουν για λογαριασμό των Courier Francais, Gazette de France και Affaires d' Orient ότι «γυναίκες και νεαρές κοπέλες από την Χίο πωλούνται σε μουσουλμάνους που αφού έχουν προηγουμένως φανατιστεί από τους ιμάμηδες πληρώνουν έως και 300 πιάστρα για να αγοράσουν το θύμα το οποίο ευθύς το σφάζουν επιτόπου για να κερδίσουν μία θέση στον ουρανό».

Ο ανταποκριτής της Courier Francais από την Κωνσταντινούπολη ζητά να τον απαλλάξουν από την οδύνη, όπως χαρακτηριστικά γράφει, της περιγραφής των όσων διαδραματίστηκαν στην Κωνσταντινούπολη και αναφέρει ότι πολλές γυναίκες αυτοκτονούν και άλλες αρνούνται να λάβουν τροφή ούτως ώστε να πεθάνουν με αυτόν τον τρόπο. Τα ίδια αναφέρουν και πλοίαρχοι ιταλικών πλοίων και η γερμανική «Allgemeine Zeitung» αναφέρει ότι οι πλούσιοι Τούρκοι αγοράζουν τα θύματά τους μόνο και μόνο για να τα σκοτώσουν και συνεχίζει γράφοντας ότι τα παιδιά κάτω των επτά ετών τα οποία ήταν ακατάλληλα προς πώληση δένονται όλα μαζί και ρίχνονται στην θάλασσα από τους Τούρκους για να πνιγούν.

Ο σωτήριος ρόλος που έπαιξαν οι φιλελληνικές οργανώσεις

Αρκετά ήταν τα Ελληνόπουλα τα οποία σώθηκαν από τους Τούρκους λόγω της κινητοποίησης των φιλελληνικών οργανώσεων όλων των χωρών της Δύσης, κυρίως της Γαλλίας. Οι οργανώσεις αυτές εξαγόραζαν τα ορφανά παιδιά από τους Τούρκους και στην συνέχεια τα μετέφεραν σε πόλεις της Ευρώπης όπου τα σπούδαζαν σε ειδικά σχολεία, κυρίως στην Βασιλεία της Ελβετίας και το Μόναχο. Από αυτά τα ορφανά παιδιά έχουμε πολλές και συγκλονιστικές μαρτυρίες για τα δραματικά γεγονότα της εποχής που δημοσιεύτηκαν στον περιοδικό τύπο της Γαλλίας και συνέβαλαν τα μέγιστα στην διόγκωση του φιλελληνικού κινήματος στην Ευρώπη και τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Αργότερα το ίδιο έπραξαν και με τα ορφανά από το Μεσολόγγι μετά την πτώση του.

Το αξιομνημόνευτο είναι ότι αυτές οι φιλελληνικές οργανώσεις φρόντιζαν τα

παιδιά να λαμβάνουν παιδεία βασισμένη στην ελληνική παράδοση ώστε στο μέλλον να γίνουν χρήσιμοι πολίτες της ελεύθερης Ελλάδας. Οι περιγραφές των ωμοτήτων που διέπραξαν οι Τούρκοι, όχι μόνον στην Χίο, ο απαγχονισμός του Πατριάρχη Γρηγορίου Ε', τα ηρωικά κατορθώματα των επαναστατημένων Ελλήνων, αλλά και η αγάπη των περισσοτέρων ανθρώπων του πνεύματος για την κλασική Ελλάδα γιγάντωσαν το κίνημα του Φιλελληνισμού.

Οι βαθιές ρίζες του κινήματος στην Γερμανία και οι τέσσερις περίοδοί του

Στην Γερμανία ο Φιλελληνισμός αναπτύχθηκε πολύ νωρίτερα.Όταν οι Έλληνες ξεσηκώθηκαν για την ελευθερία τους η Γερμανία ήταν χωρισμένη σε κρατίδια και ηγεμονίες. Ο γερμανικός λαός ποθούσε την ένωσή του και αυτό τον ωθούσε να βλέπει με ακόμα μεγαλύτερη συμπάθεια τον αγώνα των Ελλήνων.

Οι σχέσεις των Γερμανών όμως με την Ελλάδα και τον πολιτισμό της είχαν ξεκινήσει τρεις αιώνες νωρίτερα. Από τον 16ο αιώνα στο πανεπιστήμιο της Τυβίγγης στο τμήμα των ανθρωπιστικών σπουδών είχαν ενταχθεί τα ελληνικά. Όταν ξέσπασε η επανάσταση το πανεπιστήμιο έστειλε τον Stephan Gerlach για να μελετήσει τις συνθήκες που επικρατούσαν, τότε άρχισαν να γράφονται άρθρα σε περιοδικά και εφημερίδες τα οποία ήταν αναφανδόν υπέρ της ελληνικής υπόθεσης.

Η αρχαία ελληνική γραμματεία κυκλοφόρησε ευρέως και έγιναν και πολλές νέες μεταφράσεις. Οι Γερμανοί λόγιοι δεν αφήνουν έξω από τα λογοτεχνικά και πολιτιστικά τους ενδιαφέροντα την Ελλάδα και ήδη από το 1490 Βονμοί λόγιοι επισκέπτονται την κατεχόμενη από τους Τούρκους Ελλάδα και μιλούν με θαυμασμό για τον πολιτισμό και τα μνημεία της. Ο γερμανικός φιλελληνισμός της πρώτης περιόδου ξεπήδησε από την αγάπη των Γερμανών για τους τότε Έλληνες που σαν Χριστιανοί βρίσκονταν κάτω από την τουρκική σκλαβιά και της δεύτερης περιόδου από τον πόθο των Γερμανών να γνωρίσουν τις εικαστικές τέχνες την ποίηση και γενικότερα όλον τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό.

Τα χρονικά όρια των δύο αυτών περιόδων είναι δυσδιάκριτα μεταξύ τους αλλά ξεκινούν από το 1490 περίπου και τελειώνουν το 1770, όπου μετά τα Ορλωφικά και την υπερίσχυση των Τούρκων στην ξηρά παρά την καταστροφή που υπέστη ο στόλος τους από τους Ρώσους, ξεκινά η τρίτη και ουσιαστικότερη περίοδος του γερμανικού φιλελληνισμού και πλέον γίνονται αναφορές στην Ελλάδα εκείνης της εποχής. Ποιητές σαν αρχαίοι βάρδοι εξυμνούν τα κατορθώματα των Ελλήνων αγωνιστών και περιηγητές μεταφέρουν τις εντυπώσεις τους από την ορεινή και νησιωτική χώρα.

Μπορεί αυτή η τρίτη περίοδος να είναι η ουσιαστικότερη περίοδος του Φιλελληνισμού γιατί μέσω της εξύμνησης των ηρωικών κατορθωμάτων μας, εισάγει την Γερμανία και την Ευρώπη γενικώτερα από τον λεγόμενο ιδεαλιστικό Φιλελληνισμό στον ρεαλιστικό, αλλά η σημαντικότερη είναι η τέταρτη περίοδος που ξεκινά από τον ξεσηκωμό των Ελλήνων το 1821 έως την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας και την δημιουργία του ελεύθερου ελληνικού κράτους, όπου οι Γερμανοί λόγιοι και περιηγητές εντρυφούσαν πλέον στην Δημοτική μας μουσική και την Λαϊκή Παράδοση.

Φυσικά μπορεί στην Γαλλία και την Γερμανία το κίνημα του Φιλελληνισμού να ήταν αρκετά ισχυρό αυτό όμως δεν σημαίνει ότι υστερούσε στις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες.

Μεγάλο ρόλο στην διεθνή ανάπτυξη του κινήματος εκτός από τα πολεμικά κατορθώματα των Ελλήνων και τις βαρβαρότητες των Τούρκων έπαιξαν και τα κείμενα του Ρήγα Φεραίου καθώς και Αδαμάντιου Κοραή.

Επίλογος

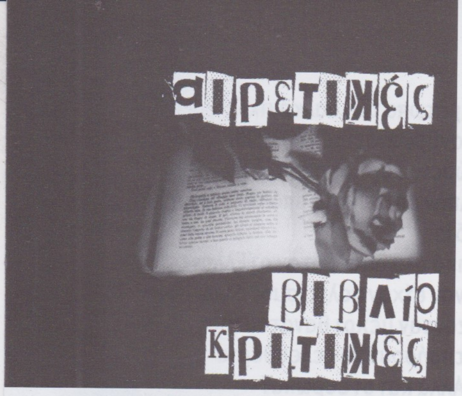
Ο Φιλελληνισμός ήταν ένα κίνημα το οποίο αναπτύχθηκε λόγω του σεβασμού των Ευρωπαίων και των Δυτικών γενικώτερα στον Αρχαίο Ελληνικό Πολιτισμό και στην Ιστορία της χώρας μας και έκανε τους ηγέτες πολλών χωρών να δουν «με άλλο μάτι» τον αγώνα των προγόνων μας σε εποχές που δεν προσφέρονταν για εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα και που μεσουρανούσε η Ιερά Συμμαχία.

Το κίνημα είχε συνέχεια και δεν έσβησε με την ανακήρυξη του Νέου Ελληνικού Κράτους, αλλά τροφοδότησε με εθελοντές το μέτωπο των Βαλκανικών Πολέμων και με ανθρωπιστικές φιλανθρωπικές οργανώσεις κυρίως από τις ΗΠΑ που περιέθαλπαν επιζώντες από την τουρκική θηριωδία.

Φυσικά όλα αυτά, όταν οι Έλληνες όχι μόνον είχαν πολιτισμό, αλλά αγωνίζονταν μέχρι θανάτου για να διατηρήσουν την ελευθερία τους. Αλλά και οι ευρωπαϊκοί λαοί διέπονταν από παραδοσιακές αξίες.

Ο σεβασμός προς τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό και το δέος που έτρεφαν γι' αυτόν οι Ευρωπαίοι, αποτέλεσε μια σημαντική αιτία για την ανάπτυξη του Φιλλεληνισμού αλλά και για ορισμένες παρανοήσεις εκ μέρους των ξένων σχετικά με τον χαρακτήρα του Νέου Ελληνισμού.

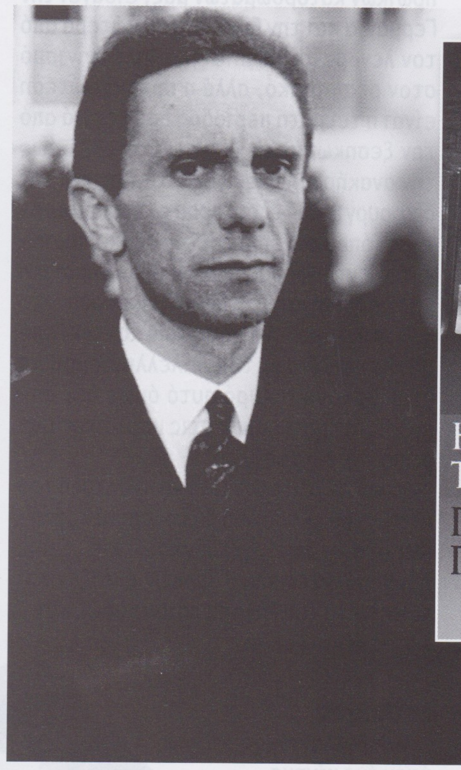
επιμέλεια **Ιωάννης Λαζάρου**

Σε κάθε τεύχος, θα παρουσιάζονται βιβλία , με μία σύντομη ή εκτενέστερη κριτική αποτίμηση, έτσι ώστε οι αναγνώστες του περιοδικού να ενισχύουν τις προσλαμβάνουσες που έχουν αναφορικά με νέες και παλαιότερες εκδόσεις και να διαμορφώνουν, ει δυνατόν, κριτήρια για μελλοντικές τους αναγνώσεις. Γι' αυτό και οι κριτικές δεν συνεπάγεται ότι θα περικλείουν πάντα θετικές προτάσεις, αλλά σίγουρα θα παρέχουν την δυνατότητα εξαγωγής χρήσιμων συμπερασμάτων προς αξιοποίησή τους.

Οι συγγραφείς και οι εκδοτικοί οίκοι που επιθυμούν να παρουσιαστεί στο βιβλίο τους στις σελίδες μας, μπορούν να αποστέλλουν στην διεύθυνση Πινδάρου 12, 2ος όροφος ΤΚ 10671 Αθήνα ή να επικοινωνούν στο info@anaktisi-mag.gr

Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Γιόζεφ Γκαίμπελς
εκδόσεις Λόγχη
237 σελίδες
ISBN 978-960-6804-20-5 | 2017

Για πρώτη φορά στα ελληνικά εκδίδονται οι αναμνήσεις του Γκαίμπελς από τα χρόνια των αγώνων για την κατάκτηση της εξουσίας, και συγκεκριμένα, από την εποχή που δίνονταν οι μάχες- πολιτικά και κυριολεκτικά- για την κατάκτηση του Βερολίνου.

Μέσα από την ζωντανή και λεπτομερή διήγηση, παρακολουθούμε ολόκληρη αυτήν την δύσκολη πορεία, που στόχο είχε την οργάνωση του τομέα του Βερολίνου και την εγκαθίδρυση μιας σταθερής βάσης από όπου θα μπορούσαν αργότερα οι εθνικοσοσιαλιστές να εξαπλωθούν σε ολόκληρη την Γερμανία.

Όπως αναφέρει ο Θ. Μανιάτης στο πρόλογο της ελληνικής έκδοσης: «...ο Goebbels ανακαλύπτει ένα καινούριο κόσμο περισσότερο σύνθετο, περισσότερο ρεαλιστικό και περισσότερο ασταθή από εκείνο που είχε γνωρίσει μέσα από τα βιβλία του. Από τη ησυχία και την ηρεμία ενός αναγνωστηρίου, ή της σύνταξης του περιοδικού στους πολύβουους δρόμους και πλατείες όπου ο κόσμος ουρλιάζει το θυμό και την απόγνωσή του για τη ποιότητα ζωή που του επέβαλαν οι πολιτικοί του και ζητά να εξαγοράσει την ελπίδα με κάθε θυσία.

Ο αγώνας για τη κατάκτηση του πεζοδρομίου προσφέρει πρωτόγνωρες εμπειρίες και αφήνει περιθώρια για αλλαγές τακτικής, ακόμα και συνθηματολογίας. Σ' αυτή τη καθημερινή του επαφή με τον κόσμο, ο Goebbels αντιμετωπίζει με κριτικό πνεύμα τις προκλήσεις που παραμονεύουν σε κάθε δρόμο και σε κάθε πλατεία. Κατανοεί απόλυτα τη δύναμη του προφορικού λόγου και τον τρόπο που μπορεί να ντύσει κανείς με το συναίσθημα τη ψυχρή λογική.

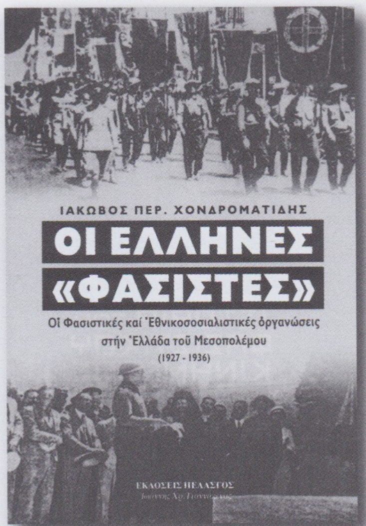
Ξέρει πολύ καλά τι θέλει να ακούσει το ακροατήριό του. Πόσο και πόσες φορές. Οσμίζεται τις διαθέσεις του.

Μεταπηδά με ευκολία από τη παθιασμένη συνθηματολογία στον άκρατο σαρκασμό, ρυθμίζει τις παύσεις, συνεργάζεται με το κοινό του.(19) Σαν ένας μαέστρος μπροστά σε μια καλά προετοιμασμένη ορχήστρα. Σε αντίθεση με το Hitler δεν αναζητά την έμπνευση και τη διέγερση στα σκοτεινά και μυστήρια βάθη του ασυνειδήτου των μαζών αλλά κινείται σε προκαθορισμένα όρια που βάζει ο ίδιος κάτω από το φως του ήλιου».

Μαζί με τις ζυμώσεις για την εδραίωση του NSDAPστην Γερμανία βλέπουμε από κοντά όλα τα πολυκύμαντα μέσα που χρησιμοποίησαν οι εθνικοσοσιαλιστές για να πετύχουν τον σκοπό τους αλλά και τα μεγάλα εμπόδια που βρήκαν στον δρόμο τους.

Η προπαγάνδα έπαιξε μεγάλο ρόλο και τελικά ο σκοπός επετεύχθη όπως καλούσε ο Γκέμπαιλς τον γερμανικό λαό : «Στάσου όρθιος και απαίτησε μια Γερμανία που θα ανήκει σε σένα, που θα είναι ελεύθερη από τις αλυσίδες του καταπιεστή. Αυτή είναι η ιστορική αποστολή της γερμανικής εργατικής τάξης.

Ελευθερία και ευημερία! Αυτή είναι η πολεμική κραυγή ενάντια στον σάπιο καπιταλιστικό κόσμο! Μείνε μακριά από την στείρα ρητορική...»

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ «ΦΑΣΙΣΤΕΣ»

Οι Φασιστικές και Εθνικοσοσιαλιστικές οργανώσεις στην Ελλάδα του Μεσοπολέμου

Ιάκωβος Χονδροματίδης

εκδόσεις Πελασγός

238 σελίδες

ISBN 978-960-5223-56-4 | 2013

Στο 238 σελίδων βιβλίο του συγγραφέα Ιάκωβου Περ. Χονδροματίδη ο αναγνώστης μπορεί να αλιεύσει πλήθος στοιχείων για την εποχή 1927-1936, περίοδος που στην Ελλάδα αλλά και σε ολόκληρη την Ευρώπη τα Εθνικοσοσιαλιστικά και Φασιστικά κινήματα βρίσκονταν σε άνοδο.

Την δεκαετία αυτή η σύγκρουση των Ιδεολογιών βρίσκονταν στην κορύφωσή της και ακολουθώντας το πρότυπο του Χίτλερ στην Γερμανία και του Μουσολίνι στην Ιταλία δημιουργήθηκαν, στην χώρα μας, μικρά αλλά και μεγάλα πολιτικά κινήματα με αυτοτελείς ιδεολογικές τοποθετήσεις για να αντιπαραταχθούν στην κομμουνιστική και κοινοβουλευτική απειλή.

Δεν γίνεται απλή αναφορά των Ελληνικών Κινημάτων αλλά, λεπτομερώς, περιγράφεται η δομή τους, η δράση τους και παρατίθεται η ιδεολογία κάθε ενός Κινήματος ξεχωριστά. Ακόμα παρουσιάζεται σπάνιο αρχειακό και φωτογραφικό υλικό και αρχείο αλληλογραφίας. Τα Κινήματα αυτά ήταν κατακερματισμένα και οι προσπάθειες που στην αρχή ήταν ελπιδοφόρες για την δημιουργία ενός ισχυρού Κινήματος δεν ευοδώθηκαν κυρίως λόγω της ψυχοσύνθεσης του λαού μας. Χαρακτηριστικά, γράφουν στις αναφορές τους οι πρεσβευτές της Γερμανίας και της Βρετανίας: «Οι Έλληνες είναι πατριώτες αγαπούν υπερβολικά την χώρα τους αλλά αρνούνται να κάνουν θυσίες υπέρ του κράτους».

Ο συγγραφέας θεωρείται ειδικός στην Ιστορία του Β'Π.Π, του Γερμανικού Εθνικοσοσιαλισμού και των Ελληνικών Εθνικιστικών Κινημάτων και η μελέτη του παρόντος βιβλίου θα προσθέσει καινούργιες γνώσεις στον αναγνώστη για μία εποχή στην Ελλάδα που ηθελημένα έχει μείνει στο σκοτάδι.

ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Θεωρία και πρακτική

David Galula

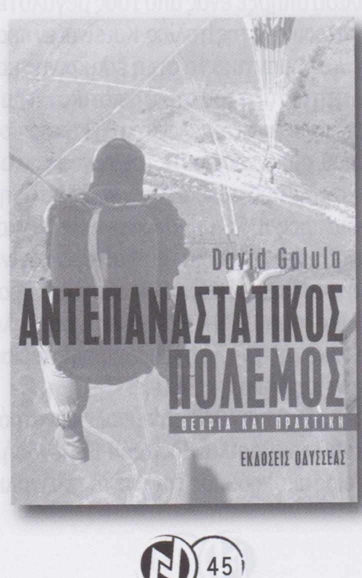
εκδόσεις Οδυσσέας

204 σελίδες

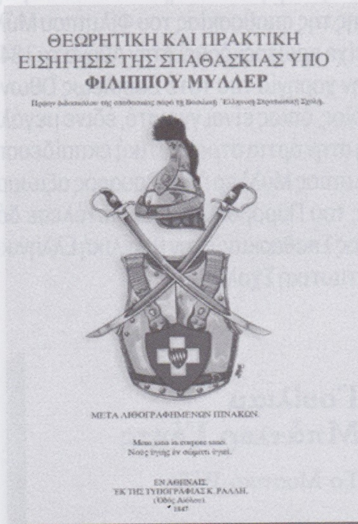
ISBN 978-960-210-564-1 | 2009

Στον 20ο αιώνα οι δύο υπερδυνάμεις, Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής και Σοβιετική Ένωση, ηττήθηκαν στο Βιετνάμ και το Αφγανιστάν αντίστοιχα. Οι ήττες αυτές κατέδειξαν πόσο σημαντικός είναι ο μη συμβατικός πόλεμος. Ούτε η στρατιωτική, ούτε η οικονομική υπεροπλία αρκούν για να νικηθεί ένας αποφασισμένος αντίπαλος που είναι ελαφρά εξοπλισμένος, έχει λαϊκή υποστήριξη και καθοδηγείται από μία στιβαρή πολιτική οργάνωση.

Το βιβλίο αυτό θεωρείται ένα από τα καλύτερα έργα για την καταστολή των εξεγέρσεων. Σε αυτό αναλύονται οι ιδιομορφίες του ανορθόδοξου πολέμου και προτείνονται συγκεκριμένες τακτικές και ενέργειες πάντα από την μεριά του αντεπαναστάτη.

Λόγω της ακρίβειας των παρατηρήσεων και της σαφήνειας των συμπερασμάτων του συγγραφέα, το βιβλίο είναι χρήσιμο στον αντεπαναστάτη αλλά συγχρόνως και στον επαναστάτη γιατί του δείχνει την προοπτική του αντιπάλου του και την διαφορετική αντιμετώπιση των πραγμάτων.

ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΠΑΘΑΣΚΙΑΣ ΥΠΟ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΜΥΛΛΕΡ

Μετά λιθογραφημένων πινάκων

Φίλιππος Μύλλερ

εκδόσεις Nova Fraternitas

120 σελίδες

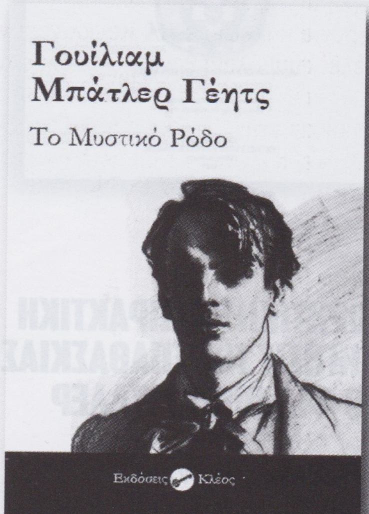
2016

Η μελέτη των εγχειριδίων της οπλομαχητικής των Ευρωπαίων δασκάλων του Μεσαίωνα και της Αναγέννησης είναι η βασική πηγή γνώσης για την έγκυρη εκμάθηση του συστήματος της ιστορικής σπαθασκίας. Οι καινούργιες πηγές που προκύπτουν απλά συμπληρώνουν τον αρχικό πυρήνα και οδηγό της γνώσης, τα κείμενα δηλαδή που μας άφησαν οι ιστορικοί δάσκαλοι της οπλομαχίας. Χωρίς αυτά τα κείμενα κάθε προσπάθεια αναβίωσης της τέχνης της οπλομαχίας θα ήταν μάταιη ή το λιγότερο ανακριβής και ασαφής.

Τα Ιστορικά Εγχειρίδια των Ευρωπαϊκών Πολεμικών Τεχνών έχει ένα μεγάλο χρονικό εύρος που ξεκινά από τον 13ο όπου

έχουμε το πρώτο ολοκληρωμένο σύγγραμμα περί μελέτης της οπλομαχητικής, μέχρι τον 19ο αιώνα όπου η σπαθασκία και η ξιφασκία έχουν πάρει ανεπιστρεπτί τον αθλητικό δρόμο. Εκτός αυτού η σπαθασκία μπορεί να θεωρηθεί ως το καταλληλότερο μέσον για την εκγύμναση του σώματος και την διατήρηση της καλής υγείας.

Το συγκεκριμένο πόνημα διδασκαλίας της τέχνης της σπαθασκίας του Φίλιππου Μύλλερ είχε πρωτοεκδοθεί στην Αθήνα το 1847 με την χορηγία του τότε Βασιλέως Όθωνα ο οποίος, όπως είναι γνωστό, έδινε μεγάλη βάση στην άρτια στρατιωτική εκπαίδευση. Ο Φίλιππος Μύλλερ ήταν Βαυαρός αξιωματικός του Πυροβολικού και διετέλεσε δάσκαλος Σπαθασκίας στην Βασιλική Ελληνική Στρατιωτική Σχολή.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΡΟΔΟ

- Μπάτλερ Γέητς Γουίλιαμ
- εκδόσεις Κλέος
- 130 σελίδες
- 2016

Ο Ιρλανδός νομπελίστας Γουίλιαμ Μπάτλερ Γέητς συγκαταλέγεται ανάμερα στους κορυφαίους λογοτέχνες του 20ου αιώνα. Έγραψε διηγήματα ποιητικές συλλογές, δοκίμια και θεατρικά έργα. Παράλληλα υπήρξε ενεργός στα πολιτικά ζητήματα της πατρίδας του με αποτέλεσμα να γίνει γερουσιαστής του ελεύθερου ιρλανδικού κράτους το 1922.

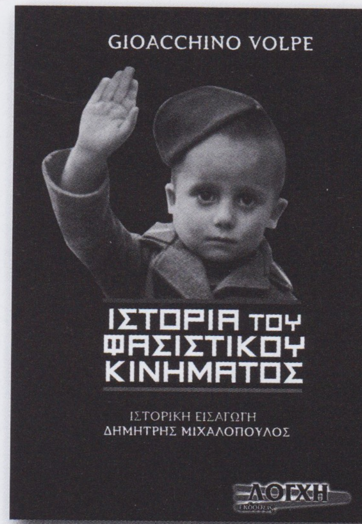
«Το Μυστικό Ρόδο» είναι μία συλλογή διηγημάτων ρομαντικής φανταστικής λογοτεχνίας, που ξεκινά με ένα ποίημα.

Κυκλοφόρησε το 1897 όταν ο Γέητς βρισκόταν στην ωρίμανση της πρώτης λογοτεχνικής του εποχής. Ήταν η εποχή που οι ρομαντικές του καταβολές είχαν αρχίσει να μπολιάζονται με επιρροές του Συμβολισμού ενώ και τα υπόλοιπα γνωρίσματα της πνευματικής του συγκρότησης, όπως το ενδιαφέρον για τον αποκρυφισμό και την πολιτική τάση της ιρλανδικής παραδοσιοκρατίας, αναδύονταν στο επίκεντρο των ενδιαφερόντων του. Μπορούμε χωρίς αμφιβολία να υποθέσουμε ότι το «Μυστικό Ρόδο»αποτελεί ένα έργο χαρακτηριστικό του ύφους και της λογοτεχνικής ταυτότητας του νομπελίστα λογοτέχνη. Πρόκειται για ένα δείγμα της παλιάς, αληθινής λογοτεχνίας του φανταστικού.

Πρόκειται για ένα βιβλίο που αξίζει να διαβαστεί όχι μόνον για το λογοτεχνικό ύφος του κειμένου αλλά γιατί περιέχει και στοιχεία για τις επιρροές του συγγραφέα, όπως για παράδειγμα αυτές από τους αρχαίους Έλληνες φιλόσοφους όπως τον Πλάτωνα, τον Παράκελσο, τον Ηράκλειτο και τον νεοπλατωνικό Πλωτίνο. Αλλά και γιατί ο συγγραφέας ήταν ενεργό μέλος του Ιρλανδικού Εθνικιστικού Κινήματος.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

- Gioacchino Volpe
- πρόλογος Δημήτρης Μιχαλόπουλος
- εκδόσεις Λόγχη
- δδδ σελίδες
- 2017

Ο Gioacchino Volpe (Ιωακείμ Βόλπε, όπως επιχείρησαν να εξελληνίσουν το όνομά του οι παλιοί) υπήρξε ένας από τους μεγαλύτερους ιστορικούς της Ιταλίας. Και είναι εν προκειμένω σημαντικό το ότι η ειλικρινής και ακλόνητη ένταξή του στο φασιστικό κίνημα δεν επέφερε, μετά το τέλος του Β΄ Παγκόσμιου πολέμου, αμαύρωση ούτε του έργου του μα ούτε καν της προσωπικότητάς του. Μετά την «Πορεία προς τη Ρώμη» (MarciasuRoma) και την άνοδο στην εξουσία του Φασισμού, έγινε μέλος του Ιταλικού Κοινοβουλίου για το χρονικό διάστημα 1924-1929, ενώ παράλληλα εκλέχτηκε καθηγητής της Νεότερης Ιστορίας στο πανεπιστήμιο της Ρώμης.

Στις 25 Ιουλίου 1943 ο Μουσολίνι ανατράπηκε από τον βασιλιά Βίκτωρα-Εμμανουήλ Γ. Ο Volpe ακολούθησε τον ηγέτη του ιταλικού Φασισμού – με αποτέλεσμα, μετά τη δραματική θανάτωση αυτού του τελευταίου, την αυτοκτονία του Αδόλφου Χίτλερ και την οριστική κατίσχυση των αγγλόφωνων Δυνάμεων και των συμμάχων τους, να απομακρυνθεί από όλες τις κρατικές θέσεις που συνεπάγονταν διδασκαλία και κοινωνικό γόητρο. Αφοσιώθηκε λοιπόν στις επιστημονικές του έρευνες και δημοσίευσε σημαντικά έργα σχετικά με τη Μεσαιωνική Ιστορία ιταλικών πόλεων και περιοχών αλλά και την ιστορία του Ιταλικού Φασισμού, με αποτέλεσμα δικαίως να θεωρηθεί ο κατ'εξοχήν «Ιστορικός της Ιταλίας».

Πέθανε πλήρης ημερών το 1971, στο Santarcangelo της Ρωμανίας, την κωμόπολη όπου είχε περάσει μέρος της εφηβικής του ηλικίας. Σήμερα η αξία του έργου και της προσωπικότητάς του έχει αναγνωριστεί· και στην Aquila ένα κέντρο μελετών ήδη φέρει το όνομά του (CentrostudiGioacchinoVolpe).

Όπως γλαφυρώς εξιστορεί ο GioacchinoVolpe, ως χαρακτηριστικά της ιταλικής εκδοχής του Φασισμού μπορούν να θεωρηθούν τα εξής :

1. Απόρριψη του Φιλελευθερισμού γενικώς και της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας ιδιαιτέρως, διότι «και ο ένας και η άλλη βασίζονται σε αναχρονιστικές πολιτικές θεωρίες» και χαρακτηρίζονται από χειροπιαστή «ανικανότητα ικανοποίησης και των βασικών έστω αναγκών του κοινωνικού συνόλου». Ειδικά ως προς τον κοινοβουλευτισμό μάλιστα, καίριο μειονέκτημα είναι ότι «ποτέ δεν ανευρίσκεται ο υπεύθυνος».

2. Απόρριψη της καθολικής ψηφοφορίας, γιατί αυτή αποτελεί ένα «κατά συνθήκη πλάσμα», που «δεν σημαίνει απολύτως τίποτα».

3. Αναγνώριση της ευθύνης την οποία υπέχει ο λαός σχετικώς με τις πολιτικές επιλογές του.

4. Οικοδόμηση ισχυρού Κράτους, που βέβαια μόνο αυταρχικώς επιτυγχάνεται. Εδώ –κατά τον Μουσολίνι- έγκειται και η βασική διαφορά μεταξύ Φασισμού και Μπολσεβικισμού: Ο δεύτερος επιβάλλει τη δικτατορία μιας και μόνης «κοινωνικής τάξης», της εργατικής, σε όλες τις άλλες· αντίθετα ο Φασισμός επιβάλλει τη δικτατορία του Κράτους σε όλες ανεξαιρέτως τις κοινωνικές τάξεις – με επιθυμητό αποτέλεσμα τη μεταξύ τους συνεργασία προς όφελος της κοινής Πατρίδας.

5. Επιβολή κρατικού ελέγχου στην οικονομική ζωή, χωρίς όμως να μεταβάλλεται το Κράτος και σε «διαχειριστή» αυτής της τελευταίας.

6. Ανάληψη θυσίας –ακόμα και της ίδιας της ζωής- προκειμένου να επιτευχθούν οι στόχοι αυτοί· και ακριβώς την προθυμία για θυσία συμβολίζει το μαύρο χρώμα που είχανε οι Φασιστές υιοθετήσει, ιδίως όσον αφορά την κομματική τους στολή (μελανοχίτωνες). Σκοπός υπέρτατος του ανθρώπου, πράγματι, είναι να σπάσει, να τσακίσει μέσω της ανάληψης κινδύνων (vivere pericolosamente) ό, τι εμφανίζεται ως «πεπρωμένο» του και να βιώσει αυτό που του επιτρέπουν οι μεγάλες και εν πολλοίς αναξιοποίητες δυνατότητές του

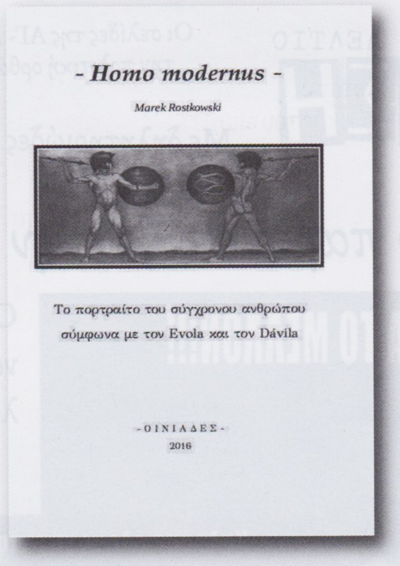
HOMO MODERNUS

Το πορτραίτο του σύγχρονου ανθρώπου σύμφωνα με τον Evola και τον Davila

- Marek Rostkowski
- εκδόσεις Οινιάδες
- 28 σελίδες
- 2016

Στο βιβλίο αυτό σκιαγραφείται ο σύγχρονος άνθρωπος με βάση την σκέψη του Ιταλού Julius Evola και τους Κολομβιανού Nicolás Gómez Dávila. Δίνεται σε αυτό το δοκίμιο του Marek Rostkowski, μια ανάπτυξη που στρέφεται γύρω από την σκέψη των παραπάνω στοχαστών:

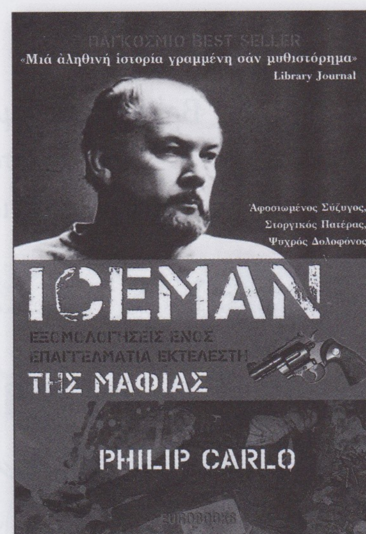
«Η παρατηρούμενη κρίση καθώς και τα βαθύτερα αιτία της, έχουν προσδιοριστεί στα έργα όσων ανήκουν στον κύκλο της Παράδοσης, με την γενικότερη έννοια της λέξης και όχι με την οικονομική, την κοινωνική ή την πολιτική – έννοιες που αποτελούν, σε αντίθεση με τους απολογητές της αριστεράς, μόνο αποτελέσματα του σύγχρονου κόσμου – αλλά με την πνευματική και τη θρησκευτική έννοια. Ένα πρωτοφανές σχίσμα έλαβε χώρα στην εσωτερική διάσταση του ανθρώπου, ένα ανεπανόρθωτο πλήγμα στη συγκρότησή του, γεγονός που επηρέασε ταυτόχρονα και τον κόσμο μέσα στον οποίο βρίσκεται. Το σχίσμα αυτό συνίσταται στην απομάκρυνση, στην σταδιακή εκτροπή και τελικώς στην απάρνηση της εξουσίας, της σπουδαιότητας, ακόμη και της ίδιας της ύπαρξης μιας ανώτερης θεϊκής Πραγματικότητας, που υπερβαίνει την κατάσταση της ανθρώπινης ύπαρξης». Μια σύμβολή στην Παραδοσιακή σκέψη, υπάρχει τώρα και στα ελληνικά.

ICEMAN – ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΑ ΕΚΤΕΛΕΣΤΗ ΤΗΣ ΜΑΦΙΑΣ

- Philip Carlo
- μετάφραση Δημήτρης Σταυρόπουλος
- εκδόσεις Eurobooks
- 607 σελίδες
- ISBN 978-960-9431-13-2 | 2011

Πρόκειται για την συγκλονιστική αυτοβιογραφία ενός «διάσημου» επαγγελματία δολοφόνου. Επί 30 χρόνια, ο Ρίτσαρντ Κουκλίνσκι, ο επονομαζόμενος «Iceman», ζούσε μία σοκαριστική διπλή ζωή: υπήρξε ο κορυφαίος εκτελεστής της Μαφίας στην αμερικανική ιστορία την ίδια ώρα που φιλοξενούσε τους γείτονές του σε χαρούμενα οικογενειακά μπάρμπεκιου στα προάστια του Νιου Τζέρσι. Ο Ρίτσαρντ Κουκλίνσκι ήταν ο συνέταιρος του Σάμυ Γκραβάνο, «του Ταύρου», στην εκτέλεση του Πώλ Καστελάνο, του επικεφαλής της φαμίλιας των Γκαμπίνος. Ο αρχιμαφιόζος Τζών Γκότι τον προσέλαβε για να βασανίσει και να σκοτώσει τον γείτονα ο οποίος κατά λάθος πάτησε με το αυτοκίνητό του το παιδί του. Έναντι μιας πρόσθετης αμοιβής, ο Κουκλίνσκι μπορούσε να κάνει τα θύματά του να υποφέρουν. Εκτελούσε αυτά τα συμβόλαια θανάτου με ανατριχιαστική ψυχραιμία καί αποτελεσματικότητα, δίχως ποτέ να απογοητεύει τους πελάτες του. Σύμφωνα με την δική του εκτίμηση, σκότωσε περισσότερους από 200 άνδρες, και ήταν πολύ υπερήφανος για την ποικιλία και την αγριότητα των τεχνικών του. Αυτή η αιματηρή σταδιοδρομία διήρκεσε για περισσότερο από 30 χρόνια και έφερε τον Κουκλίνσκι να εκτελεί συμβόλαια θανάτου σε όλες τις Η.Π.Α. καθώς και στην Βραζιλία, στην Αφρική και στην Ευρώπη. Καθ' οδόν παντρεύτηκε, απέκτησε τρία παιδιά και τα

έστειλε σε καθολικό σχολείο. Η κατάσταση υγείας της κόρης του απαιτούσε συχνές παραμονές σε νοσοκομεία παίδων, όπου όλοι θυμούνταν τον Κουκλίνσκι ως στοργικό πατέρα, εξαιρετικά ευγενικό απέναντι στα παιδιά. Κάθε Χριστούγεννα έβρισκαν το σπίτι των Κουκλίνσκι στολισμένο με πολύχρωμα φώτα. Κάθε καλοκαίρι ήταν μια σειρά από μεγάλα πάρτυ. Η οικογένειά του δεν υποψιάστηκε ποτέ το παραμικρό. Αυτή η διήγηση μιας τόσο παράξενης ζωής περιλαμβάνεται στο βιβλίο και συνεπαίρνει τον αναγνώστη.

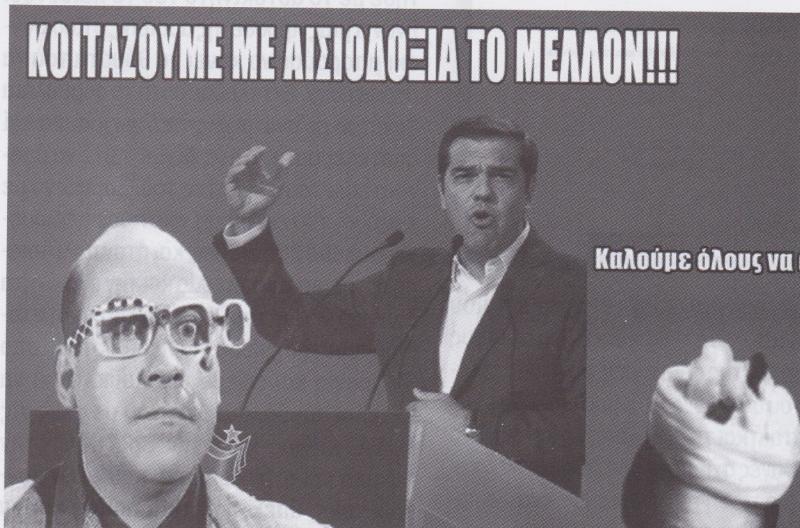
ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΟ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

αγανάκτηση

Οι σελίδες της ΑΓ- ΑΝΑΚΤΗΣΗΣ παρεμβαίνουν, τρολάροντας την πολιτική ορθότητα και τον καθωσπρεπισμό των ταγών μας και των «διαμορφωτών της κοινής γνώμης».

Με δηλητηριώδες χιούμορ και πολλή... αγανάκτηση!

Το Cine Μνημόνιο παρουσιάζει την ταινία της χρονιάς

Ο Πρωθυπουργός μας ξεκινά να αναπτύσσει τα μεγαλεπίβολα φιλολαϊκά του σχέδια...

Βρίσκοντας συμπαραστάτη του σύσσωμο τον λαό που δεν λογαριάζει θυσίες..

Και τελικά δρέπει τις δάφνες της δόξας από την Ιστορία...

...για περισσότερη αγανάκτηση επισκεφθείτε το www.anaktisi-mag.gr

...με χρηστικές πληροφορίες για το περιοδικό!

MIKIS MANTAKAS PRESENTE!
QUI ADDE IL 28 · 2 · 1975
UCCISO D LL'ODIO COMUNISTA
MIKIS MANTAKAS
MARTIRE DELLA CIVILTÀ EUROPEA
R. XXII
VIA
OTTAVIANO
ΟΙ ΙΔΕΕΣ ΕΙΝΑΙ ΑΛΕΞΙΣΦΑΙΡΕΣ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ
ΠΟΥ ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΙΟ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΝΑ ΜΗΝΑ ΜΕΤΑ ΣΤΗΝ ΥΠΟΛΟΙΠΗ ΕΛΛΑΔΑ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ ΜΕ ΤΟΝ ΛΟΥΚΑ ΣΤΑΥΡΟΥ

«ΛΑΙΔΙΣΜΟΣ» ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΠΟΔΑ ΤΟΥ ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΥ

Η ΕΟΚΑ ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

ΒΛΑΝΤ ΤΕΠΕΣ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΡΥΛΟ ΤΟΥ ΚΟΜΗ ΔΡΑΚΟΥΛΑ

Ο ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ ΤΩΝ ΟΡΑΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΘΑΜΑΤΩΝ

ΟΙ ΑΓΡΙΕΣ ΧΗΝΕΣ ΣΤΟ ΚΟΝΓΚΟ 1964- 1967
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΝΙΚΗΣΕ ΤΟΝ ΤΣΕ ΓΚΕΒΑΡΑ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

λέμε δυνατά αυτό που οι άλλοι ψιθυρίζουν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΔΕΥΤΕΡΑ

11:00 **«ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ»** [Ε]
12:00 **«ΑΚΡΟΤΗΤΕΣ»**
με τον Νίκο Παπαγεωργίου
και τον Γιώργο Δασκαλάκη
17:00 **«ΤΡΙΤΗ ΘΕΣΗ»** [Ε]
18:00 **«Η ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΙΡΟΣ ΣΗΜΕΡΑ»**
επιμέλεια ΕΣΒΗ 1914
20:00 **«ΑΚΡΟΤΗΤΕΣ»** [Ε]
22:0 0 **«ΟΙ ΘΥΡΩΡΟΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ»**
με τον Πέτρο και τον Μιχάλη

ΤΡΙΤΗ

11:00 **ΟΙ ΘΥΡΩΡΟΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ»** [Ε]
12:00 **«ΑΝΤΙΔΟΤΟ»** με τον Μιχάλη Τ
17:00 **«Η ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΙΡΟΣ ΣΗΜΕΡΑ** [Ε]
18:00 **«ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΑΝΑΔΡΟΜΕΣ»**
με τον Άγγελο Μανσόλα
21:00 **«ΑΝΤΙΔΟΤΟ»** [Ε]
22:05 **«ΔΕΣΜΟΙ ΕΛΛΗΝΩΝ»**
με τον Γιάννη Κουριαννίδη

ΤΕΤΑΡΤΗ

11:00 **«ΔΕΣΜΟΙ ΕΛΛΗΝΩΝ»** [Ε]
12:00 **«ΑΚΡΟΤΗΤΕΣ»**
με τον Νίκο Παπαγεωργίου
και τον Γιώργο Δασκαλάκη
17:00 **«ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΑΝΑΔΡΟΜΕΣ»** [Ε]
18:00 **«ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ»**
με τον Γιώργο Καραμαδούκη
20:00 **«ΑΚΡΟΤΗΤΕΣ»** [Ε]
22:05 **«ΑΛΗΤΕΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ»**
με τον Άγγελο

ΠΕΜΠΤΗ

11:00 **«ΑΛΗΤΕΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ»** [Ε]
12:00 **«Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΧΟΡΗΓΟ»**
με τον Σπύρο Χατζάρα
17:00 **«ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ»** [Ε]
18:00 **«ΜΑΥΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΣΕ ΛΕΥΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ»**
με τον Νίκο Παπαγεωργίου
21:00 **«Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΧΟΡΗΓΟ»** [Ε]
22:05 **«ΑΛΕΞΗΤΩΡ»**
με τον Δημήτρη Β.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

11:00 **«ΑΛΕΞΗΤΩΡ»** [Ε]
12:00 **«ΑΙΘΟΥΣΑ ΣΥΝΤΑΞΗΣ»**
με τον Ευριπίδη και τον Μιχάλη
17:00 **«ΜΑΥΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΣΕ ΛΕΥΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ»** [Ε]
18:00 **«ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΦΡΟΥΡΑ»**
με τον Μάριο Σταύρου
21:00 **«ΑΙΘΟΥΣΑ ΣΥΝΤΑΞΗΣ»** [Ε]
22:00 **«ΕΘΝΟΠΑΘΕΙΑ»** με τον Νίκο Τζιόπα

ΣΑΒΒΑΤΟ

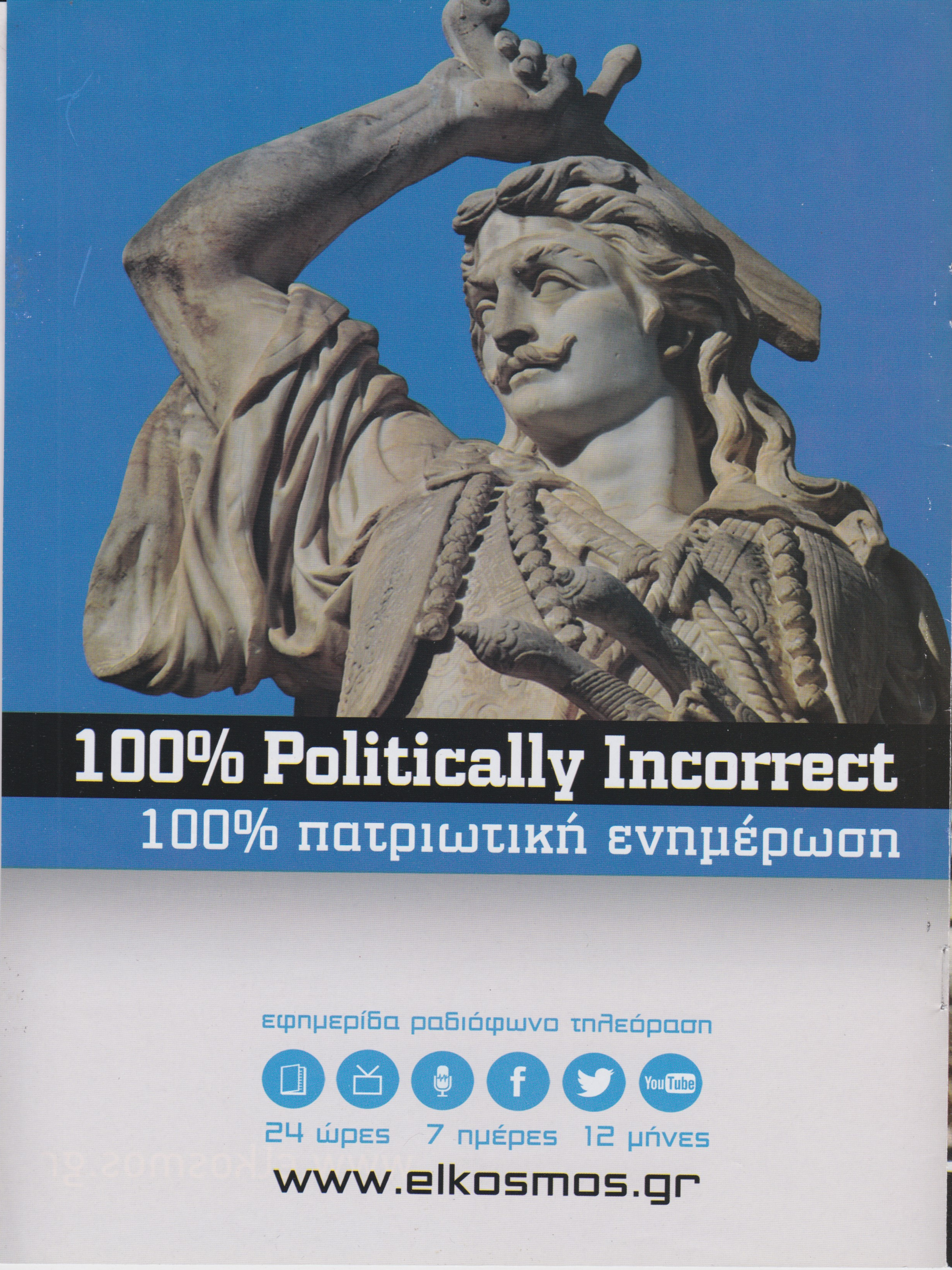
11:00 **«ΕΘΝΟΠΑΘΕΙΑ»** [Ε]
12:00 **«Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ»**
13:00 **«ΙΣΤΟΡΕΙΝ»**
17:00 **«METAL ON METAL»** [Ε]
21:00 **«ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ»**
η εκπομπή του Ιερού Λόχου 2012
22:00 **«ΗΡΩΪΔΩΝ ΛΥΚΑΥΓΕΣ»**
με την Άννα Ορφανού

ΚΥΡΙΑΚΗ

11:00 **«ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΦΡΟΥΡΑ»** [Ε]
12:00 **«Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ»**
13:00 **«ΘΕΑΤΡΟ ΣΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ»**
17:00 **«ΗΡΩΪΔΩΝ ΛΥΚΑΥΓΕΣ»** [Ε]
21:00 **«ΤΡΙΤΗ ΘΕΣΗ»**
με τον Βασίλειο Δοργανά
22:00 **«METAL ON METAL»** με τον Άρη

www.elkosmos.gr

100% Politically Incorrect
100% πατριωτική ενημέρωση
εφημερίδα ραδιόφωνο τηλεόραση
You Tube
24 ώρες 7 ημέρες 12 μήνες
www.elkosmos.gr